ΠΡΟΤΑΓΜΑ; ΕΧΟΥΜΕ!

Μια συχνή κατηγορία κατά των αντι-κοινωνικών αντιφασιστ(ρι)ών και μια ενοχή, παράλληλα, που βάραινε το συνάφι κάποιων από εμάς είναι πως δεν έχουμε πρόταγμα. «Σωστή η κριτική σας, αλλά οι άνθρωποι θέλουν κι ένα θετικό όραμα στο βάθος», μας λέγανε κάποιοι σύντροφοι. Δεν φτάνει να θες να κάνεις τον κόσμο "λιγότερο χειρότερο". Από την άλλη, κάθε τι εποικοδομητικό σαν σκέψη είχε από καιρό αρχίσει να ξεφτίζει μέσα στις αντιλήψεις μας, μέσα σε ένα νεφέλωμα ζωής που οι ψυχολόγοι το αποκαλούν 'κατάθλιψη', οι ακτιβιστές 'μηδενισμό', οι φιλόσοφοι 'υπαρξισμό' και 'αρνητική διαλεκτική', αλλά καμιά από αυτές τις ταμπέλες δεν μας ταίριαζε στα μέτρα. Όλα αυτά μας έκαναν να φέρνουμε σβούρες στα σκοτεινά δωμάτια στα οποία συναντιόμαστε, γεμάτοι/ες ανησυχία. Ως από μηχανής θεά, όμως, μια είδηση γύρω από έναν αστεροειδή παραμέρισε και αυτές τις σκοτούρες μας! Μάθαμε λοιπόν, δυστυχώς πρόσφατα, ότι υπάρχει μια πιθανότητα ένας αστεροειδής να διαλύσει τον πλανήτη που κατοικούμε όλοι μας. Δεν αναμένεται να γίνει σύντομα, ίσα-ίσα. Μόλις στις 16 Μαρτίου 2880 υπολογίζουν οι επιστήμονες να συγκρουστεί με τη Γη! Μόλις ενός χιλιομέτρου είναι η διάμετρος του, 44.800 μεγατόνων TNT, όμως, η δύναμη του και 66.000 χμ/ώρα η ταχύτητα του! Λένε, λοιπόν, οι επιστήμονες, που 'ναι σοφοί, ότι στην περίπτωση που ο αστεροειδής με το ονοματάκι 1950 DA προσκρούσει στον πλανήτη, θα έρθει αυτομάτως και το τέλος του (σεισμοί, τσουνάμι και άλλα αποκαλυπτικά θα εξαφανίσουν προοδευτικά χώρες και ηπείρους...). Ένα ακόμη συνταρακτικό γεγονός είναι ότι ο 1950 DA δεν γνωρίζει τη βαρύτητα, έχει μάλιστα και απωθητικές δυνάμεις πάνω του σε σχέση με ό,τι του στέλνουν για παρατήρηση οι σοφοί επιστήμονες (φίλοι του περιοδικού επεσήμαναν μάλιστα, λόγω εξαιρετικών ομοιοτήτων με την πολιτική μας τάση, πως ίσως ο αστεροειδής έχει γραμμένο πάνω του το όνομα του περιοδικού). Επιπλέον, επειδή η τεχνολογία έχει βρει αδιέξοδο μπροστά σε όλα αυτά, οι σοφοί επιστήμονες πιστεύουν ότι η τεχνική εξέλιξη των επόμενων 35 γενεών θα βρει τα μέσα για να αντιμετωπίσει την πιθανή απειλή του πλανήτη, πράγμα που απευχόμαστε βέβαια. Όπως γίνεται κατανοητό, από την άλλη, αυτές οι πιθανότητες σύγκρουσης προκάλεσαν αλλεπάλληλα κύματα αγαλίασης στις τάξεις των ανθελληνικών ορδών και έτσι βαδίζουμε πια ανακουφισμένοι/ες πως ο φασισμός και όλη σαπίλα της ανθρώπινης κοινωνικής ζωής, σαν ένα μπουκάλι γάλα κι αυτός, έχει ημερομηνία λήξης. Οι πιο χαιρέκακοι από εμάς, μάλιστα, τώρα αντιτείνουν και στους κοινωνιστές συντρόφους μας ότι και οι δικές τους επαναστάσεις και απελευθερωτικά οράματα έχουν κι αυτά, σαν ένα μπουκάλι γάλα, ημερομηνία λήξης.

Η ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΚΙΣΤΑΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΣΤΗΝ ΣΚΑΛΑ ΛΑΚΩΝΙΑΣ

1. Εισαγωγή

Το καλοκαίρι που πέρασε στην Σκάλα Λακωνίας ήταν ίσως το πιο θερμό στην κινηματική ιστορία της πόλης. Δεν είχε την σφραγίδα των «προοδευτικών» δυνάμεων που δραστηριοποιούνται στην περιοχή, ούτε καν την ελάχιστη συμμετοχή τους στην οργάνωση και τον γενικότερο αγώνα που δόθηκε. Ο τοπικός όχλος έκανε ότι δεν άκουσε και δεν είδε, και όταν ρωτούσες έξω κόσμο να σου πει τι συμβαίνει απαντούσε με ξερή άρνηση "δεν ξέρω, μην με ανακατεύεις". Ο λόγος για έναν αγώνα που δόθηκε με αξιοπρέπεια και σοβαρότητα, φέρνοντας στην μνήμη εποχές διαφορετικές από τις τωρινές, καταστάσεις που έχουν διαγραφεί από την συλλογική μνήμη. Εκείνους τους προλεταριακούς αγώνες που πρωταγωνίστησαν και οι μειονότητες γράφοντας μια διαφορετική ιστορία και έδωσαν μια διαφορετική οπτική στην συλλογική ιστορική αφήγηση. Δεν έχουμε διάθεση για υπερβολές, ούτε να αγιοποιήσουμε μια ομάδα ανθρώπων φορώντας τους το φωτοστέφανο της επανάστασης. Αντίθετα μέσα από αυτές τις γραμμές επιχειρούμε να καταγράψουμε μια σειρά γεγονότων όπως αυτά εξελίχθηκαν και άλλαξαν αυτό το μέρος μια για πάντα, έχοντας γίνει ένα λαμπρό παράδειγμα για τους αγώνες που πρέπει να συνεχίσουν να δίνονται. Όπως ήδη θα έχετε καταλάβει το άρθρο μας αυτό, στην τρίτη κατά σειρά έκδοση του 0151, είναι αφιερωμένο στην απεργία των Πακιστανών μεταναστών εργατών γης στην Σκάλα Λακωνίας, που έλαβε χώρα με αρκετό παλμό και ένταση τις πρώτες εβδομάδες του περασμένου Ιουλίου 2014. Ενός αγώνα που κλιμακώθηκε ύστερα μια σειρά γεγονότα ρατσιστικής βίας, καταπάτησης βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και σκληρής εκμετάλλευσης - δουλείας στα σκλαβοχωράφα όπου βρίσκονται χιλιάδες εργάτες γης Πακιστανικής καταγωγής. Είχαν προηγηθεί άλλοι αντίστοιχοι αγώνες και μικρότερης κλίμακας απεργίες όλα τα προηγούμενα χρόνια, με πιο αξιοσημείωτο γεγονός την μικρή Πακιστανική εξέγερση (όπως το ονομάζουμε εμείς) στην Σκάλα Λακωνίας που εξελίχθηκε από τις 14 μέχρι τις 18 του Σεπτέμβρη του 2010. Από το 2010 μέχρι και σήμερα έχουν περάσει 4 ολόκληρα χρόνια και η Πακιστανική κοινότητα παραμένει ενεργή και μαχητική, δίνοντας το παράδειγμα σε άλλες ομάδες μεταναστών, αλλά και κομματιών της εργατικής τάξης που έστω και μειοψηφικά συνεχίζουν να υπάρχουν μέσα σε αυτόν τον μικροαστικό βούρκο ελλήνων ιδιοκτητών γης.

Οι Πακιστανοί μετανάστες είναι κατά σειρά το τρίτο μεγάλο μεταναστευτικό ρεύμα που αναζήτησε δουλειές και μια καλύτερη τύχη στην Νότια Πελοπόννησο. Όπως έγινε και με τους προηγούμενους μετανάστες που έφτασαν στην περιοχή, εκτός από την αναζήτηση εργασίας είχαν να αντιμετωπίσουν ένα ζοφερό εχθρικό κλίμα από τον ελληνικό πληθυσμό σε όλα τα υπόλοιπα επίπεδα. Τα μεροκάματα άθλια, οι ντόπιοι τους αντιμετωπίζουν ως ζωές μικρότερης αξίας, οι έφοδοι της αστυνομίας αρχικά στα πρόχειρα καταλύματα τους και στα σπίτια τους αργότερα γίνονται σχεδόν μια φορά την εβδομάδα, με αποτέλεσμα χιλιάδες συλλήψεις, συστηματική στοχοποίηση, φραστικός ξεφτιλισμός και ταπείνωση, βασανισμούς και μεταγωγές και, εν τέλει, την μεταγωγή και τον εγκλεισμό τους στα στρατόπεδα κράτησης. Οι Πακιστανοί μετανάστες γης όμως είχαν να αντιμετωπίσουν και έναν ακόμα σκληρό παράγοντα που δεν είχαν να αντιμετωπίσουν οι προηγούμενοι που έφτασαν εδώ κατά την διάρκεια της δεκαετίας του 90. Η σκληρή ύφεση της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας έκανε την κατάσταση ακόμα πιο αφόρητη στις συνθήκες διαβίωσης χιλιάδων ανθρώπων Πακιστανικής καταγωγής, αλλά και άλλων ομάδων μεταναστών.

Η κρίση του καπιταλισμού στην Ελλάδα δεν ήταν ο παράγοντας αυτός που έδωσε το πράσινο φως στις ρατσιστικές επιθέσεις και κρατική καταστολή. Όπως έχουμε επισημάνει και παλιότερα, αν και ή κρίση έχει παίξει μεγάλο ρόλο στην απροκάλυπτη δράση των ελλήνων ρατσιστών που τώρα πια δεν χρειάζεται να καλύπτουν τα νότα τους, έχοντας ένα εντελώς ελεύθερο πεδίο δράσης και την σιωπηρή αποδοχή του όχλου, οι ρατσιστικές επιθέσεις λάμβαναν χώρα στην Λακωνία με αμείωτη ένταση σε όλες τις ιστορικές περιόδους. Η κυρίαρχη ελληνική εθνική αφήγηση εκφράζεται σε όλες τις πτυχές της καθημερινής ζωής με έναν τρόπο εντελώς πρόστυχο. Γενιές και γενιές ελλήνων εκπαιδεύτηκαν πάνω στο μίσος απέναντι στον Άλλο. Η εχθρότητα αυτή δεν μπορεί παρά να είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την συντήρηση της κυριαρχίας του υπάρχοντος και της βίαιης υποταγής του όποιου ανταγωνισμού προς αυτό (υπάρχον). Μέσα από την λαϊκή ενότητα που εγγυήθηκε η εθνική συνείδηση, ως ιδεολογία, η διαδικασία δηλαδή της φαντασιακή συγκρότησης του ελληνικού στοιχείου σε αυτό που ονομάζουμε έθνος, δεν έχουμε τίποτα άλλο παρά την διατήρηση της εξουσίας της κυριαρχίας σε κάθε δραστηριότητα της καθημερινής ζωής. Την εγγύηση για την συνέχεια των εκμεταλλευτικών σχέσεων παραγωγής, του εμπορεύματος και της αφηρημένης εργασίας μέσα από τον πλήρη αποπροσανατολισμό και πλήρη συμμετοχή των κατώτερων τάξεων. Η εθνική συνείδηση έπρεπε να εφευρεθεί πάση θυσία για αυτήν την διαδικασία.

Με άλλα λόγια το μίσος αυτό απέναντι στον Άλλο εκφράστηκε άλλες φορές μέσα από τις κρατικές μεταρρυθμίσεις και άλλες φορές μέσα από την δράση και την συναίνεση του ίδιου του «λαού», που μέσα από την ενότητα του είναι συνένοχος, είτε αυτό αφορούσε μειονότητες που ζούσαν στον ελλαδικό χώρο εκατοντάδες χρόνια όπως Εβραίοι, Μακεδόνες. Ρομά, είτε τους νεοφερμένους μετανάστες από την ανατολική Ευρώπη και την Ασία.

Πιο κάτω θα προσπαθήσουμε να κάνουμε μια αναλυτική περιγραφή των γνωστών γεγονότων όπως αυτά εξελίχθηκαν και καταγράφτηκαν. Παρακάτω θα παρουσιάσουμε αναλυτικά στοιχεία και ντοκουμέντα από την καθημερινότητα των Πακιστανών μεταναστών όπως έχουν καταγραφεί από το αρχείο μας, αλλά και μέσα από αφηγήσεις των ίδιων.

2. Οι πρώτες καταγεγραμμένες επιθέσεις των ελλήνων ρατσιστών στην Σκάλα και μια ματιά στην καθημερινότητα της Πακιστανικής κοινότητας

Ήταν άνοιξη του 2009 όταν κάποιες/οι από εμάς είχαμε ανταμώσει ξανά συζητώντας την πολιτική κατάσταση στην Λακωνία. Αν και δεν

είχαμε ακόμα καταλάβει την διάσταση που είχαν πάρει τα πράγματα, μιας και σαφώς πιο άπειροι πολιτικά εκείνο το διάστημα, η ατμόσφαιρα μας έμοιαζε διαφορετική. Εκείνη την περίοδο είχαν αρχίσει να καταφτάνουν στην περιοχή εκατοντάδες μετανάστες από το Πακιστάν και από το Μαρόκο. Στην περιοχή υπήρχαν και λίγοι πλανόδιοι πειρατικών cd και μικροσυσκευών από χώρες τις κεντρικής Αφρικής. Θα έπρεπε να είσαι κουφός/η για να μην έχεις ακούσει σχόλια για αράπηδες από τον όχλο των καφενείων. Οι Πακιστανοί μετανάστες έφταναν στην περιοχή μαζικά, γιατί είχαν ακούσει ότι υπάρχουν δουλειές στα χωράφια για την συγκομιδή των πορτοκαλιών. Αρχικά οι Πακιστανοί μετανάστες έμεναν σε καταυλισμούς και παράγκες από τσιμεντόλιθους (οι γνωστές τρώγλες που πρόσφερε το ελληνικό μεγαλείο για φιλοξενία), άλλοι κοντά στην διώρυγα του Βασιλοποτάμου και άλλοι στον κάμπο. Οι περισσότεροι από αυτούς δεν είχαν κανένα μεταφορικό μέσο και αναγκάζονταν να κάνουν ολόκληρα χιλιόμετρα με τα πόδια στους επαρχιακούς δρόμους, πολλές φορές μέσα στο σκοτάδι βάζοντας την ζωή τους σε κίνδυνο. Λίγοι πιο τυχεροί είχαν βρει κάποιο ποδήλατο. Εκείνη την άνοιξη του 2009 έχουμε και τα πρώτα καταγεγραμμένα από εμάς περιστατικά ρατσιστικής βίας από έναν καλά οργανωμένο όχλο φασιστοειδών. Το γεγονός αυτό στάθηκε και αφορμή για να ξεκινήσει η διαδικασία συγκρότησης μας ως ομάδα αν και με διαφορετική οπτική για τα πράγματα από ότι σήμερα.

Την Δευτέρα 20 Απρίλη 2009[1] αργά το βράδυ έξω από ένα περίπτερο στην Σκάλα Λακωνίας μια ομάδα 10 περίπου νεαρών ατόμων προπηλάκιζαν έναν άντρα Ρουμανικής καταγωγής. Έτυχε δύο σύντροφοι να περνούν τυχαία μπροστά στο περιστατικό όπου και τους ζήτησαν τον λόγο. Αυτοί απάντησαν επιθετικά και ξεκίνησε λογομαχία. Εκείνη την στιγμή κατέφθασε και ένα περιπολικό της αστυνομίας όπου κατά ένα περίεργο τρόπο δεν είπε κουβέντα για το περιστατικό, απλά αποφάσισε να προσάγει τους συντρόφους στο τμήμα για εξακρίβωση στοιχείων. Την επόμενη ακριβώς μέρα, αργά το βράδυ της Τρίτης 20 Απριλίου 2009[2], η ίδια ομάδα μαζί με ενισχύσεις, συνέχισε ανενόχλητη το έργο της. Έκαναν επίθεση με πέτρες και ξύλα σε ένα πρόχειρο καταυλισμό που είχαν στήσει μετανάστες πακιστανικής καταγωγής. Ένας μετανάστης τραυματίζεται μετά από χτύπημα με ένα σκουπόξυλο. Οι Πακιστανοί αντέδρασαν βγαίνοντας στον δρόμο, ψάχνοντας τους θρασύδειλους φασίστες που είχαν γίνει άφαντοι. Άφαντη ήταν και η αστυνομία κατά την διάρκεια του περιστατικού. Οι αντιδράσεις για το γεγονός από την πλευρά της αριστεράς ήταν σπασμωδικές, με μονάχα τον σύλλογο καθηγητών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης να βγάζουν μια ανακοίνωση. Τα περιστατικά αυτά στάθηκαν για μας σταθμός στην πολιτική μας συνείδηση, και κάπως έτσι ξεκινήσαμε να καταγράφουμε τη σκληρή πραγματικότητα στη Σκάλα Λακωνίας και την βία που δέχονται οι Άλλοι (μετανάστες, Ρομά κοκ). Οι ντόπιοι κάτοικοι πάντα έβλεπαν με εχθρότητα και με ρατσιστικά κριτήρια τους Πακιστανούς μετανάστες, αυτός ήταν και ο κύριος λόγος που δεν τους νοίκιαζαν εύκολα σπίτια. Οι ντόπιοι διαμαρτύρονταν ότι οι Πακιστανοί είναι βρώμικοι και ότι δεν τους θέλουν στα σπίτια τους, το οικονομικό συμφέρον όμως είναι ικανό να αλλάζει εύκολα την γνώμη του όχλου που παντα ψάχνει να βρίσκει την ευκαιρία να επωφεληθεί από καταστάσεις. Τα πρώτα σπίτια νοικιάζονται από ντόπιους κοντά στην γέφυρα του Ευρώτα και τους ζητούν κατά βάση 50 ευρώ το άτομο. Η περιοχή αυτή κοντά στην γέφυρα είναι αυτή που σήμερα εμείς την αποκαλούμε "η Πακιστανική γειτονιά". Οι Πακιστανοί εκτός άλλων έφεραν μαζί τους και μια διαφορετική κουλτούρα που αποτελεί την καλύτερη απόδειξη ότι η πολυπολιτισμικότητα είναι θησαυρός και προϋπόθεση για να εξελιχθεί ένας τόπος. Τις μέρες και τις ώρες που δεν δούλευαν έπαιζαν κρίκετ, βόλεϋ και ποδόσφαιρο ή χαλάρωναν καπνίζοντας ένα είδος καπνού με ένα μπουκάλι νερό που ουδέποτε είχαμε ξαναδεί. Μαζί τους επέστρεψε ξανά και η νοοτροπία της πλατείας. Οι πλατείες για τους Πακιστανούς ήταν τόπος συνάντησης και συζήτησης. Σε αυτό έπαιξε ρόλο ότι οι Σκαλιώτες δεν επιτρέπουν σε μη έλληνες να μπαίνουν σε καφετέριες, ακόμα και σούπερ μάρκετ. Όσον αναφορά το δεύτερο, αυτό συνέβαλε και στην ανάπτυξη του εμπορίου των μεταναστών όπου κάποιοι άνοιξαν κάποια μικρομάγαζα με προϊόντα.

3. Η πρώτη μεγάλη κινητοποίηση της Πακιστανικής κοινότητας

Κάπως έτσι φτάνουμε και στον Σεπτέμβρη του 2010, μια άλλη ημερομηνία που αποτελεί σταθμό στην ιστορία της Πακιστανικής κοινότητας στην ευρύτερη περιοχή της Σκάλας Λακωνίας. Ύστερα από κινήσεις του κράτους και των τοπικών αρχών διεξάγεται έρευνα και συλλήψεις όσων νοίκιαζαν σπίτια σε μετανάστες, με αποτέλεσμα πολλοί από αυτούς να βρεθούν είτε στον δρόμο, είτε υπό κράτηση με την απειλή της απέλασης. Στις 15 Σεπτεμβρίου 2010 οι μετανάστες σχεδόν αυθόρμητα προχωρούν στην κατάληψη της κεντρικής πλατείας Πηγών και σε καθιστική διαμαρτυρία. Απαιτούν χαρτιά, να σταματήσουν οι απελάσεις, ο ρατσισμός εναντίον τους και νόμιμη διαμονή σε καλές συνθήκες για όλους. Έμειναν στην πλατεία για δύο ολόκληρες μέρες και κορύφωσαν τις κινητοποιήσεις τους με μια μεγαλειώδη διαδήλωση στους δρόμους της πόλης κατευθυνόμενοι προς το αστυνομικό τμήμα. Εκεί βρέθηκαν και λίγοι αλληλέγγυοι από εμάς, αλλά και άλλους πολιτικούς χώρους, όπου τους βοηθήσαμε να κάνουν αιτήσεις για πολιτικό άσυλο. Εκείνη την περίοδο το Πακιστάν υπέφερε από φυσικές καταστροφές και σύμφωνα με τους διεθνείς κανονισμούς οι αιτούντες άσυλο πρέπει να γίνονται αποδεκτοί. Εκτός από εμάς βρέθηκε εκεί και ο περιφερόμενος θίασος του ΚΕΕΡΦΑ από την Αθήνα με επικεφαλής τον γνωστό αντισημίτη Κωνσταντίνου που όχι μόνο προσπάθησε να καπηλευθεί τον αγώνα των Πακιστανών, αλλά προσπάθησε να καπελώσει και όλους/ες τους υπόλοιπους. Τα ίδια έγιναν και από το ΠΑΜΕ, που αρκέστηκε σε μια ανακοίνωση με ντουντούκα κοκ. Ο αγώνας αυτός στάθηκε νικηφόρος για τους περισσότερους από τους μετανάστες. Το κράτος των ελλήνων, οι τοπικές αρχές και ο ρατσιστικό όχλος που τους στηρίζει τάχθηκαν σε υποχώρηση. Ο αγώνας αυτός είναι ένας από τους πιο δυνατούς που έχει να αναδείξει ιστορικά η περιοχή μας σε όλα τα επίπεδα. Κανείς/καμιά μέχρι τότε δεν μπορούσε να φανταστεί την δυναμική αυτή που ανέπτυξε η Πακιστανική κοινότητα σε μια μικρή πόλη όπως η Σκάλα. Κανείς/καμιά δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι 1.000 και, άτομα θα καταλάμβαναν τους δρόμους τόσο δυναμικά και επιθετικά. Δεν είναι υπερβολή να αποκαλούμε τον αγώνα αυτόν μικρή εξέγερση, αντίθετα δίνουμε τη σωστή χρήση στον όρο.

4. Η κατάσταση μετά την κινητοποίηση της Πακιστανικής κοινότητας, φασιστικών επιθέσεων συνέχεια...

Η υποχώρηση του ελληνικού κράτους, καθώς και του ντόπιου ρατσιστικού όχλου, όμως, φάνηκε ότι ήταν μια κατάσταση παρωδική που δεν θα κρατούσε και για πάρα πολύ. Στις 31 Γενάρη του 2011, όχι πολύ μακρυά από την Σκάλα Λακωνίας, σε μια άλλη κωμόπολη, τους Μολάους, ομάδα σαράντα περίπου ατόμων επιτέθηκε το βράδυ σε πρόχειρα καταλύματα μεταναστών. Την ίδια στιγμή, πληροφορίες έκαναν λόγο για επίθεση και στη «Συκιά» -διπλανό χωριό- λίγα βράδια πιο πριν, όπου κρέμασαν ανάποδα μετανάστη επειδή δεν τους άρεσε η συμπεριφορά του [3]. Τουλάχιστον τρεις μετανάστες τραυματίστηκαν, ένας εκ των οποίων κινδύνεψε να χάσει το μάτι του, ύστερα από χτυπήματα μάλλον από σιδηρολοστό, ενώ ένας άλλος έφερε θλαστικά τραύματα στο πόδι. Τα παραπάνω είναι καταγεγραμμένα και στο Τμήμα Επειγόντων Περιστατικών του Νοσοκομείου Μολάων, όπου διακομίστηκαν οι τραυματίες. Ο μετανάστης που είναι πιο βαριά τραυματισμένος διακομίσθηκε στη συνέχεια στο Νοσοκομείο Σπάρτης. «Βάρα κι εσύ για να γίνεις άντρας...» φέρεται να είπε στον γιο του ένας από τους ντόπιους φασίστες της ομάδας που επιτέθηκε στους μετανάστες, ο οποίος ήταν μαζί του το βράδυ της επίθεσης. Αυτή η γνήσια ελληνική πατρική συμβουλή αποτελεί το καλύτερο παράδειγμα για το πως οι σχέσεις εξουσίας της πατριαρχίας περνάνε από την μία γενιά στην άλλη. Η γαλούχηση του γιου από τον πατέρα, η αναπαραγωγή της πατριαρχικής δομής της ελληνικής οικογένειας ως τον πυρήνα του έθνους, τον σπινθήρα αυτόν που συντηρεί την φλόγα της συλλογικής εγκληματικής φύσης του εθνικού κορμού. Εκτός άλλων αφορμή για τα γεγονότα ρατσιστικής βίας που εξελίχθηκαν εκεί στάθηκαν οι φήμες που σκόπιμα διέδιδαν κάποιοι. Στην Σκάλα εκείνη την εποχή φασίστες διέδιδαν ότι Πακιστανοί βίασαν δασκάλα στους Μολάους. Στους Μολάους διέδιδαν ότι Πακιστανοί βίασαν γυναίκα στην Σπάρτη και, όλοι μαζί, ότι οι Πακιστανοί κλέβουν και τρώνε τα σκυλιά μας. Ένα άλλο γεγονός λίγο αργότερα την ίδια χρονιά έλαβε χώρα σε ένα χωριό 2χλμ έξω από την Σκάλα Λακωνίας. Ήταν Τετάρτη 31 Ιουλίου 2011 στο Έλος Λακωνίας, όταν ένας άντρας ελληνικής καταγωγής πυροβόλησε με καραμπίνα Πακιστανούς μετανάστες, οι οποίοι είχαν καταφύγει σε μια αποθήκη ιδιοκτησίας του, για να κοιμηθούν το βράδυ. Το γεγονός αυτό κρύφτηκε πολύ καλά από την τοπική κοινωνία και την αριστεράς της, αν και τελικά δεν γλίτωσε τα φώτα της δημοσιότητας. Εκείνη την εποχή όταν προσπαθήσαμε να μάθουμε τι έγινε, ρωτήσαμε κόσμο που μέχρι τότε θεωρούσαμε φιλικά προσκείμενο στον αντιφασιστικό αγώνα. Η απάντηση που λάβαμε δεν ήταν απλά μόνο αρνητική, αλλά και επιθετική, προσπαθώντας να καλύψουν τον φασίστα συγχωριανό τους. Οι ίδιοι σήμερα δημοσιεύουν στο φέισμπουκ κείμενα τιμής στον Παύλο φύσσα και τραγουδάκια αντίφα.

5. Ιδεολογικά εργαλεία ελληνικής ρατσιστικής χρήσης, το παράδειγμα της ελονοσίας

Ένα από τα πιο διαδεδομένα ψέματα που προώθησαν με μεγάλο μένος, ελληνικό κράτος και οι τοπικές αρχές με μπροστάρη τον Δήμο Σκάλας που μετά τις μεταρρυθμίσεις στην τοπική αυτοδιοίκηση ονομάστηκε Δήμος Ευρώτα είναι αυτό της ελονοσίας. Σύμφωνα με αυτό το ψέμα οι Πακιστανοί μετανάστες ευθύνονταν για τα κρούσματα της ασθένειας στην περιοχή. Η ιδεολογία του **υγιεινισμού** είναι αρκετά γνωστή από τις μέρες της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας και στην περίπτωση της Λακωνίας χρησιμοποιείται πολύ συχνά. Οι Πακιστανοί μετανάστες, όπως και οι κοινότητες των Ρομά στην Λακωνία κατηγορούνται, δαιμονοποιούνται συστηματικά θα λέγαμε για κάθε λογής ασθένειες που προσβάλουν το εθνικό σώμα. Με αφορμή την ελονοσία λοιπόν ξεκίνησε μια νέα καμπάνια τρομοκράτησης του λακωνικού πληθυσμού. Η προώθηση του τρόμου είναι ένα από τα πιο διαδεδομένα εργαλεία του φασισμού. Πλήθος φυλλαδίων κόστους χιλιάδων ευρώ, εθελοντές που ενημέρωναν την τοπική κοινωνία για το «πρόβλημα», συνοδεύτηκε από την ανεξέλεγκτη δράση του ΚΕΕΛΠΝΟ[4]. Καλοπληρωμένοι γιατροί από αυτόν τον οργανισμό, σύμφωνα με τις αφηγήσεις των ίδιων των Πακιστανών μεταναστών, τους ανάγκαζαν σε υποχρεωτικούς εμβολιασμούς, είτε ήθελαν, είτε όχι και μάλιστα με δικό τους κόστος. Όταν πάλι οι Πακιστανοί ζητούσαν βοήθεια για κάποιο κρυολόγημα ή τραυματισμό το μόνο που τους έδιναν αυτοί οι γιατροί ήταν ασπιρίνες. Για το γκρέμισμα τώρα του ψέματος ότι οι Πακιστανοί έφεραν την ελονοσία στην Σκάλα Λακωνίας και την αποκατάσταση της αλήθειας, αρκεί μόνο να αναφέρουμε τις εγκληματικές ευθύνες του δήμου Σκάλας. Για όσες/ους δεν έχουν ιδέα πως είναι η περιοχή εδώ, ο κάμπος ήταν κάποτε βάλτος με αποτέλεσμα κάθε άνοιξη και καλοκαίρι να έχει πολλά κουνούπια. Λόγω της μόλυνσης του φυσικού περιβάλλοντος πολλά από τα κουνούπια κουβαλούν ασθένειες, μεταξύ αυτών και την ελονοσία. Για αυτόν τον λόγο παλιότερα γινόντουσαν ψεκασμοί από το κράτος, που κατά ένα περίεργο τρόπο, την χρονιά που ξεκίνησε η προπαγάνδα για τους Πακιστανούς και την ελονοσία, οι τοπικές αρχές δεν είχαν ψεκάσει τα χαντάκια κοκ, προφανώς λόγο έλλειψης κονδυλίων. Το ίδιο ισχύει κατά πάσα πιθανότητα και για τα κρούσματα γαστρεντερίτιδας στην Σκάλα Λακωνίας, τα οποία παρουσιάστηκαν όταν ο Δήμος αποφάσισε να σταματήσει τα έργα για το αποχετευτικό.

6. Οι βιασμοί και η ομοφοβία ως ένα άλλο μέσο τρομοκράτησης

Όπως αναφέραμε και πιο πάνω, οι φήμες για βιασμούς ελληνίδων από Πακιστανούς μετανάστες ή για όργια μεταξύ των μεταναστών αντρών είναι η γνωστή τακτική των φασιστών με στόχο να ενεργοποιήσουν τα αντανακλαστικά του πιο σάπιου κομματιού της λακωνικής κοινωνίας. Αν και οι περισσότερες περιπτώσεις βιασμών δεν ήταν παρά φήμες, ένας έχει εξακριβωθεί ότι έγινε από Πακιστανό μετανάστη. Με βάση αυτό το γεγονός ξεκίνησε ένας χείμαρρος ρατσιστικών δημοσιευμάτων που στην ουσία δεν εστίαζαν στον βιασμό, αλλά στην καταγωγή του δράστη. Με βάση λοιπόν την ελληνική προπαγάνδα το πρόβλημα δεν είναι ο βιασμός γενικά, αλλά ο βιασμός από τον Πακιστανό σε ελληνίδα, αν δηλαδή ο δράστης ήταν έλληνας δύσκολα το γεγονός θα έβλεπε τα φώτα της δημοσιότητας, όπως γίνεται άλλωστε σε αυτές τις περιπτώσεις, που πραγματικά είναι άπειρες στην περιοχή της Λακωνίας. Σε ολόκληρη την Λακωνία μαζί με τα άνθη στις πορτοκαλιές και τις ελιές, ανθίζει και η κουλτούρα του βιασμού στα κάθε λογής

μπαρ, σκυλάδικα και σκοτεινά σοκάκια. Το πρόβλημα λοιπόν είναι ότι ο Πακιστανός βιαστής μόλυνε την εθνική μήτρα και όχι η κουλτούρα του βιασμού. Η κουλτούρα του βιασμού, η σεξιστική βία οι έμφυλες σχέσεις και η ομοφοβία είναι θεμέλια της εθνικής συγκρότησης, δεν μας κάνει περιέργεια που κάποιοι χρησιμοποιούν τα ομοφοβικά ένστικτα του όχλου για να επιτεθούν στους μετανάστες.

7. Οι Πακιστανοί μετανάστες πριν το ξέσπασμα της απεργίας του Ιουλίου 2014, οι αιτίες

Έχουμε ήδη δώσει μια γεύση στον αναγνώστη για την ζωή των μεταναστών στην περιοχή. Στην Σκάλα Λακωνίας, οι ξυλοδαρμοί και έφοδοι στα σπίτια των Πακιστανών μεταναστών από μπάτσους είναι καθημερινότητα. Το ίδιο ισχύει και με την εχθρότητα της τοπικής κοινωνίας που τους αντιμετωπίζει ως ένα κατώτερο είδος ζωής. Οι ντόπιοι τους απαγορεύουν να μπαίνουν σε μαγαζιά, τους αποκαλούν «βρομιάρηδες», τους στερούν ακόμα και το δικαίωμα να κάθονται στις πλατείες ή να κάνουν μπάνιο στην παραλία. Οι ίδιοι που τους βρίζουν «βρομιάρηδες» τους αναγκάζουν να ζουν κατά δεκάδες σε κοτέτσια, σε αποθήκες και ερείπια ενώ ταυτόχρονα τους ζητάνε να πληρώνουν 50 ευρώ το μήνα νοίκι για αυτές τις άθλιες συνθήκες ζωής. Ακόμα και ο δήμαρχος της πόλης κατηγορείται για ξυλοδαρμό μετανάστη πριν από 18 μήνες. Αφού τον ξυλοφόρτωσε, εισηγήθηκε και την μεταγωγή του στο στρατόπεδο της Κορίνθου. Χαρακτηριστικά λέει στην Ελευθεροτυπία ο μετανάστης, που έπεσε θύμα αυτής της επίθεσης «.... *αφού βγήκα μετά από 18 μήνες γύρισα στην Σκάλα ο δήμαρχος με είδε ξανά και έτρεξε να με ξαναχτυπήσει και άρχισε να με απειλεί. Τώρα με την απεργία πήραμε θάρρος και θέλω να κάνω μήνυση στον Δήμαρχο για να ζητήσω το δίκιο μου...*»[5] Έτσι για την ιστορία αξίζει να γράψουμε ότι ο ρατσιστής δήμαρχος της πόλης στις πρόσφατες εκλογές έλαβε την στήριξη της τοπικής κίνησης του ΣΥΡΙΖΑ με επονομασία «Δίκτυο Πολιτών». Η ελληνική αστυνομία συμβάλει και αυτή όσο κανένας άλλος στις ρατσιστικές επιθέσεις. Αν και δεν πρέπει να κάνουμε εξαιρέσεις σε μπάτσους, δύο είναι τα ονόματα που ξεχώρισαν: ο Μπάμπης από το Α.Τ Σκάλας και ο Μήτσος από το Α.Τ Βλαχιώτη. Λέει ένας άλλος μετανάστης ξανά στην Ελευθεροτυπία «... *Πήγα στο αστυνομικό τμήμα για να κάνω το γνήσιο της υπογραφής. Εκεί ήταν ο Φώτης Μανωλάκος ή Μπάμπης και άρχισε να με βρίζει, μου είπε να φύγω από εκεί και με κλώτσησε. Κανένας δεν τολμάει να πάει στο τμήμα είτε έχει χαρτιά είτε δεν έχει γιατί ξέρει πως ο Μπάμπης θα τον χτυπήσει, θα τον βρίσει και μπορεί να τον στείλει και σε στρατόπεδο...*»[6]. Κάθε Παρασκευή που οι μετανάστες πληρώνονται τα μεροκάματα τους για την δουλειά στα σκλαβοχώραφα, μπάτσοι εισβάλλουν στα σπίτια τους και τους ξυλοκοπούν. Βδομάδες πριν την απεργία ένα θύμα μιας τέτοιας ρατσιστικής επίθεσης, ο οποίος είχε ξεχάσει τα χαρτιά και τα κλειδιά του στο σπίτι του όταν τον σταμάτησαν για έλεγχο τέσσερις αστυνομικοί με στολή, ξυλοκοπήθηκε τόσο άγρια που του έσπασαν το χέρι.

Τα μεροκάματα των Πακιστανών εργατών γης είναι και αυτά ανάλογα. Σύμφωνα με τους ίδιους δεν ξεπερνούν τα 18 ευρώ την ημέρα, για πάνω από 9 ώρες δουλειά. Πολλοί από αυτούς τους μετανάστες έχουν να πληρωθούν μήνες, άλλοι και χρόνια. Όταν προσπαθούν να διεκδικήσουν τα μεροκάματα τους, οι δουλέμποροι τους απειλούν, άλλες φορές ότι θα φέρουν την χρυσή αυγή και άλλες φορές ότι θα φέρουν την αστυνομία για να τους απελάσουν. Είναι σοκαριστικές οι αφηγήσεις των μεταναστών που κάνουν λόγο για επόπτες που τους φωνάζουν «ζώα», «βρομιάρηδες», «σκάσε μην μιλάς και δούλευε» που είναι μέσα στις αρμοδιότητες που έχουν αναλάβει κατόπιν εντολών των ίδιων των εμπόρων. Συγκεκριμένα ένας από τους μετανάστες μας είπε ότι του χρωστούν 5000 ευρώ για τέσσερα χρόνια, άλλος είπε 1400 ευρώ. Οι εταιρίες Αντώνης Κυριακάκος και ΣΙΑ Ο.Ε. και του Γιώργου Μπυράκου χρωστάνε για πάνω από 3 χρόνια μεροκάματα που ξεπερνάνε τα 50.000 ευρώ μοιράζοντας ακάλυπτες επιταγές [7].

8. Το χρονικό της απεργίας των Πακιστανών μεταναστών των Ιούλιο 2014

Μέσα σε αυτήν την αποπνικτική κατάσταση ξέσπασε και η απεργία των μεταναστών τον περασμένο Ιούλιο. Είχαν προηγηθεί μικρότερης κλίμακας απεργίες των μεταναστών τα προηγούμενα χρόνια που δυστυχώς λίγα ξέρουμε για αυτές. Δεν είχαν την στήριξη της τοπικής αριστεράς, ούτε κανείς έγραψε για αυτό. Ωστόσο έχει νόημα να γραφτεί εδώ γιατί φαίνεται η χρονική διάρκεια και εμπειρία των μεταναστών από την μικρή εξέγερση του Σεπτέμβρη του 2010, μέχρι και σήμερα. Την Τρίτη 1 Ιουλίου οι Πακιστανοί μετανάστες εργάτες γης κατεβαίνουν σε απεργία που κρατάει μέχρι την δευτέρα της επόμενης εβδομάδας. Ζητούν να σταματήσουν τα πογκρόμ, οι ξυλοδαρμοί και η καταστολή εναντίον τους. Η απεργία κορυφώθηκε από μια μεγαλειώδη συγκέντρωση 800 ατόμων την Κυριακή 6 Ιουλίου στην πλατεία Δημαρχείου και κατόπιν πορεία προς το αστυνομικό τμήμα. Στην συγκέντρωση συμμετείχε και ο πρόεδρος της Πακιστανικής κοινότητας στην Ελλάδα, Τζαβέντ Ασλάμ που εξέθεσε τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μετανάστες στην περιοχή. Κατά την διάρκεια της πορείας δεν έλειψαν οι τραμπουκισμοί και η επιχείρηση τρομοκράτησης των μεταναστών. Ο ανοιχτά ρατσιστής δήμαρχος Ευρώτα, Γιάννης Γρυπιώτης μαζί με λίγους παρατρεχάμενους του, σε μια προσπάθεια τρομοκράτησης των μεταναστών, επιτέθηκε με προπηλακισμούς και ρατσιστικές ύβρεις στην πορεία, καλώντας την αστυνομία να σπάσει στο ξύλο τους συγκεντρωμένους, φωνάζοντας ότι θα κάνει τα πάντα για να φύγουν όλοι από την περιοχή. Οι οργανωμένοι φασίστες της Χ.Α περίμεναν σε γωνίες, αλλά μόλις είδαν τον όγκο της πορείας εξαφανίστηκαν μέσα σε λίγα λεπτά.

Η απεργία θάφτηκε από τα περισσότερα ΜΜΕ σε τοπικό και πανελλαδικό επίπεδο. Χαρακτηριστική ήταν και η απουσία της πλειοψηφίας των οργανωμένων δυνάμεων της αριστεράς στην περιοχή, με κύριο υπεύθυνο το ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ, που δεν στήριξαν ούτε την πορεία, ούτε παρευρέθησαν στην συγκέντρωση. Μάλιστα την ίδια ώρα που εξελισσόταν η συγκέντρωση και η πορεία των Πακιστανών, οι Συριζαίοι ήταν σε συγκέντρωση στο καφενείο Κυριακάκου που μιλούσε ο Πισσίας για τα χημικά της Συρίας. Δεν ήρθε κανείς στην πλατεία ν' ακούσει την ομιλία του Τζαβεντ Ασλαμ και των Πακιστανων εργατών ούτε κατά τη

διάρκεια της πορείας έδειξαν κάποιο ενδιαφέρον. Βέβαια έδωσαν το παρόν διάφοροι άλλοι, «ακροαριστεροί», οι ίδιοι που κατέβαιναν με τους φασίστες και τις επιτροπές αγροτών πριν λίγους μήνες. Μάλιστα ο τύπος που πήρε το μικρόφωνο άρχισε να λέει στους μετανάστες ότι οι έλληνες παίρνουν τα ίδια με αυτούς επειδή έχουμε τα μνημόνια. Εξίσωσε δηλαδή τα θύματα αυτής της ζοφερής κατάστασης με τους θύτες. Πάνω κάτω τα ίδια έγραφαν εκ των υστέρων και κάτι άλλοι αποκαλούμενοι αναρχικοί από την Σπάρτη. Τα ταξικά αδέρφια έλληνες που δεν στήριξαν τα ταξικά αδέρφια Πακιστανούς. Το ΚΚΕ και αυτό με την σειρά του δεν πάτησε στην συγκέντρωση γιατί πιθανόν να ήταν απασχολημένο με την διοργάνωση του φεστιβάλ της ΚΝΕ που έγινε λίγες μέρες μετά την απεργία.

9. Οι επόμενες μέρες μετά την απεργία

Οι επόμενες μέρες μετά την απεργία βρήκαν τους μετανάστες προβληματισμένους για τα επόμενα βήματα που έπρεπε να ακολουθήσουν. Την Δευτέρα 7 Ιουλίου 2014, μια ημέρα μετά την απεργία οργανώθηκε και συνέντευξη τύπου με τα λιγοστά ΜΜΕ που θέλησαν να προβάλουν το γεγονός. Εμείς από την πλευρά μας ως αυτόνομη πρωτοβουλία ενάντια στην λήθη οργανώσαμε ανοιχτή σύσκεψη με την συμμετοχή 8 μεταναστών την Δευτέρα 21 Ιουλίου 2014. Στόχος της συνάντησης αυτής ήταν να καταγράψουμε τις δικές τους μαρτυρίες για την κατάσταση και ύστερα να τις επεξεργαστούμε αποδομόντας τα κυρίαρχα ρατσιστικά επιχειρήματα. Ένα όργιο καταστολής ακολούθησε λίγες μέρες μετά την απεργία για να ικανοποιήσει την εκδικητική μανία του έλληνα.. Την Τρίτη 22 Ιουλίου 2014 το πρωί εμφανίστηκαν κλούβες της αστυνομίας και εκατοντάδες μπάτσοι που έκαναν εφόδους σε σπίτια μεταναστών. Οι εντολές ήταν πολύ συγκεκριμένες. Να ξεκινήσει η διαδικασία συλλήψεων όσων Πακιστανών είχαν απομείνει στην περιοχή. Σύμφωνα με δημοσιεύματα τελικώς κατάφεραν να συλλάβουν 35 άτομα, ενώ προσήχθησαν πάνω από 60 μετανάστες, 5 από τους εμπόρους της περιοχής και κάποιους που νοίκιαζαν σπίτια. Σύμφωνα με τους μπάτσους για τους 21 από τους 35 μετανάστες που συνελήφθησαν, έχει ξεκινήσει η διαδικασία απέλασης τους, αφού ήδη έχουν μεταβεί στο κολαστήριο κέντρο κράτησης της Κορίνθου. Την Παρασκευή 19 Σεπτεμβρίου 2014, 15 Πακιστανοί μετανάστες συνελήφθησαν στην Γλυκόβρυση ένα χωριό λίγα χιλιόμετρα μακριά από την Σκάλα. Αυτές είναι μόνο μερικά από τις δεκάδες επιχειρήσεις των μπάτσων από την απεργία και μετά. Οι επιχειρήσεις σκούπα της αστυνομίας είναι γεγονός ότι μείωσαν δραματικά τον Πακιστανικό πληθυσμό με αποτέλεσμα εδώ να συμβαίνει το εξής παράδοξο. Οι έλληνες ιδιοκτήτες γης και αγρότες γενικότερα να έχουν αρχίσει να διαμαρτύρονται ότι τα πορτοκάλια θα σαπίσουν στα δέντρα. Όλα αυτά τα χρόνια οι Πακιστανοί μετανάστες απέκτησαν μεγάλη εμπειρία στην συγκομιδή πορτοκαλιών, κατά κοινή ομολογία ήταν οι καλύτεροι εργάτες που έχουν περάσει από τα χωράφια. Όσοι επιχείρησαν να συγκροτήσουν άλλα συνεργεία με άλλους μετανάστες ή και έλληνες εργάτες απέτυχαν παταγωδώς.

10. Αντί επιλόγου

Είδαμε ότι η ενότητα των μεταναστών μπορεί να αποφέρει αποτελέσματα και τον τρόμο στους κόλπους της κυριαρχίας. Ο αγώνας είναι αποτέλεσμα της όξυνσης των ταξικών σχέσεων και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο στην πιο μακάβρια μορφή. Ο ρατσισμός, η εχθρότητα απέναντι στον Άλλο, οι επιθέσεις που δέχθηκαν οι Πακιστανοί μετανάστες μας δείχνουν πόσο σάπια και σκληρή είναι η καπιταλιστική κυριαρχία και η εθνική συγκρότηση. Το να συνεχίσουμε να οργανώνουμε μια ανταγωνιστική κομμουνιστική πολιτική απέναντι σε όλα αυτά είναι θέμα επιβίωσης μας, όχι απλά μια επιλογή. Να χτίσουμε την δική μας επιθετική γραμμή σε ένα βούρκο που δεν παίρνει καλλωπισμούς. Η αυτόνομη πρωτοβουλία ενάντια στην λήθη θα στηρίξει αυτήν την επιλογή μέχρι το τέλος, θα υπερασπιστεί και θα δώσει τον καλύτερο της εαυτό μέσα από τέτοιους αγώνες ενάντια σε έναν κόσμο γεμάτο Έλληνες.

Αυτόνομη Πρωτοβουλία Ενάντια στην Λήθη

Σημειώσεις

1 Βλέπε το αρχείο της αυτόνομης πρωτοβουλίας ενάντια στην λήθη ενότητα για τις φασιστικές επιθέσεις στην Λακωνία: https://we.riseup.net/againstoblivion

2 Βλέπε το αρχείο της αυτόνομης πρωτοβουλίας ενάντια στην λήθη ενότητα για τις φασιστικές επιθέσεις στην Λακωνία: https://we.riseup.net/againstoblivion

3 Βλέπε το αρχείο της αυτόνομης πρωτοβουλίας ενάντια στην λήθη ενότητα για τις φασιστικές επιθέσεις στην Λακωνία: https://we.riseup.net/againstoblivion

4 ΚΕΕΛΠΝΟ, Κέντρο Ελέγχου και Πρόληψης Νοσημάτων του Υπουργείου Υγείας.

5 Άρθρο στην Εφημερίδα Ελευθεροτυπία Τρίτη 8 Ιουλίου 2014 http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=439221

6 Άρθρο στην Εφημερίδα Ελευθεροτυπία Τρίτη 8 Ιουλίου 2014 http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=43922

7 Άρθρο στην Εφημερίδα των Συντακτών Τετάρτη 9 Ιουλίου 2014 http://www.efsyn.gr/?p=215302

ΟΤΑΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΨΗΦΙΖΟΥΝ ΝΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ (ανθρώπινο αίμα μυρίζει)

I. Τον περασμένο Σεπτέμβρη η ελληνική βουλή ψήφισε το λεγόμενο «αντι-ρατσιστικό» νόμο, μετά από απόσυρση και επαναφορά του δύο φορές στο πρόσφατο παρελθόν. Ο νόμος, τότε εμπνεύσεως Ρουπακιώτη, είχε αποσυρθεί γιατί – όπως είχε δηλωθεί στα media – αντέδρασε έντονα ένα κομμάτι της Ν.Δ. που απειλούσε ότι δεν θα τον ψηφίσει. Διά στόματος Μπαλτάκου, σύμβουλου του Σαμαρά, είχε ειπωθεί ότι η αντίδραση οφειλόταν στο γεγονός πως ο νόμος εκείνος «έκοβε τα πόδια» δύο πυλώνων του ελληνικού κράτους, του στρατού και της εκκλησίας. Ε, με κάτι τέτοιες δηλώσεις κανείς από όσους/ες θα επένδυαν σε αυτό το νόμο, δεν θα περίμενε ότι θα προκύψει κάτι καλό για τους στιγματισμένους και κυνηγημένους από άποψης ρατσισμού στην ελλάδα. Πράγματι, ο νόμος όπως ψηφίστηκε ενσωματώνει σε σχέση με τον παλιό νόμο του 1979 ελάχιστες βελτιώσεις. Η σημαντικότερη είναι ότι συμπεριλαμβάνονται στις ταυτότητες που γίνεται αποδεκτό ότι μπορούν να δεχτούν ρατσιστική επίθεση οι ταυτότητες φύλου και σεξουαλικού προσανατολισμού. Ο νόμος εκσυγχρονίζεται, δηλαδή, σε σχέση με τη συμπερίληψη της ομοφοβίας στα ρατσιστικά κίνητρα των πιθανών δραστών. Το ότι αυτό ήταν το μόνο θετικό στοιχείο αυτού του νόμου θα μπορούσαμε να το καταλάβουμε και αντίστροφα. Κατά τη διάρκεια της δημόσιας συζήτησης για τον «αντι-ρατσιστικό» και τις μέρες της ψήφισης του στη βουλή, οι στοχευμένες ομοφοβικές επιθέσεις διαδέχονταν η μία την άλλη (τέσσερις τον αριθμό συνολικά, με δύο από αυτές να έχουν επίκεντρο στο Παγκράτι).

Ταυτόχρονα, όμως, πρέπει να σκεφτούμε ότι ακόμη και γι' αυτό το μοναδικό θετικό στοιχείο στο νόμο, η πολιτική βούληση δεν προέκυψε έσωθεν αλλά ως συνήθως από τους θεσμούς της Ε.Ε. οι οποίοι πιέζαν για ψήφιση των σχετικών διατάξεων από το ελληνικό κράτος μέσω εκκρεμούσας οδηγίας. Μην ξεχνάμε, εξάλλου, ότι και ο πρώτος «αντι-ρατσιστικός» νόμος στο σύνολο του, έτσι ψηφίστηκε, σαν αποτέλεσμα της πίεσης της Ευρώπης για έμπρακτη απόδειξη του ελληνικού κράτους ότι εφαρμόζει μεταβατικούς θεσμούς απομάκρυνσης από τη στρατιωτική δικτατορία και μεταβάλλεται σε ένα φιλελεύθερο κράτος. Για εμάς και το συνάφι μας, βέβαια, ακόμα και αυτή η προοπτική είναι πολύ καλύτερη από το να ζεις σαν έρμαιο της πολιτικής βούλησης του ελληνικού κράτους. Κι αυτό γιατί θεωρούμε ότι ακόμα κι αν ένας μόνο μετανάστης δικαιωθεί δικαστικά εκμεταλλευόμενος τον λεγόμενο «αντι-ρατσιστικό», μετά από ρατσιστική επίθεση εναντίον του, το γεγονός θα είναι σημαντικότερο από το να αφεθεί η περίπτωση του σε αριστερές προσευχές, καταγγελίες και φανφάρες.

Το πρόβλημα, βέβαια, με τους νόμους το γνωρίζουμε από πρώτο χέρι, από την καλή κι απ' την ανάποδη. Το πρόβλημα με τους νόμους, λοιπόν, είναι ότι η κρατική θέσμιση μερικές φορές είναι πολύ λίγη για να καλύψει το μεγάλο μέρος της κοινωνικής δημιουργίας, έμπνευσης και πρακτικής. Νόμοι σαν τον λεγόμενο «αντι-ρατσιστικό» ήταν, είναι και θα είναι πάντοτε χρόνια πίσω από την παρούσα κοινωνική θέσμιση. Οι νόμοι είθισται να προλαβαίνουν τους ρυθμούς της κοινωνικής πραγματικότητας, μόνον δεκαετίες αργότερα. Για παράδειγμα, όταν συνέβη το Ολοκαύτωμα στον Β' παγκόσμιο πόλεμο, δεν υπήρχε καμιά νομοθεσία που να τιμωρεί τους ναζί επαρκώς για τη δολοφονία μιας μειονότητας των γερμανών πολιτών του, π.χ. των γερμανών εβραίων. Η νομοθεσία περί «εγκλημάτων πολέμου», περί «γενοκτονίας» κτλ επινοήθηκε μόνον αφού το έγκλημα είχε ήδη συντελεστεί και ενόψει του δικαστηρίου της Νυρεμβέργης. Ο νόμος άρα έρχεται εκ των υστέρων να ρυθμίσει. Το ίδιο και στην ελλάδα. Οι νόμοι του κράτους δεν μπορούν να απαγορεύσουν μια για δεκαετίες παγιωμένη κοινωνική απόλαυση και, ακόμη πιο λογικά, δεν μπορούν να απαγορεύσουν και μια παγιωμένη κρατική πολιτική. Αν συνέβαινε αυτό, τότε κάθε μέρα τουλάχιστον καμιά εκατοστή άτομα θα έπρεπε να τη βγάζουν στα Α.Τ. της χώρας και, βέβαια, μαζί τους και η πολιτική ηγεσία του ελληνικού κράτους. Όμως, κανένας νόμος – άρα ούτε κι αυτός – δεν θα μπορούσε να θίξει την μπαναλιτέ, την καθημερινότητα και τη ρουτίνα των ρατσιστικών σχολίων και μικρο- ή μεγαλο-πράξεων στις γειτονιές, γιατί αν μη τι άλλο θα ήταν μεγάλο ξεβόλεμα για τους υπηκόους αυτής της χώρας. Αφετέρου, και μόνο η λογική της χρήσης παρανομοποιημένων μεταναστών εργατών από το ελληνικό κράτος – όντας ρατσιστική – δεν θα μπορούσε άλλο να λειτουργήσει και άρα να παράσχει στο ελληνικό κράτος όλα αυτά τα ωραία μη-φανερά λεφτά, μη-φανερή εργασία και πειθαρχημένη εργατική τάξη μεταναστών που τους παρέχουν.

Άρα, λοιπόν, ένα κράτος δεν γίνεται να αυτοκτονήσει. Και γι' αυτό φροντίζουν όλα λίγο-πολύ τα μέρη του αλλά και οι κ.κ. δικαστές. Υπήρχαν δύο εκδοχές για παράδειγμα για την αθώωση Πλεύρη στα 2010: η μία ότι το ελληνικό κράτος δεν αφήνει τα παιδιά του ανυπεράσπιστα και η άλλη, η επικρατέστερη για εμάς, ότι ο αντισημιτισμός έχει απογίνει συστατικό του ελληνικού κράτους και πάγια απόλαυση των ελλήνων κάθε βαθμίδας, επαγγέλματος, κοινωνικής τάξης κτλ – άρα ακόμα και ο πιο φασίστας μπορεί να βρει το ασφαλές λημέρι του στην κατεξοχήν φασιστοφωλιά των εφετών. Και το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώθηκε και επαν-επιβεβαιωνόταν κάθε μέρα επί 35 χρόνια στην ελλάδα, όσο δηλαδή ήταν σε εφαρμογή ο παλιός «αντι-ρατσιστικός» από το 1979. Του λόγου το αληθές το επιβεβαιώνουν οι μόλις... πέντε-έξι καταδίκες (π.χ. εναντίον της φασιστοφυλλάδας «Ελεύθερος Κόσμος» του Ζαφειρόπουλου, πρώην χ.α.) με βάση τον «αντι-ρατσιστικό» του 1979 μέσα σε 35 ολόκληρα χρόνια. Σα να λέμε, στην ελλάδα των τελευταίων 35 χρόνων, είχαμε 5-6 περιστατικά. Χμ.. Επειδή δεν πιστεύουμε στην τύχη, τη μοίρα ή την καλοκαρδοσύνη των ελλήνων, όμως, θα πρέπει να αποδεχτούμε το προφανές: τα δικαστήρια βάλθηκαν, ως νευραλγικό κομμάτι μιας χώρας ρατσιστών, να βάλουν το δίκαιο και κάμποσο μερτικό τους στη διάδοση της – από αριστερά στέκια έως την τελευταία φασιστοφωλιά της χώρας – ευρέως διαδιδόμενης "αλήθειας" (ΝΟΤ) των 35 τελευταίων χρόνων: πως στην ελλάδα, δηλαδή, 'ρατσισμός ΔΕΝ υπάρχει!'

II. Το παραπάνω απόφθεγμα, αν ξέρετε καλά τους έλληνες, σπάνια στέκεται μόνο του σαν φράση. Συμπληρωνόταν και συμπληρώνεται, όχι μόνο από ακροδεξιά στόματα πια, από την άλλη αγαπημένη φράση: πως 'ο μεγαλύτερος ρατσισμός στην ελλάδα είναι ο ανθελληνισμός!' Πάντως, ο παρών «αντι-ρατσιστικός» νόμος, ως γνήσιο ελληνικό τέκνο, φέρει μέσα του και αυτόν τον ισχυρισμό. Η ποινικοποίηση της άρνησης τεσσάρων γενοκτονιών – δύο ανύπαρκτων όπως των ελλή-

νων της Ανατολής και των ελλήνων του Πόντου, αγκαζέ με δύο υπαρκτές, αυτές των Εβραίων και των Αρμενίων – πλέον έχει ενταχθεί στον «αντι-ρατσιστικό», αναλαμβάνοντας να θέσει σε εφαρμογή την παραπάνω πληθιότητα περί ανθελληνισμού, εν είδει μιας νίκης του ελληνικού δεξιού ρεβανσισμού. Και ανοίγοντας λίγο περισσότερο το φακό της εν λόγω εικόνας, δεν θα αργήσει κανείς/καμιά να διαπιστώσει πως όλο αυτό ήταν αναπόφευκτο. Μιας και πρόκειται, γενικά μιλώντας, για τον πρώτο «αντι-ρατσιστικό» νόμο στην ελλάδα, ίσως και παγκόσμια, που ψηφίζεται από φασίστες και ρατσιστές – και βέβαια χωρίς καμία συνδρομή των μειονοτήτων που θίγονται από τον ρατσισμό και τον αντισημιτισμό σήμερα στην ελλάδα, π.χ. τους μετανάστες, τις εβραϊκές κοινότητες, τη μουσουλμανική κοινότητα κτλ. Κάπως έτσι δεν φτάσαμε, εξάλλου, να ακούγεται κατά την ψήφιση του νόμου αυτού η σύγκριση ομοφυλοφιλίας και κτηνοβασίας κ.ο.κ.;

Εξίσου αναπόφευκτα, όμως, προκύπτουν και κάποια ερωτήματα. Τι νταλκά είχε το ελληνικό κράτος να εντάξει, εν είδει δεξιού ρεβανσισμού, αυτές τις διατάξεις στον «αντι-ρατσιστικό»; Εμείς τώρα, ως πιστοποιημένοι ανθέλληνες, από χ.α. και άλλα αγαθοεργά σωματεία, και καχύποπτοι με τους πάντες, να τι γράφαμε σε ένα μέρος του 2ου τεύχους του Antifa Negative, αφιερωμένο στο ρατσισμό προς τους Αλβανούς/Αλβανίδες μετανάστ(ρι)ες και τη "δεύτερη γενιά" στην ελλάδα:

> «Η διαχείριση της λεγόμενης δεύτερης γενιάς είναι πρόβλημα. Ένα μεγάλο κοινωνικό κομμάτι ωθείται στην βίαιη απομόνωση και περιθωριοποίηση και φοβούνται τις αντιδράσεις του. "Ξένους" δεν τους λες ακριβώς. Το "εγκληματίες" και το "απροσάρμοστοι" πράγματι το δουλεύουν τα μίντια. Σε σιγανή φωτιά. Αλλά γιατί όχι και "ρατσιστές"; Για να επιτευχθεί η πλήρης αντιστροφή της πραγματικότητας. Αν γίνει αυτό, αφού μάλιστα ξεκίνησε και με τις ευλογίες της ελληνικής αριστεράς[1], *θα ξαναβρούν και σκοπό ζωής τα αντιρατσιστικά κινήματα στην χώρα. Θα υπερασπίζονται ξανά την συνύπαρξη των κουλτούρων*, ίσως όμως στο μέλλον χωρίς να 'ναι κομπλεξικοί. Θα υπερασπίζονται ίσως πιο ανοιχτά και την ελληνική κουλτούρα! Τώρα, στα σοβαρά, είπαμε, τα προτείνει μόνον η χρυσή αυγή τα νομοσχέδια κατά του ρατσισμού κατά των ελλήνων, γιατί αυτή τολμά με βάση το προφίλ της. Αλλά από κάπου τα σκαρφίστηκαν αυτά. Και δεν είναι επιστημονική φαντασία. Κάπου έχουν εφαρμοστεί. Για άλλες "δεύτερες γενιές"...»

> «Ένα σαββατοκύριακο, κατά τα τέλη Μάη του 2001, ξέσπασε βία στους δρόμους του Γκλόντγουικ, στο Όλνταμ. Στα γεγονότα αυτά, που χαρακτηρίστηκαν οι πρώτες "φυλετικές ταραχές" στην Βρετανία, μετά την δεκαετία του *'80, οι νεαροί Ασιάτες του Όλνταμ ήρθαν αντιμέτωποι με την αστυνομία και τους διαδηλωτές του Εθνικού Μετώπου, σε δύο νύχτες οργισμένης διαμαρτυρίας που επρόκειτο να αποτελέσουν το προανάκρουσμα παρόμοιων συγκρούσεων σε όλη την Αγγλία – στο Άιλσμπουρι μια εβδομάδα αργότερα, στο Λίντς και το Μπέρνλεϊ τον Ιούνιο, στο Μπράντφορντ τον Ιούλιο. Η αναταραχή στο Όλνταμ είχε κι αυτή προαναγγελθεί από τις συγκρούσεις στο Λίτζετ Γκριν του Μπράντφορντ τον Απρίλιο, καθώς και από αρκετούς μήνες αυξανόμενης έντασης στο ίδιο το Όλνταμ. Η ένταση αυτή είχε άμεση σχέση αφενός με τους ισχυρισμούς της αστυνομίας της ευρύτερης περιοχής του Μάντσεστερ ότι στην πλειονότητα τους οι περισσότερες ρατσιστικές επιθέσεις στην περιοχή είχαν δράστες Ασιάτες και στρέφονταν κατά λευκών, ότι είχαν δημιουργηθεί "άβατες" περιοχές για τους λευκούς, ότι η επίθεση και ληστεία του ηλικιωμένου λευκού Γουόλτερ Τσάμπερλεν στις 21 Απριλ*ίου είχε "φυλετικά κίνητρα"[...]».[2]

Μάλιστα. Ξένοι ρατσιστές, ντόπιοι θύματα. Βλέπαμε τότε, λοιπόν, όταν γράφαμε τα παραπάνω πως τα δυτικά κράτη έχουν οφέλη από την αντιστροφή των ρόλων στο ρατσιστικό κυνήγι, οφέλη βέβαια που μοιράζονται με τους λευκούς και δυτικοθρεμμένους πληθυσμούς τους. Αντίστοιχα οφέλη βλέπουμε και τώρα, εμείς οι καχύποπτοι. Για όποιον/όποια δεν το πήρε χαμπάρι, αυτός ο ιδιότυπος ανθελληνισμός που αρνείται στους έλληνες τη θυματοποίηση τους, σε βαθμό γενοκτονίας μάλιστα (!), θεσμίζεται, ποινικοποιείται και θα διώκεται. Η αριστερά, ως ελληνική αριστερά φυσικά, περί άλλων τύρβαζε: οι πασοκογενείς συριζαίοι και δημαρίτες, ως άλλοι ρουσσώ, σήκωσαν την μπαντιέρα της «ελευθερίας του λόγου» (όπως έκαναν και στο δικαστήριο Πλεύρη), ενώ οι σταλινογενείς ΚΚΕδες αρκέστηκαν – για χιλιοστή φορά – σε ωμές εκφράσεις ομοφοβίας και ανακαλύψεις γενοκτονιών στο εξωτερικό (π.χ. η Παπαρήγα από το βήμα της βουλής μίλησε για τη γενοκτονία των βομβαρδισμών της Δρέσδης από τους συμμάχους! – τύφλα να 'χε το τρίτο ράιχ). Βέβαια, δεν τους κακίζουμε γιατί όλα αυτά τα της ποινικοποίησης δεν τους αφορούσαν τους καημένους νομιμόφρονες έλληνες αριστερούς. Αυτά είναι καμπάνες που χτυπάνε για άλλους φυσικά. Το νόμο αυτόν τον βλέπουμε, μάλιστα, σαν ένα επόμενο θεσμικό αποτύπωμα της διαδικασίας φασιστικοποίησης της ελληνικής κοινωνίας και του κράτους της. Δεν θα πούμε άλλα μεγαλόστομα, αλλά θα τα δούμε στη συνέχεια μάλλον στην πράξη.

Σε μια εποχή που όλο το πολιτικό σκηνικό στράφηκε με δύναμη προς τα δεξιά – από μια αριστερά που δεν μπορεί να μιλήσει για μετανάστες, αλλά μπορεί να συνεργάζεται με κάθε είδους παπάδες, μέχρι μια δεξιά που επιτέλους κολυμπάει σαν ψάρι στο νερό – η περηφάνια και η δυναμική του πάντα θυματοποιημένου ελληνισμού είχε ακόμη ένα αγκάθι στο λαιμό. Όμως, με το νέο «αντι-ρατσιστικό» νομοσχέδιο, τσακίστηκε κι αυτό. Δεν ήταν άλλο από το εβραϊκό Ολοκαύτωμα και τη λεγόμενη μοναδικότητα του. Ας συνεχίσουμε να μιλάμε, λοιπόν, και για άλλους αποδέκτες του παρόντος «αντι-ρατσιστικού». Εδώ και χρόνια ο φασιστικός εσμός που άρχισε να πυκνώνει την παρουσία του στη βουλή, πέρα από όσους έβρισκαν θαλπωρή στα μεγάλα κόμματα για δεκαετίες, ασφυκτιούσε. Μα είναι πράγματα τώρα αυτά να πιέζουν οι «κουτόφραγκοι» για την κατοχύρωση των δικαιωμάτων και της μνήμης της σφαγής των Εβραίων; Επιτέλους, όμως, για τους έλληνες ήρθε η δικαίωση επί 2014 μ.Χ. Δεν θα μπορούν πλέον μόνο τα άλλα παιδάκια να έχουν την «απόλαυση» αυτή στην εθνική τους ιστορία, αλλά τώρα θα μπορούν και οι έλληνες να απολαύσουν τις – όχι την – «γενοκτονίες των προγόνων τους». Ναι, κυρίες και κύριοι, τώρα πια και η ελλάς θα έχει γενοκτονία τριπλή μάλιστα, προστατευόμενη και με δικαστική εγγύηση απεριορίστου χρόνου. Ως γνωστόν, άλλωστε, αρμένιοι, μικρασιάτες και πόντιοι είναι το ένα και το αυτό

μιας και οι μεταφυσικές βάσεις του (ορθόδοξου) χριστιανισμού τους ενώνουν εν τις ουρανοίς... Το αγκαθάκι του εβραϊκού Ολοκαυτώματος τσακίστηκε μάλιστα στην ψήφιση της ... ποινικοποίησης της άρνησής του (!). Το εβραϊκό Ολοκαύτωμα στη συζήτηση στη βουλή συλήθηκε και ξανα-συλήθηκε με κάθε αφορμή και ευκαιρία. Η γελοιότητα και η υποκρισία των εκπροσώπων του ελληνικού κράτους, δεξιών και αριστερών, λίγο ήθελε να τους οδηγήσει να το συγκρίνουν με τα μαζικά θύματα αυτοκινητιστικών ατυχημάτων ή κάποια νεο-ανακαλυφθείσα γενοκτονία των ... στρουμφ. Το ξεχείλωμα της έννοιας της γενοκτονίας παρωδεί την ουσία των γεγονότων του παρελθόντος και μέσα από πολλαπλασιαζόμενες οργουελιανές μεταστροφές των λέξεων, τα κλειδιά της περιφρούρησης της μνήμης των θυμάτων του ναζισμού δίνονται στα σημερινά ξενόφοβα φασιστοειδή της χώρας. Συγχαρητήρια! Εύγε, μπράβο! Ο καραγκιόζης αντιφά και άλλα τέτοια αξίζουν σαν τίτλοι στο σημερινό επεισόδιο του σίριαλ «αντιφασιστικό κράτος». Αν πράγματι λειτουργούσαν οι αντιρατσιστικοί νόμοι θα έπρεπε, το ξαναλέμε, να μπει ολόκληρο το κτίριο της βουλής, τα παλιά αυτά βασιλικά ανάκτορα, σε ένα τεράστιο σιδερένιο κλουβί προς εφαρμογή των διατάξεων. Αλλά για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της γελοιότητας και της παραχάραξης των ιστορικών γεγονότων πρέπει να πάμε και λίγο πιο πέρα.

Θα ήμασταν, όμως, τυφλοί και τυφλές αν δεν βλέπαμε τον άλλο μεγάλο αποδέκτη του «αντι-ρατσιστικού νόμου», μια ακόμα μειονότητα που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί... ρατσιστική και να κυνηγηθεί με τον νέο «αντι-ρατσιστικό» νόμο. Δεν μιλάμε παρά για την τουρκική και μουσουλμανική μειονότητα της Θράκης, της περιοχής, δηλαδή, όπου το μειονοτικό κόμμα θριάμβευσε στις περασμένες δημοτικές και περιφερειακές εκλογές του Μαΐου, αρπάζοντας την πρωτιά σε ψήφους από όλα τα ελληνικά κόμματα σε δήμους μεγάλους μάλιστα σαν κι αυτόν της Κομοτηνής. Το βράδυ των εκλογών το ελληναριό τραύλιζε – αριστεροί και δεξιοί είχαν ξεχάσει το όνομα τους από το σοκ. Έρχεται, λοιπόν, ένας «αντι-ρατσιστικός» νόμος τώρα, ένα – θα έλεγε κανείς – αριστερό εργαλείο του ελληνικού κράτους προκειμένου να κλείσει το μάτι πονηρά στον Ερντογάν αλλά και στο μειονοτικό κόμμα στη Θράκη. Τρεις από τις τέσσερις γενοκτονίες για τις οποίες ποινικοποιείται η άρνηση τους έχουν υποτίθεται δράστες τους Τούρκους. Ε, δεν θέλει και πολλή σκέψη... Ήδη είναι γνωστό ότι μέλη της μειονότητας αρνούνται τον χαρακτηρισμό «γενοκτονία» για τους Αρμένιους, πόσο μάλλον για τα γεγονότα της ανατολικής Τουρκίας και του Πόντου. Βλέπουμε το σενάριο ήδη απλωμένο μπροστά μας. Το ελληνικό κράτος διώκει τούρκους μειονοτικούς επειδή αρνούνται την τριπλή γενοκτονία των χριστιανών της Ασίας, αριστερά (και αναρχία) συμφωνούν μιας και είναι «ενάντια σε κάθε εθνικισμό» – αν δεν συμβεί αυτό, το πολύ-πολύ να αντιτείνουν πως οι «φασίστες» δεν τσακίζονται με κρατικά μέσα αλλά με κοινωνικούς αγώνες – τα δικαστήρια μοιράζουν απλόχερα ποινές εν είδει εφαρμογής του «αντι-ρατσιστικού» νόμου, οι φασίστες πανηγυρίζουν το βράδυ στην Ομόνοια, το ταινιάκι τελειώνει με την υπενθύμιση του τίτλου: «Ανθελληνισμός, ο μεγαλύτερος ρατσισμός!»

Στα πιο σοβαρά τώρα, ίσως αξίζει να επισημανθεί ξεχωριστά ότι ο χαρακτηρισμός σφαγών με τον όρο «γενοκτονία», μετά το Ολοκαύτωμα, έχει γίνει πολιτικό εργαλείο στα χέρια κρατών και κυβερνήσεων, των οποίων ο ιδιαίτερος εθνικισμός έχει φυσικά απόλυτη ανάγκη να κινηθεί ως θύμα, εκφράζοντας την επιθετικότητα του έπειτα. Από την άλλη, τα στοιχεία γύρω από μια «γενοκτονία», όπως μας έδειξαν και οι πρώτοι διδάξαντες ναζί, δεν βρίσκονται απλόχερα στα χέρια ερευνητών και ιστορικών, ώστε να μπορεί κανείς να επικαλεστεί μια αντικειμενική αλήθεια. Υπάρχουν, όμως, κάποια γενικά κριτήρια που έχουν προβλεφθεί τουλάχιστον στο νόμο. Ας σημειώσουμε ότι η καταστροφή των στοιχείων της εβραϊκής γενοκτονίας που διέπραξε το γερμανικό κράτος δεν προέκυψε αυθόρμητα. Οι γερμανοί έπρεπε να κάνουν λάθη και να πάθουν, για να μάθουν. Έτσι, στην πρώτη ιστορικά καταγεγραμμένη γενοκτονία που διαπράττουν εναντίον του 80% του πληθυσμού των Χερέρο και του 50% του πληθυσμού των Νάμα – στη σημερινή Ναμίμπια της Αφρικής – (περίπου 110.000 άτομα), οι γερμανοί έκαναν το απόλυτο λάθος του πρωτάρη να αφήσουν την εντολή περί γενοκτονίας άθικτη στα αρχεία τους! Έγραφε εκεί ο γερμανός στρατηγός Lothar Von Trotha: «Κάθε Χερέρο, με όπλο ή χωρίς, με κοπάδι ζώων ή χωρίς, θα πυροβολείται. Δεν θα δεχτώ γυναίκες ή παιδιά, ή θα τους οδηγήσω να πεθάνουν στην έρημο μαζί με το λαό τους ή θα πυροβοληθούν.» Το λάθος αυτό, βέβαια, πληρώθηκε με το γνωστό τρόπο των γερμανικών αποζημιώσεων. Αλλά οι γερμανοί είχαν πολλά ακόμα να μάθουν. Γι' αυτό το λόγο, όταν οι τούρκοι ξεκίνησαν το ξεκλήρισμα των αρμενίων, είδαμε και τους γερμανούς αξιωματικούς να θητεύουν – εν είδει μαθητευόμενων – δίπλα στις σφαγές και να βγάζουν αναμνηστικές καρτ ποστάλ ανάμεσα σε σωρούς αρμένικων κρανίων. Κάπως έτσι, αργά και μεθοδικά, έφτασαν στο δικό τους μεγαλείο στον Β΄ Π.Π. Πριν λίγες μέρες, μόλις τον Σεπτέμβριο του 2014, έγινε εν μέσω «αρχαιολογικών» ανασκαφών στο Σόμπιμπορ της Πολωνίας η ανακάλυψη των θαλάμων αερίων του στρατοπέδου εξόντωσης εβραίων. Οι γερμανοί είχαν θάψει τους θαλάμους αερίων τόσο καλά που παρέμειναν εκεί για 75 χρόνια. Σε άλλες περιπτώσεις, όπως στο Άουσβιτς, φρόντισαν να ανατινάξουν τα κρεματόρια για να εξαφανιστούν τα στοιχεία των εγκλημάτων τους. Ένα πράγμα, όμως, είναι η έλλειψη στοιχείων, στην οποία πράγματι τείνουν οι δράστες της γενοκτονίας, και ένα άλλο πράγμα είναι η βούληση για εργαλειοποίηση των σφαγών με κίνητρο κρατικούς-εθνικούς στόχους εξωτερικής πολιτικής. Οι οπαδοί της θεωρίας περί «γενοκτονίας των χριστιανικών πληθυσμών» στηρίζονται εν πολλοίς σε κοινές καταγγελίες των ευρωπαίων συμμάχων του Α΄ Π.Π. εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Την εποχή, όμως, εκείνη ο αντι-τουρκισμός σε επίπεδο συναισθημάτων ρατσισμού αλλά και εξωτερικής πολιτικής – μαζί πάνε αυτά συνήθως – βρισκόταν σε μια κορύφωση και ο ανταγωνισμός μεταξύ των ευρωπαίων ήταν ξεκάθαρος: ποιος θα έπαιρνε τι από το πτώμα της τελευταίας αυτοκρατορίας στα σύνορα της Ευρώπης. Συνεπώς, δεν είναι κάποια ιστορική έρευνα που τροφοδοτεί τα περί «γενοκτονίας των χριστιανών» – χριστιανοί «τυχαίνει» φυσικά να είναι και οι ευρωπαίοι! – αλλά ίσα-ίσα, η πολιτική βούληση των μεγάλων δυνάμεων της ευρώπης της εποχής εκείνης (οι γάλλοι που καταδυνάστευαν την Αϊτή, οι ρώσοι που με τσαρική έγκριση κυνηγούσαν τους εβραίους, οι

άγγλοι που είχαν επεκταθεί με τα όπλα τους στο μισό πλανήτη) για την πλήρη και τελειωτική συκοφάντηση και κατάρρευση των Οθωμανών που τότε προσπαθούσαν να στήσουν το δικό τους τούρκικο κράτος με βάση αυτά ακριβώς τα δυτικά πρότυπα.

Το γεγονός, δε, πως οι γενοκτονίες των «χριστιανικών πληθυσμών», δεν είναι αναγνωρισμένες από κανένα άλλο κράτος στον κόσμο, πλην του κυπριακού και του ελληνικού, επιβεβαιώνει τη λογική μας ότι οι γενοκτονίες αυτές έχουν επινοηθεί με σκοπούς άσχετους με την ιστορική ακρίβεια (και μάλλον πιο σχετικούς με την εξωτερική τους πολιτική). Αυτά τα δύο κράτη, που τυγχάνει να είναι και τα μόνα ελληνόφωνα, μόνα τους αναγνωρίζουν τη γενοκτονία των Ποντίων και των Μικρασιατών.[3] Εξάλλου, και οι πιο έγκυροι ιστορικοί που έχουν ασχοληθεί με την περιοχή και την εποχή, όπως οι Μαρκ Μαζάουερ και Μανούς Μιντλάρσκι, διαφωνούν με την απόδοση του όρου «γενοκτονία» στις σχετικές σφαγές.

Όσον αφορά την εσωτερική πολιτική ιστορία αυτής της ιδέας, μένει να πούμε ότι η σύλληψη της «γενοκτονίας Ποντίων, Μικρασιατών», ανήκει στο λεγόμενο πατριωτικό χώρο του ΠΑΣΟΚ που το 1994 έκανε την αναγνώριση της γενοκτονίας αυτής νόμο της ελληνικής βουλής. Ακολούθησε και ο νόμος του 1998, στον οποίο τότε, τα παλιά τα χρόνια εναντιώθηκε ο ΣΥΝασπισμός και ο πρόεδρος του Ν. Κωνσταντόπουλος. Άραγε τα θυμάται αυτά η Ρένα Δούρου;[4] Όσον αφορά τον αριστεροπατριωτικό πόλο του ΚΚΕ, άρχισε να χρησιμοποιεί τον όρο «γενοκτονία των Ποντίων» στον Ριζοσπάστη και να συμμετέχει στις σχετικές εκδηλώσεις από τη δεκαετία του 2000. Φανταζόμαστε από το 2015 και μετά, ελέω κρίσης και ομοιοτήτων με τη σημερινή γενοκτονία των ελλήνων από το... ΔΝΤ και τη Μέρκελ, οι σχετικές γενοκτονίες του παρελθόντος θα αναγνωριστούν και από κομμάτι των «αντι-μνημονιακών αναρχικών». Ο σημερινός «αντι-ρατσιστικός» πάντως, τουλάχιστον σε σχέση με τις διατάξεις περί γενοκτονιών των ελλήνων, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι έμπνευσης Πολατίδη, του βουλευτή του ΛΑΟΣ που είχε φέρει αντίστοιχο νόμο προς ψήφιση στη βουλή (στις 19-05-2012)· τότε όμως δεν είχε ψηφιστεί.

Τελευταίο αλλά όχι αδιάφορο σε σχέση με όλη αυτή την προβληματική εργαλειοποίηση των σφαγών για σύγχρονα πολιτικά οφέλη: αξίζει να ειπωθούν δύο κουβέντες για τη διατύπωση «γενοκτονίες χριστιανικών πληθυσμών της Ανατολής» η οποία εμφανίζεται πιστεύουμε με αντι-μουσουλμανικό πρόσημο εξωτερικής πολιτικής. Ε, ολόκληρη ISIS–Ισλαμικό Κράτος θερίζει χριστιανούς σήμερα στη Μέση Ανατολή... να μη γίνει βρε αδερφέ ένας παραλληλισμός; Οι έλληνες, μάλιστα είναι ικανοί ελέω Isis και των «αντι-ρατσιστικών» νόμων τους να προχωρήσουν και σε συνέδρια του στιλ «1914-2014: 100 χρόνια χριστιανικών γενοκτονιών από μουσουλμάνους»... Αλλά με αυτή την ελεγκάντ διατύπωση περί «γενοκτονιών των χριστιανικών πληθυσμών» καταφέρνουν και κάτι ακόμα που δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητο: στην τριπλή της μορφή αυτή η γενοκτονία ουσιαστικά αντλεί το κύρος της από την μόνη υπαρκτή γενοκτονία της τριπλέτας, την αρμένικη, και άρα στοχεύει στη νοηματική υπεραξία που μπορεί να αντλήσουν η ποντιακή και η μικρασιατική, μέσω της στενής τους παρέας με την άλλη. Έτσι. Δηλαδή οι αρμένιοι που κάποτε ονομάζονταν από το ελληναριό ως «ανθέλληνες», τώρα θα τους βοηθήσουν κιόλας να ξαναστήσουν μια επιθετική εθνική συνείδηση. Έντιμη προσπάθεια (για έλληνες). Εμείς προτείνουμε από την πλευρά μας στην ελληνική βουλή την επόμενη φορά να ψηφίσει για τις «γενοκτονίες των λευκών πληθυσμών», ξεχειλώνοντας και την έννοια της γενοκτονίας λίγο ακόμα. Έτσι, ίσως να μπορέσουν και οι «δικές της» σφαγές να αντλήσουν λίγο κύρος από το εβραϊκό Ολοκαύτωμα...

III. Γιατί γράφουμε, καταρχήν, για «ξεχείλωμα» της έννοιας της γενοκτονίας; Και γιατί γράφουμε για «υποκρισία και γελοιότητα» των εκπροσώπων του ελληνικού κράτους, δεξιών κι αριστερών, όπως και του πρόσφατου εκτρώματός τους; Ας τα πάρουμε ένα-ένα:

Τι είναι «γενοκτονία»; Σε αντίθεση με την ελλάδα όπου κάθε τρεις και λίγο ανακαλύπτουν ολοκαυτώματα και γενοκτονίες (εργολαβικά και για τους παλαιστίνιους, εφόσον είναι ενάντια στο ισραήλ), όλος ο υπόλοιπος πληθυσμός του πλανήτη έχει συμφωνήσει πάνω σε έναν συγκεκριμένο νομικό ορισμό της γενοκτονίας. Ίσως προβληματικός, όπως κάθε νομικός ορισμός, αλλά υπάρχει νομικός ορισμός περί γενοκτονίας. Σύμφωνα, λοιπόν, με το άρ.2 της σύσκεψης του ΟΗΕ του 1948, «γενοκτονία συνιστά κάθε πράξη με σκοπό την καταστροφή, εν μέρει ή συνολικά, μιας εθνικής, εθνοτικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας, όπως: η δολοφονία των μελών της ομάδας αυτής, η πρόκληση σοβαρών σωματικών ή ψυχικών τραυματισμών στα μέλη της ομάδας, η εσκεμμένη επιβολή συνθηκών ζωής στην ομάδα αυτή με σκοπό τη φυσική της καταστροφή εν μέρει ή συνολικά, η επιβολή μέτρων που έχουν σκοπό την αποτροπή γεννήσεων από την ομάδα αυτή ή την διά της βίας μεταφορά των παιδιών της ομάδας αυτής σε μια άλλη.»

Το ότι οι σφαγές ποντίων και ελλήνων της ανατολικής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας δεν (πρέπει να) εντάσσονται στην έννοια των γενοκτονιών αποδεικνύεται με τέσσερα απλά επιχειρήματα που έχουν να κάνουν με τις προθέσεις των δραστών, το συγκείμενο της ελληνο-τουρκικής σύγκρουσης και την περιβόητη θυματοποίηση των ελλήνων, την έλλειψη τεκμηρίωσης των «γενοκτονιών» αυτών, καθώς και – ίσως το σημαντικότερο – το ότι δεν υπήρξε καμία συνείδηση «γενοκτονίας» την εποχή εκείνη εκ μέρους του ελληνικού κράτους αλλά και των ίδιων των επιζώντων προσφύγων:

α) η διοίκηση των νεότουρκων που θεωρείται υπεύθυνη για τις σφαγές αυτές δεν είχε στόχο να εξαφανίσει τον ποντιακό πληθυσμό ή τους λάζους, όπως αυτο-αποκαλούνταν τότε, ή και τον ελληνικό, παρόλο που είχε σαφώς στόχο να τους διώξει από περιοχές της Τουρκίας, μέσα στο πλαίσιο μιας εκστρατείας «εθνοκάθαρσης» των τουρκικών περιοχών. Αν, εξάλλου, οι έλληνες εξισώνουν την «εθνοκάθαρση» ή τις «σφαγές» με τη «γενοκτονία», τότε θα πρέπει να αναγνωρίσουν – και να ποινικοποιήσουν την άρνηση της – την ελληνική γενοκτονία εις βάρος των 30.000 Τούρκων μουσουλμάνων και 2.000 Εβραίων στην περίπτωση της «άλωσης» της Τριπολιτσάς, όπου μάλιστα ενώ ήταν εφικτή η εκδί-

ωξη τους, επιλέχθηκε ο αφανισμός τους.[5] Οι έλληνες, όμως, όχι μόνο δεν αναγνωρίζουν αυτή τη "γενοκτονία", αλλά είναι τόσο περήφανοι που την έχουν βάλει και στον εθνικό τους ύμνο:

Τής αυγής δροσάτο αέρι,
δε φυσάς τώρα εσύ πλιό,
τών ψευδόπιστων το αστέρι,
φύσα, φύσα εις το Σταυρό (στρ.73).

Ολιγόστευαν οι σκύλοι,
και «Αλλά» εφώναζαν, «Αλλά»
και των χριστιανών τα χείλη
«φωτιά» εφώναζαν, «φωτιά».
Λεονταρόψυχα εκτυπιούντο,
πάντα εφώναζαν «φωτιά»,
και οι μιαροί κατασκορπιούντο,
πάντα σκούζοντας «Αλλά» (στρ. 68, 69).

β) ο υπολογισμός των χρόνων διάρκειας της λεγόμενης «γενοκτονίας των ελλήνων της Ανατολίας» (που αφορά σε Πόντιους και Μικρασιάτες) περιλαμβάνει μέσα του τα χρόνια 1919-1922, οπότε και οι έλληνες διεξήγαν επεκτατικό πόλεμο με αποτέλεσμα δεκάδες χιλιάδες νεκρούς Τούρκους και μια σειρά εγκλημάτων όπως, π.χ. λεηλασίες χωριών, κάψιμο σπιτιών, μαζικούς βιασμούς από έλληνες στρατιώτες κτλ.[6] Το μεγαλύτερο, δε, μέρος των θυμάτων των ελλήνων προκύπτει κατά τη διάρκεια της τουρκικής αντεπίθεσης από το σημείο 90 χμ μακριά από την Άγκυρα όπου είχε φτάσει (και ήταν αδύνατον να συνεχίσει) ο ελληνικός στρατός. Το πλαίσιο, όμως, των συνθηκών αντεπίθεσης του τουρκικού στρατού και των ατάκτων είναι πολύ διαφορετικό από το να κρίνεται σαν πρόθεση εξολόθρευσης ενός πληθυσμού με βάση υποτίθεται τα εθνικά, εθνοτικά του χαρακτηριστικά. Και, έτσι, προκύπτει το ερώτημα: γιατί η επίσημη ελληνική ιστορία (στα σχολικά αλλά και γενικότερα σε ιστορικά βιβλία) δεν αναφέρεται στις σφαγές που διέπραξε ο ελληνικός στρατός στην τέως Οθωμανική αυτοκρατορία και αποκρύπτει την επεκτατική του πολιτική την εποχή εκείνη; Μήπως τέτοια στοιχεία (όπως π.χ. οι περίπου 100.000 νεκροί τούρκοι από το 1919 έως το 1924) θα λείαιναν και θα σχετικοποιούσαν – δίκαια – την έννοια του θύματος που μονοπωλούν για τον εαυτό τους οι έλληνες; Δηλαδή τι μας λέει η επίσημη ελληνική ιστορία; Ότι οι έλληνες θα απέφευγαν τη γενοκτονία εις βάρος τους μόνον αν καταλάμβαναν και διέλυαν όλη την πρώην Οθωμανική αυτοκρατορία; Είναι, άραγε, μαρτυρίες σαν την παρακάτω, μαρτυρίες πληθυσμού υπό γενοκτονία;

«Καμιά δεκαριά φαντάροι, αναμαλλιασμένοι, βρώμικοι, γεμάτοι λάσπες, ματωμένοι κυλιόντουσαν χάμω, χτυπιόντουσαν αναμεταξύ τους, γελούσαν δυνατά, μπήγανε ξεφωνητά ηδονής και λύσσας. Και στη μέση και από κάτω τους μια νεαρή Τουρκάλα, με σηκωμένα τα ρούχα, μισόγυμνη, ξεμαλλιασμένη, τσίριζε, έκλαιγε, παρακαλούσε, βογγούσε. Μόλις μπήκα, κάποιος τους γύρισε και με κοίταξε και φώναξε:

-Έλα ρε Τάσο, έλα να πάρεις μεζέ!

Δεν ξέρω γιατί το είπε τούρκικα και ακόμα δεν ξέρω γιατί κι εγώ απάντησα τούρκικα

- Ντροπή ρε παιδιά, ντροπή!

Η Τουρκάλα σαν άκουσε την κουβέντα κατάφερε να ξεφύγει από τα χέρια τους και ρίχτηκε πάνω μου, αγκαλιάζοντας τα πόδια μου, φωνάζοντας με ανατριχιαστική, κομμένη φωνή γεμάτη παρακάλιο:

- Κουλτάρ μπενί ντιλ καρντασί, κουλτάρ! (Σώσε με αδερφέ, σώσε με!)
Οι άλλοι χαχάνιζαν και την τραβούσανε.

Παρακάλεσα, θύμωσα, έβρισα, θέλησα να τους φέρω στο φιλότιμο:

- Ντροπή ρε παιδιά! Μια γυναίκα! Ντροπή! Πόλεμο έχουμε.

Μα τίποτα. Ένας μάλιστα τράβηξε την ξιφολόγχη του σα μεθυσμένος, με τα μάτια θαμποκόκκινα, γυαλένια:

- Α σιχτίρ, "κύριος"! Να μη σου γ... καμιά Παναγία!

Έφυγα ξαναδρασκελώντας και πάλι το σκοτωμένο Τούρκο, ενώ από πίσω μου ξαναφούντωναν οι βλαστήμιες, οι βαριές σα μεθυσμένες αντρικές φωνές, τα ξεφωνητά της γυναίκας. Όξω, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, οι δρόμοι και τα σπίτια φωτιζόντουσαν από τις κόκκινες, κολασμένες αναλαμπές των σπιτιών που λαμπαδιάζανε.

Και σαν γυρίσαμε πίσω την αυγή, τα χίλια σπίτια του Κιοπρού Χισάρ ήταν ένας θαμπός κόκκινος καπνός, που από μέσα του ακουγόντουσαν ως πέρα μακρυά ένα γύρο τα ουρλιάσματα των σκυλιών και των γυναικών τα ξεφωνητά. Ο πόλεμος είχε περάσει από πάνω.»[7]

γ) τρίτο, τα αποτελέσματα μετά τις σφαγές είναι ενδεικτικά ότι αυτές δεν υπήρξαν «γενοκτονίες». Πρώτα απ' όλα, μετά την περιβόητη «Καταστροφή», ακολούθησε ανταλλαγή πληθυσμών μεταξύ Τουρκίας και ελλάδας, με 1.400.000 πρόσφυγες να καταφθάνουν στην ελλάδα (χωρίς να υπολογίζεται πόσοι πέθαναν ή δολοφονήθηκαν από τους έλληνες στα πρώτα 5-6 χρόνια της ανταλλαγής). Η μεγάλη μάζα των προσφύγων δείχνει μόνη της σα στοιχείο πως οι Τούρκοι δεν προχώρησαν σε συστηματική σφαγή του πληθυσμού ενώ είχαν τον χρόνο να το κάνουν. Ο Λαμψίδης υπολογίζει ότι από την παραπάνω μάζα 400.000 ήταν περίπου οι Πόντιοι.[8] Ενώ σε προ του πολέμου στατιστικές που χρησιμοποιούσε και το ελληνικό κράτος (π.χ. ο Βενιζέλος, για την εξωτερική του πολιτική) οι Πόντιοι των περιοχών όπου υποτίθεται έγινε «γενοκτονία» (Τραπεζούντα, Σεβάστεια και Κασταμονή), υπολογίζονται σε λιγότερους από μισό εκατομμύριο πληθυσμό (452.900 άτομα).[9] Πώς γίνεται, λοιπόν, να εξοντώθηκαν 350.000 ή μισό ή ένα εκατομμύριο Πόντιοι (ανάλογα το ελληνικό εθνικιστικό βιβλίο ή μπλογκ που διαβάζει κανείς). αν πράγματι στην ελλάδα έφτασαν τουλάχιστον

400.000 άτομα ζωντανά; Ακόμη όμως κι αν οι παραπάνω αριθμοί δεν είναι τελείως ακριβείς, η γενική αναλογία πληθυσμού που διαβιούσε στη βορειοδυτική Οθωμανική αυτοκρατορία και του πληθυσμού που μετανάστευσε στην ελλάδα δείχνει ότι οι τούρκοι δεν είχαν και σκοπό να προχωρήσουν σε συστηματική σφαγή όλου ή μέρους του πληθυσμού, ώστε να δικαιολογείται ο όρος «γενοκτονία». Σε αυτό το συμπέρασμα συντείνουν και τα τελείως συγκεχυμένα στοιχεία που δίνουν οι οπαδοί της θεωρίας περί «γενοκτονίας των ελλήνων», σε σχέση με τον αριθμό θυμάτων και τις τοποθεσίες των εγκλημάτων που συνήθως βασίζονται σε χοντρικούς και τραβηγμένους υπολογισμούς.

δ) τέταρτο, οι επιζώντες πρόσφυγες μιλούσαν περί «Καταστροφής», αλλά κυρίως αναφέρονταν στην βίαιη εκτόπιση από τις εστίες τους, όπου οι περισσότεροι, αν όχι όλοι, ήταν απόλυτα εναρμονισμένοι με τον μουσουλμανικό πληθυσμό. Τις σφαγές, δε, τις αντιλήφθηκαν – όπως ήταν ευνόητο – ως αποτέλεσμα των πολεμικών επιχειρήσεων των διαφόρων κρατών που εποφθαλμιούσαν κομμάτια γης και ζωνών επιρροής από τον επερχόμενο θάνατο της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Αυτός είναι και ο λόγος που σπάνια βρίσκει κανείς απομνημονεύματα επιζώντων που να μιλάνε για γενοκτονία εις βάρος τους, ακόμα και σήμερα! Φυσικά, ούτε το ελληνικό κράτος είχε συνείδηση εκείνων των σφαγών ως γενοκτονίας. Ακόμη κι αν ο όρος δεν είχε επινοηθεί ιστορικά ακόμα, το ελληνικό κράτος με δυσκολία θα μπορούσε να να ειπωθεί ότι φέρθηκε στους πρόσφυγες ακόμη και σαν... θύματα σφαγών και εθνοκαθάρσεων. Εκτός αν οι απελάσεις των Αρμενίων, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης για τους Πόντιους και ο ρατσισμός εναντίον όλων αυτών αλλά και των μικρασιατών ελλήνων θεωρούνται ... υποδοχή ανθρώπων που επέζησαν γενοκτονίας ή εθνοκάθαρσης.

Λόγω έλλειψης χώρου δεν θα επεκταθούμε πολύ, πέρα από μια παράγραφο για την κάθε μία περίπτωση, ξεκινώντας με το τι έγραψε ο Ιός για τις σχέσεις αρμενίων-ελλήνων:

«Προξενικές εκθέσεις της εποχής πιστοποιούν την ύπαρξη αυτών των αντιθέσεων. "Ουδεμίαν πεποίθησιν δυνάμεθα να έχωμεν» στους Αρμενίους της Προύσας, ενημερώνει π.χ. το Φεβρουάριο του 1912 το Υπ.Εξ. ο εκεί υποπρόξενος, «καθότι ενταύθα αείποτε οι ασπονδότεροι εχθροί των Ελλήνων υπήρξαν, ο δε αρχηγός του τέως ανθελληνικού αποκλεισμού εις την φυλήν ταύτην ανήκεν *(Σία Αναγνωστοπούλου, «Μικρά Ασία.* Οι Ελληνορθόδοξες κοινότητες, Αθήνα 1997, σ.519).», ενώ μέχρι και 40 χρόνια αργότερα περιγραφόταν από τον Θεόφιλο Φραγκόπουλο στην «Τειχομαχία» (1955) η συγκρότηση της ΟΠΛΑ: «από παλιά ψημένα στελέχη της ΟΚΝΕ, ανακατεμένα με Αρμένηδες επαγγελματίες φονιάδες, κοινούς καταδότες και εκδικητικούς φυματικούς της Ακροναυπλίας» (σ.192). Ο Χρήστος Ζαλοκώστας πάλι, στο Χρονικό της σκλαβιάς (σ.*949) φωτογραφίζει τον* «παντοδύναμο αρχηγό της ΟΠΛΑ Καμινίων, ένα σαρανταπεντάρη πρόσφυγα με αρμένικο μούτρο» *(332).*»[10] Και δεν ήταν μόνον αυτά φυσικά. Τους Αρμένιους ακολούθησαν τόσο πάγιες ρατσιστικές βρισιές στην ελλάδα όπως «βρομιάρηδες», όπως και κάθε λογής (αντισημιτικού τύπου) στερεότυπο γύρω από τις εμπορικές τους δραστηριότητες, την τσιγγουνιά τους δήθεν, αλλά και την ικανότητα τους να ελέγχουν παρασκηνιακά τις καταστάσεις. Τόση είναι η αφομοίωση και η περιφρούρηση της επίσημης ιστορίας των μειονοτήτων στην ελλάδα, βέβαια, που ακόμα κι αυτό το απλό αποκαλυπτικό άρθρο του Ιού δέχτηκε κριτική και επιθέσεις από τον επίσημο ιστορικό της κοινότητας στην ελλάδα, Ι.Κ. Χασιώτη, ο οποίος στα βιβλία του δεν έχει βρει ίχνος ρατσισμού ποτέ και πουθενά εναντίον των Αρμενίων στην ελλάδα.[11] Ενώ, φυσικά, ακόμη κι ένας ερασιτέχνης ιστορικός, κάνοντας μια επίσκεψη στα αρχεία του ελληνικού ΥΠΕΞ, δεν θα δυσκολευτεί να πέσει στην εντολή του υπουργού στρατιωτικών Σιδέρη και του υποστράτηγου Κατεχάκη οι οποίοι δίνουν ειδικές εντολές στους αξιωματικούς να προσέχουν τους Αρμένιους, τους Ισραηλίτες, τους Βλάχους (ρουμανίζοντες, τους λέει) στο στράτευμα και να μην τους τοποθετούν σε θέσεις μάχιμες, προφανώς γιατί τους συνοδεύει όλους αυτούς και το στερεότυπο των «προδοτών». Υπάρχει και κάτι ακόμα στο οποίο δεν στάθηκε, όμως, η διαμάχη Ιού–Χασιώτη· και αυτό είναι οι χιλιάδες απελάσεις στις οποίες προχώρησε το ελληνικό κράτος εις βάρος Αρμενίων επιζώντων της γενοκτονίας ήδη από το 1915. Δυστυχώς, βέβαια, ενδέχεται να μην μπορέσει και κανένας στο μέλλον να καταπιαστεί με αυτό το θέμα – με πρόθεση να εκθέσει τις όψιμες ευαισθησίες του ελληνικού κράτους – μιας και όπως μαθαίνουμε από δημοσίευμα[12], την ώρα που ψηφιζόταν ο «αντι-ρατσιστικός» νόμος που θα τιμωρεί όσους αρνούνται τη γενοκτονία των Αρμενίων, το ελληνικό κράτος δέσμευσε τους φακέλους του που αναφέρονται στην... αρμένικη γενοκτονία, μέσω διπλωματικής αλληλογραφίας κτλ.

Στην περίπτωση των Ποντίων, τα πράγματα φαίνονται πιο άγρια. Μικρασιάτες και Πόντιοι όταν άρχισαν να καταφθάνουν στην ελλάδα αντιμετώπισαν ακραία εχθρότητα τόσο από τους βασιλικούς που διοργάνωναν πογκρόμ εναντίον τους, με τη δικαιολογία ότι οι πρόσφυγες ήταν βενιζελικοί, όσο και από το εργατικό κέντρο της Αθήνας, λόγω της... «κλοπής» των δουλειών των ελλήνων εργατών. «Κλέφτες», λοιπόν, οι άντρες και, ως γνωστόν, «παστρικιές» οι γυναίκες... Να τι γράφουν και οι εφημερίδες της εποχής πάντως για τις συνθήκες ζωής των προσφύγων:

> *«Οι δυστυχείς Καυκάσιοι λιμοκτονούν και πάλιν, παρά τας διαφόρους διαβεβαιώσεις, ότι ελήφθη πάσα φροντίς να μη μένωσι νηστικοί, ότι θα γίνουν πρατήρια, ότι τέλος δεν θ' αποθάνουν από την πείναν και το κρύο... Μετά φρίκης μανθάνομεν ότι αποθνήσκουν 44 καθ' εκάστην.... Εμάθομεν ακόμη ότι τα δήθεν Νοσοκομεία των προσφύγων είναι σε αθλία κατάστασιν, υπάρχουν μόνον δύο ιατροί, οι οποίοι μόλις προφταίνουν να πιστοποιούν τους θανάτους, Δεν θέλομεν να είπωμεν περισσότερα, νομίζομεν όμως ότι αν τους παραδίδομεν εις τον Μουσταφά Κεμάλ, θα τους μεταχειρίζετο ίσως καλύτερον...»*[13]

Άλλες εφημερίδες της εποχής, όπως π.χ. η Καθημερινή, ζητούν από την αστυνομία να καθαρίσει το «άγος» της πλατείας Καραϊσκάκη στον Πειραιά, εννοώντας τους εγκατεστημένους πρόσφυγες και η αστυνομία πράγματι το κάνει. Τον Ιούλιο του 1922, αμέσως μετά τη λεγόμενη καταστροφή, το ελληνικό κράτος με το νόμο 2870/1922 και με τις υπο-

γραφές του βασιλιά Κωσταντίνου και του Γούναρη απαγορεύει στον ελληνικό πληθυσμό της Ιωνίας να αποχωρήσει, ενώ είχε ήδη αποφασιστεί η εκκένωση της Μικράς Ασίας από τον ελληνικό στρατό... και είναι σήμερα – που να το φανταστεί κανείς – το ίδιο κράτος που αποσύρει το βιβλίο Ρεπούση από το σχολείο επειδή περιγράφει «συνωστισμό» στην προκυμαία.

Με την έναρξη της ανταλλαγής των πληθυσμών, ως συνέπεια της συνθήκης της Λωζάνης, οι έλληνες θα χώσουν τους Πόντιους (Λάζους) κυρίως στο λοιμοκαθαρτήριο της Μακρονήσου, του Αγίου Γεωργίου Σαλαμίνας, του Καραμπουρνού στη Θεσσαλονίκη, καθώς και στο Βίδο, γνωστό και ως «νησί του θανάτου», στην Κέρκυρα. Χιλιάδες εξαθλιωμένοι πρόσφυγες θα χάσουν τη ζωή τους, έτσι, στον προθάλαμο της «μητέρας-πατρίδας». Ο Βίδος και η Μακρόνησος χρησιμοποιήθηκαν μετά, βέβαια, για τους κομμουνιστές, αφού το κράτος είχε λάβει μια πρώτη πείρα με τους Πόντιους. Ο Ριζοσπάστης, για να καταλάβουμε τα μεγέθη, μιλάει για άφιξη 3.750 Ποντίων στη Μακρόνησο στις 26 Μαρτίου του 1923. Ένας Πόντιος πρόσφυγας "Μακρονησιώτης", αποτυπώνει σε μια επιστολή (04-01-1923) προς ένα γνωστό του στην Κωνσταντινούπολη τις συνθήκες που επικρατούσαν: «...*Απεβιβάσθημεν εν Μακρονησίω (ακατοίκητον) όπου υπέστημεν αληθή Οδύσσειαν και όπου εύρον τον θάνατον σχεδόν το ήμισυ των προσφύγων...*».[14] Ο *Ριζοσπάστης* στις 08-12-1923, στο κεντρικό του άρθρο *«Προς τις εργαζόμενες προσφυγικές μάζες»*, γράφει: «..*Αυτοί φάγανε 40 χιλιάδες πρόσφυγες στη* Μακρόνησο στην καραντίνα.» Οι αυτοκτονίες είναι τόσο πολλές, μαζί με τους θανάτους, που έρευνες υπολογίζουν πως μία γέννηση αντιστοιχούσε σε τρεις θανάτους.[15] Ο Χριστοδούλου, όπως παρατίθεται στον Γαβριηλίδη, υπολογίζει το ποσοστό θνησιμότητας των Ποντίων προσφύγων εκείνη την εποχή σε κάποια στρατόπεδα στο 10% και σε άλλα στο 12%.[16] Το στρατόπεδο του Καρμπουρνού της Καλαμαριάς περιείχε 16 θαλάμους, 80 ατόμων περιεκτικότητας ο καθένας, ένα αναρρωτήριο, μία καντίνα, λίγο-πολύ ό,τι περιέχει και ένα σύγχρονο στρατόπεδο κράτησης μεταναστών.

Έγραφε ο Ευτύχιος Γιαρένης, ο μετέπειτα βουλευτής της ΕΔΑ: «Χάθηκε τόσος τόπος, να βρεθεί μια άκρη, μια γωνιά σ' ολόκληρη τη χώρα, που να έχει, αν όχι τίποτε άλλο, τουλάχιστον νερό! Να ξεδιψάσουν αυτοί, να βρέξουν και τα φλογισμένα απ' τον πυρετό χείλη των αρρώστων! Κράτα την αναπνοή σου για να ακούσεις. Στηρίξου κάπου να μην πέσεις! ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΣ. Έτσι λεγόταν ο τόπος που πρωτόρθαμε στη μάνα γη. Μακρόνησος είναι το όνομα που θυμίζει Φρίκη και Ντροπή. Γιατί μας φέρανε σ' αυτό τον «τρισκατάρατο» τόπο; Ποια εγκληματικά μυαλά το απεφάσισαν; Πουθενά, πουθενά εν αναφέρεται ότι εκεί πήγαν και πολλούς πρόσφυγες της Μικράς Ασίας, του Πόντου, για εξόντωση. Αυτό ας είναι μια μαρτυρία για αυτούς που θα γράψουν τη μελλοντική ιστορία. Ας μην κρύψει κανένας τη ντροπή εκείνη» [«Αυτούς που δέρνει ο άνεμος: Μια ιστορία απανθρωπιάς του ανθρώπου», Ευτύχιος Γιαρένης, Θεσσαλονίκη, 1993][17]

Σε φιλο-βασιλικό συλλαλητήριο στις 9 Νοεμβρίου 1923 ακούγεται το σύνθημα *«Φωτιά στους τουρκόσπορους πρόσφυγες», ο Γ. Βλάχος της «Καθημερινής» ακόμα το 1928 αποκαλεί τους πρόσφυγες ως «προσφυγική αγέλη», ενώ ο βασιλικός Νίκος Κρανιωτάκης, εκδότης του Πρωινού Τύπου, θα απαιτήσει το 1933, στην εφημερίδα του, να επιβληθεί στους πρόσφυγες να φορέσουν κίτρινα περιβραχιόνια για να τους διακρίνουν και να τους αποφεύγουν οι Έλληνες. Ο βουλευτής Σπετσών Περικής Μπουρμπούλης θα πεί το 1934 στους πρόσφυγες βουλευτές ότι οι Εβραίοι της Θεσσαλονίκης «είναι πιο Ρωμιοί από σας». Το 1935 στο Βόλο, σε ποντιακό προσφυγικό καταυλισμό, «αντιβενιζελικοί μπράβοι βάζουν φωτιά στα προσφυγικά παραπήγματα και γίνεται στάχτη μαζί με την περιουσία των προσφύγων κι ένας νεαρός πρόσφυγας που δεν πρόλαβε να φύγει...»*[18]

IV. Συνοψίζοντας, αυτό που οι έλληνες λένε και ψήφισαν ως «αντι-ρατσιστικό» νόμο, πέρα από κάποιους εκσυγχρονισμούς σε θέματα φύλου και σεξουαλικού προσανατολισμού που επέβαλε η ευρωπαϊκή νομοθεσία, δεν είναι παρά άλλη μία κουτοπονηριά του έθνους των γκιαούρηδων που εμπεδώνει τα έως τώρα θέσφατα της τελευταίας 25ετίας, πως δηλαδή «δεν υπάρχει ρατσισμός στην ελλάδα» και πως «ο μεγαλύτερος ρατσισμός στην ελλάδα είναι ο ανθελληνισμός». Οι μπάτσοι, οι δικαστές και οι παρατρεχάμενοι τους είναι σαφές ότι θα εφαρμόσουν τον καινούριο νόμο όσο εφάρμοσαν και τον προηγούμενο, δηλαδή θα υπάρξουν ελάχιστες καταδίκες μέσα στις επόμενες δεκαετίες για λόγους ρατσισμού κι αυτές για το (ευρωπαϊκό) "ξεκάρφωμα". Αυτά είναι, βέβαια, τα αυτονόητα που θα μπορούσατε να τα ξέρετε οι αγαπητές μας αναγνώστριες και αναγνώστες και χωρίς να διαβάσετε ένα κιλό κείμενο. Αλλά το εξοργιστικότερο και αναξιοπρεπέστερο, αναμφίβολα, του νέου «αντι-ρατσιστικού» νόμου είναι πως μέσω της ποινικοποίησης της άρνησης των ανύπαρκτων γενοκτονιών των ελλήνων που καθιερώνει, όχι μόνον επιχειρεί να θάψει οριστικά με μια μεγάλη ταφόπλακα τα ελληνικά εγκλήματα εις βάρος ακριβώς αυτών των προσφύγων των οποίων τη μνήμη διατείνεται ότι υπερασπίζεται, αλλά χρησιμοποιεί επιπλέον αυτό το νέο νομικό εθνικιστικό κατασκεύασμα ως μέρος του κρατικού οπλοστασίου ενάντια σε σύγχρονους «εσωτερικούς εχθρούς», τις σημερινές μειονότητες δηλαδή του ελληνικού κράτους και τις πιο ριζοσπαστικές αντι-φασιστικές φωνές.

Antifa Negative

Σημειώσεις

1 Βλέπε όλο το κείμενο "Η ελλάδα ξεπλένεται με τον βρώμικο τρόπο (την κρίση), μέρος β'" στην ιστοσελίδα μας, http://antifa-ngt.espivblogs.net/?page_id=179&lang=en , 01 Απριλίου 2012. Το κείμενο παρακολουθεί μια γενεαλογία της μπούρδας του «αλβανού χρυσαυγίτη», όπως διαδόθηκε από αναρχικές/αριστερές γκρούπες και αριστερά έντυπα όπως η Ελευθεροτυπία (και αριστερούς δημοσιογράφους όπως η Ντίνα Δασκαλοπούλου) στον μέινστριμ δεξιό τύπο.

2 «Η ασιατική συμμορία ως φαντασιακή επινόηση: εθνότητα, ανδρισμός και νεολαία μετά "τις ταραχές"», Claire Alexander, σελ. 211, από το Μετανάστευση και Κοινωνικά Σύνορα (επιμ. Λ. Βεντούρα), Νήσος: Αθήνα, 2011.

3 Την αρμένικη γενοκτονία αναγνωρίζουν 21 κράτη σε όλο τον κόσμο.

4 «Εκδηλώσεις μνήμης για τη γενοκτονία των Ελλήνων της Μικράς Ασίας», Το Βήμα, 08-09-2014: «Το Σάββατο 13 Σεπτέμβρη θα πραγματοποιηθεί ημερίδα με θέμα: «1914-2014 -100 χρόνια από την έναρξη των διωγμών που οδήγησαν στη Γενοκτονία των Ελλήνων της Ανατολής» στην οποία θα παρευρεθεί και η Περιφερειάρχης Αττικής, κυρία Ρένα Δούρου.»

5 Τέτοια και άλλα αντίστοιχου κάλλους κατορθώματα ελλήνων της περιόδου η αντι-εθνικίστρια αναγνώστρια θα βρει στο Λιθοξόου, Δημήτρη (2005), Σύμμικτος Λαός ή περί Ρωμιών και Αλλοφώνων σπαράγματα, Μπατάβια: Θεσσαλονίκη.

6 Βλέπε και Τάσος Κωστόπουλος, Πόλεμος και εθνοκάθαρση, η ξεχασμένη πλευρά μιας δεκαετούς εθνικής εξόρμησης 1912-1922.

7 Α. Δημητρίου, έφεδρος υπαξιωματικός στον επεκτατικό πόλεμο του ελληνικού κράτους στην Μ. Ασία. Η κατάληψη του Κιοπρού Χισάρ έγινε στις 25 Δεκεμβρίου 1920. Παρατίθεται από τον Τάσο Κωστόπουλο στο προαναφερθέν βιβλίο του Πόλεμος και εθνοκάθαρση (ό.π.).

8 Οδ. Λαμψίδης, «Η "ανάκλησις" εις τους πρόσφυγας Έλληνας του Πόντου και αι επιπτώσεις αυτής δια την έρευνα της ποντιακής διαλέκτου», *Αρχείον Πόντου*, τόμ. 29, Αθήνα, 1989, σελ. 3.

9 Βλέπε και Νακρατζά Γιώργο, «Και η άλλη άποψη».

10 «Ο ξεχασμένος «εθνικός εχθρός»: εθνικοφροσύνη και αρμένικη απειλή», Ιός, Ελευθεροτυπία, 24-04-2005.

11 Για τον απολαυστικό διάλογο Χασιώτη και Ιού, βλέπε «Αρμένιοι: φίλοι ή εχθροι;», 22-05-2005.

12 «Αρμένικη γενοκτονία υπό δέσμευση: 100 χρόνια μετά τη σφαγή των Αρμενίων το ελληνικό ΥΠΕΞ ξαφνικά κλείνει για τους ερευνητές τους σχετικούς φακέλους», Τ. Κωστόπουλος, Εφημερίδα των Συντακτών, 04-09-2014. Κατά τραγική ειρωνεία, λίγες μέρες μετά τη δημοσίευση του άρθρου αυτού, στις 13-09-2014 είκοσι χρυσαυγίτες επιτέθηκαν στη Μάνδρα εναντίον ελληνοαρμένιου ξυλοκοπώντας τον, «Υποψήφιος της ΧΑ συνελήφθη για ξυλοδαρμό Έλληνα αρμένικης καταγωγής», Το Πρώτο Θέμα, 15-09-2014.

13 «Εφημερίς των Βαλκανίων», 15-12-1920, από το «Η ιστορία των Ελλήνων», Δομή, τομ. 12, σελ. 246. Δες επίσης: Υπουργείον Περιθάλψεως, *Η περίθαλψη των προσφύγων 1917-1920: Δυτική Θράκη, Ανατολική Θράκη, Μικρά Ασία, Βόρειος Ήπειρος, Ανατολ. Μακεδονία, Νότιος Ρωσία, Πόντος, Ρουμανία, Δωδεκάνησσα*, Αθήνα, εκδ. Τυπογραφείο Κωνστ. Ι. Θεοδωροπούλου, 1920. (http://anemi.lib.uoc.gr/metadata/2/d/d/metadata-475-0000011.tkl).

14 «Η Μακρόνησος και οι επισκέπτες της», http://pontosandaristera.wordpress.com/2010/02/02/makronisi/ (15-2-2010)

15 Rene Hirschon, *Heirs of the Greek Catastrofe: The social life of Asia Minor refugees in Piraeus*, εκδ. Calendon Press, 1989, σελ. 37.

16 Βλέπε «Η γενοκτονία των Ποντίων από την Ελλάδα», σελ. 198 επ., στο Γαβριηλίδης, Α. (2014) Εμείς οι Έποικοι: ο νομαδισμός των ονομάτων και το ψευδοκράτος του Πόντου, Ισνάφι: Ιωάννινα.

17 Αναφέρεται στο Γαβριηλίδης, (ό.π.), σελ. 202-3.

18 Σπύρος Λιναρδάτος, *Πώς εφτάσαμε στην 4η Αυγούστου*, Αθήνα, εκδ. Θεμέλιο, 1966, σελ. 175

ΑΦΗΓΗΣΗ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ-ΠΡΟΣΦΥΓΑ

Στη Γουινέα, στη χώρα μου, για πολλά χρόνια τώρα, οι κυβερνήσεις είναι στρατοκρατικές. Ο στρατός ελέγχει τα πάντα και οι στρατιωτικοί ακόμη και μεταξύ τους οργανώνονται για να ανατρέψουν άλλους στρατιωτικούς με εξουσία. Στις 23 Δεκεμβρίου του 2008 ανέλαβε την εξουσία της χώρας ο λοχαγός Καμάρα, μετά τον θάνατο του προηγούμενου στρατιωτικού προέδρου. Για πολλά χρόνια οι στρατιωτικές κυβερνήσεις που η μία διαδέχονταν την άλλη, είχαν πνίξει στο αίμα πολλές φορές τις διαμαρτυρίες του λαού. Στη Γουινέα κάθε 28 Σεπτέμβρη γιορτάζουμε την ημέρα της ανεξαρτησίας μας από τους γάλλους αποικιοκράτες. Στις 28 Σεπτέμβρη 2009 είχε οργανωθεί μια μεγάλη αντικαθεστωτική συγκέντρωση. Ο πατέρας μου δούλευε σαν δημοσιογράφος σ' ένα ιδιωτικό ραδιοσταθμό και ήταν γνωστός αντικαθεστωτικός. Έγραφε και μιλούσε συνέχεια, ενάντια στον στρατιωτικό πρόεδρο Καμάρα και στην στρατοκρατική κυβέρνηση του.

Ζούσα με την οικογένεια μου στο Κονακρί, πρωτεύουσα της Γουινέας μαζί με τον πατέρα μου και την αδελφή μου που είναι μεγαλύτερη. Η μητέρα μου είχε πεθάνει όταν ήμουν τεσσάρων χρονών. Εκείνη την ημέρα έφυγε ο πατέρας μου να πάει στη διαδήλωση και μας είπε να κλειδώσουμε την πόρτα, να μη βγούμε έξω, ώσπου να γυρίσει. Όλος ο κόσμος στη γειτονιά είχε πάει στη διαδήλωση, ήρθαν τότε κάτι φίλοι και μου είπαν να πάμε κι εμείς. Ήμουν 13 χρονών αλλά ήθελα να πάω, η αδελφή μου έμεινε σπίτι. Ξεκινήσαμε και μέσα σ' όλο αυτό τον κόσμο κάποια στιγμή είδα τον πατέρα μου που έπαιρνε συνεντεύξεις. Μου είπε να γυρίσω πίσω αλλά εγώ δεν γύρισα κι ακολουθούσα κρυφά. Φτάσαμε στο στάδιο που ήταν κι ο τελικός προορισμός κι εκεί θα πραγματοποιούντουσαν ομιλίες. Αφού είχαν μπει οι διαδηλωτές στο στάδιο, μετά από ένα τέταρτο μπήκαν οι στρατιωτικοί και κλείσανε τις πόρτες. Δεν μπορούσε να βγει κανείς. Δημιουργήθηκε ένας πανικός όταν οι στρατιωτικοί άρχισαν να πυροβολάνε.

Άνθρωποι μέσα στα αίματα πέφτανε κάτω, άλλοι σκοτωμένοι, άλλοι τραυματισμένοι, άλλοι τρέχανε να ξεφύγουν, αλλά δεν μπορούσαν αφού οι πόρτες ήταν κλειστές, δεν είχαν διέξοδο. Κάποιοι προσπάθησαν να σκαρφαλώσουν σ' ένα κεντρικό χοντρό καλώδιο που είχε ηλεκτρισμό. Το καλώδιο κόπηκε κι έπεσε στο βρεγμένο και με στάσιμα νερά έδαφος. Οι άνθρωποι χτυπήθηκαν από ηλεκτροπληξία. Εγώ ήμουν λίγο πιο ψηλά στα σκαλοπάτια και ξαφνικά είδα και τον πατέρα μου κάτω που τον έχουν πλησιάσει στρατιωτικοί, τον έχουν βάλει με βία να γονατίσει και όταν καταλάβανε ποιος ήταν, διαβάσανε το δημοσιογραφικό ταμπελάκι με το όνομα του, τον πυροβολήσανε. Σκοτώσανε τον πατέρα μου μπροστά στα μάτια μου, άρχισα να τρέχω προς το μέρος του. Όταν πλησίαζα με πυροβολήσανε κι εμένα στο χέρι, λιποθύμησα. Η τελευταία φορά που είδα τον πατέρα μου, ήταν πεσμένος κάτω μέσα στα αίματα, δεν έμαθα τι απόγινε, μάλλον τον αφήσανε να πεθάνει εκεί. Βλέποντας οι στρατιωτικοί πως έχω λιποθυμήσει, μπορεί να νόμισαν πως με σκοτώσανε κι έτσι μ' άφησαν.

Δεν φτάνει όλο αυτό το κακό που κάνανε, αρπάζανε και τις γυναίκες με απίστευτη κτηνωδία και τις βιάζανε, μπροστά σε όλους. Κορίτσια, μεγάλες γυναίκες, όποια έπεφτε μπροστά τους. Ουρλιαχτά ακουγόντουσαν, απόγνωση, σαν πληγωμένα ζώα, κακοποιημένα, στα κλουβιά. Ήρθαν τα ασθενοφόρα να μαζέψουν τους τραυματίες, πήραν κι εμένα. Αφού μου δώσανε τις πρώτες βοήθειες μετά από λίγες ώρες ήρθε ο στρατός, με πήρανε και με πήγανε σ' ένα στρατόπεδο που δεν ήταν του εθνικού στρατού, ήταν ενός στρατιωτικού που ήθελε την εξουσία και είχε τσακωθεί με τον στρατιωτικό πρόεδρο.

Εκεί δεν είχαν μόνο παιδιά σαν και μένα, είχαν διάφορες ηλικίες. Οι συνθήκες ήταν άθλιες, εκτός από την εκπαίδευση που μας κάνανε κάθε μέρα, όλη μέρα δεν είχαμε κάτι άλλο. Τις πρώτες μέρες μου κάνανε κάτι ενέσεις, είχαν ναρκωτικές ουσίες. Μας δίνανε μια φορά την ημέρα φαί που ήταν τόσο χάλια που τρέχαμε συνέχεια στη τουαλέτα. Υπήρχε έντυπος κανονισμός και οδηγία, αν προσπαθούσαμε να το σκάσουμε θα δολοφονούμασταν επί τόπου. Εκεί στο στρατόπεδο μια μέρα μας χορήγησαν ναρκωτικά με ένεση. Η αδελφή μου δεν ήξερε που ήμουν, με είχε χάσει, ο πατέρας δολοφονημένος κι εγώ εξαφανισμένος, είχε τρελαθεί και μ' έψαχνε. Μια μέρα ένας φίλος του άντρα της, στρατιωτικός με βρήκε. Εγώ δεν ήξερα τίποτα, αλλά κανονίσανε, αφού τον πληρώσανε, την απόδραση μου απ' το στρατόπεδο.

Ένα πρωί ήρθε ο στρατιωτικός που θα με βοηθούσε στην απόδραση, μου ζήτησε να ντυθώ με την στολή που μου έφερε, να πάρω λίγα πράγματα μαζί μου κι έτσι έφυγα από το στρατόπεδο. Η αδελφή μου πούλησε ό,τι είχαμε για να βρει τα λεφτά για να με φυγαδεύσει. Μετά φύγαμε όλοι μαζί, η αδελφή μου, ο άντρας της κι εγώ. Περάσαμε στην αρχή στο Μαλί κι έπειτα πήγαμε στην Αλγερία. Ήμουν 13 χρονών όταν έφυγα από την Γουινέα. Στην Αλγερία μείναμε 2 χρόνια και μετά συνέχισα μόνος μου για Τουρκία. Στην Τουρκία με συλλάβανε κι έμεινα περίπου έναν χρόνο στη φυλακή. Μαζί με μεγαλύτερους από μένα στο ίδιο κελί. Εκεί δούλευα και πληρωνόμουν, έτσι κατάφερα να μαζέψω λεφτά κι όταν μ› αφήσανε μπόρεσα να πληρώσω για να περάσω στην ελλάδα.

Στην ελλάδα πέρασα μέσω Έβρου μαζί με άλλους 5. Ήταν 8 η ώρα το βράδυ όταν περάσαμε το ποτάμι εγώ κι οι άλλοι. Με μία βάρκα, ένας από μας χάθηκε στα νερά του Έβρου και δεν τον ξαναείδαμε. Όταν πια περάσαμε αρχίσαμε να περπατάμε στα τυφλά. Περπατήσαμε ως τις 6 το πρωί και μας βρήκανε οι αστυνομικοί. Μας βάλανε σ› ένα βανάκι και πήγαμε στην Αλεξανδρούπολη σ› ένα κέντρο κράτησης που υπήρχαν κελιά και άνθρωποι φυλακισμένοι. Μας βγάλανε φωτογραφίες, μας πήρανε αποτυπώματα, κάνανε κάτι σαν απογραφή των στοιχείων μας. Μετά μας δώσανε ένα χαρτί που δεν ξέραμε τι έλεγε, δεν μας εξήγησε κανείς και μας μεταφέρανε στον σταθμό των τρένων. Αργότερα μάθαμε πως αυτό το χαρτί μας έδινε μόνο έναν μήνα άδεια στην ελλάδα, ύστερα έπρεπε να επιστρέψουμε.

Αρχίσαμε να ταξιδεύουμε χωρίς χαρτιά, χωρίς λεφτά, χωρίς τίποτα, χωρίς να καταλαβαίνουμε την γλώσσα, είμαι μαύρος και δεν μπορώ να κρύβομαι. Κάθε λίγο κατεβαίναμε στους σταθμούς και πέρναμε το επόμενο τρένο για να μη μας πιάσουν που δεν είχαμε εισιτήριο. Φτάσαμε έτσι στην Αθήνα κι ήρθαμε σ› επικοινωνία με άλλους σαν εμάς. Μετανάστες, πρόσφυγες, ανθρώπους χωρίς χαρτιά και κυνηγημένους. Κάποιες

βραδιές κοιμόμουν σε κάποιο απ› τα σπίτια τους, άλλες δεν χωρούσα ή υπήρχε κάποιο πρόβλημα κι ήμουν έξω. Με πιάνανε για έλεγχο, η αστυνομία, με κρατούσαν κάποια βράδια στα κρατητήρια και μετά μ› αφήνανε. Ώσπου σ› έναν έλεγχο με κρατήσανε πια στο αστυνομικό τμήμα Γαλατσίου. Τα κρατητήρια εκεί ήταν εντελώς άθλια. Δεν είχαν παράθυρα, δεν μπορούσες να πάρεις αέρα, είμασταν όλη μέρα στα κελιά, περισσότεροι απ› όσοι χωρούσαμε. Βρωμούσε μέσα εκεί, χωρίς εξαερισμό, χωρίς καθαριότητα. Πέντε κελιά κι όλη μέρα κλεισμένοι σ› αυτά, το κάθε κελί είχε 4 κρεβάτια αλλά είμασταν περισσότροι, κοιμόμασταν ο ένας πάνω στον άλλον. Μετά από 3 μήνες είχα πια απελπιστεί, δεν ήθελα άλλο να ζω, έκανα απόπειρα αυτοκτονίας. Κι έτσι με ανεβάσανε στο ισόγειο. Σ› αυτά τα κρατήτηρια των αστυνομικών τμημάτων εμφανίζονταν δικηγόροι που μας υπόσχονταν πως θα μας βγάλουν και τους πληρώναμε με όσα λεφτά μπορούσαμε να μαζέψουμε.

Ένας φίλος που ερχόντανε επισκεπτήριο στα κρατητήρια του Γαλατσίου, πήρε τηλέφωνο κάποιες μ.κ.ο. οργανώσεις και τους είπε την περίπτωση μου. Μ› επισκέφτηκε μια κοπέλα από κάποια οργάνωση, που μίλαγε γαλλικά, ήταν η μόνη γλώσσα που μιλούσα και καταλάβαινα εγώ. Μου εξήγησε τα δικαιώματα μου και σε συνεργασία με δικηγόρο καταφέρανε και με βγάλανε από κει. Επειδή ήμουν ανήλικος έμεινα για κάποιο διάστημα σ› ένα κέντρο φιλοξενίας στα Εξάρχεια. Ήταν κι άλλα παιδιά εκεί, πηγαίνανε σχολείο, αλλά όταν συμπληρώνανε τα 18 χρόνια έπρεπε να φύγουν από κει. Όλοι υποβάλανε αίτηση για άσυλο. Στο κέντρο φιλοξενίας υπήρχαν κανονισμοί και πειθαρχία, δεν μπορούσες να είσαι έξω μετά τις 10 το βράδυ, η πόρτα έκλεινε.

Ήμουν και τυχερός που βρήκα θέση εκεί. Δεν υπάρχουν πολλές θέσεις και χρειάζεται να περιμένεις πολύ. Δεν μπορούσα ν› αντέξω τόση πειθαρχία, έκανα όμως φίλους που έχω ακόμη. Έχω κάνει αίτηση για άσυλο, μ› εξέτασε κι η γιατρός Μαρία Πίνιου Καλή, που είναι ειδική στις περιπτώσεις βασανισθέντων ανθρώπων. Είδε στο σώμα μου, τα σημάδια από τα βασανιστήρια που είχα υποστεί στην χώρα μου, όταν ήμουν στο στρατόπεδο. Κι έτσι μου έδωσε συνοδευτικά και την γνωμάτευση της κακοποίησης. Μετά από ένα χρόνο κι αφού πέρασα από συνεντεύξεις της επιτροπής, τώρα πια έχω πολιτικό άσυλο.

Αλλά τα βασανιστήρια κι όσα έχω περάσει δεν ξέρω αν θα φύγουν ποτέ από μέσα μου. Τώρα με παρακολουθεί ψυχολόγος. Επικοινωνώ τηλεφωνικά με την αδελφή μου στην Γουινέα, ακόμη πηγαίνουν στρατιωτικοί στο σπίτι μας και με ψάχνουν. Απειλούν την αδελφή μου κι ανησυχώ γι› αυτήν.

Η ελλάδα είναι η φυλακή της ευρώπης. Έζησα τον ρατσισμό, περπατάω στους δρόμους και κάποιες φορές με φτύνουν από τα μπαλκόνια. Κάποια πρωινά την ώρα που βγαίνω από το μετρό για να πάω στο σχολείο που πηγαίνω να μάθω ελληνικά περιμένει η αστυνομία. Μ› έχουν σταματήσει αρκετές φορές οι αστυνομικοί στον δρόμο και με γδύνουν για "έρευνα" μες στον δρόμο! Αλλά πιστεύω οι έλληνες θα μάθουν στο τέλος να ζουν μαζί μας, δεν μπορεί να γίνει αλλιώς.

Mussa

Η αφήγηση έγινε στα γαλλικά με μεταφραστή, κατόπιν ερωτήσεων (επιμέλεια: Σ. Κ.). Λίγα λόγια για την 28η Σεπτέμβρη 2009 στη Γουινέα:

Η σφαγή διαδηλωτών στο στάδιο του Κονακρί, της πρωτεύουσας της Γουινέας που περιγράφει ο πρόσφυγας Moussa, έχει μείνει στην ιστορία. Σύμφωνα με την έκθεση του ΟΗΕ, γυναίκες βιάστηκαν με κλομπς και μαχαίρια. Στρατιώτες παραβίασαν τα γεννητικά τους όργανα με όπλα και τις πυροβόλησαν. «Είναι λογικό το συμπέρασμα ότι τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν στις 28 Σεπτεμβρίου στο Κονακρί, αποτελούν εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας», αναφέρει η έκθεση, η οποία καταλήγει στην «ατομική ποινική ευθύνη» πολλών αξιωματούχων της Γουινέας, μεταξύ αυτών και του δικτάτορα Μούσα Νταντίς Καμαρά. Σημειώνεται ότι στην έκθεση – για τη σύνταξή της οποίας χρησιμοποιήθηκαν 700 συνεντεύξεις αυτόπτων μαρτύρων – αναφέρεται ότι μετά τη σφαγή, η χούντα προέβη σε επιχείρηση συγκάλυψης των στοιχείων. Η συγκάλυψη συμπεριλάμβανε μαζικούς τάφους και άρνηση ιατρικής περίθαλψης των θυμάτων. Κατά τη διάρκεια συνέντευξης Τύπου ο Κουσνέρ είχε δηλώσει σε σχέση με την έκθεση, ότι «είναι αδύνατο να μην κλάψεις όταν την διαβάζεις». «Οι λεπτομέρειες της σφαγής στο στάδιο του Κόνακρι είναι πολύ οδυνηρές ακόμα και για να τις διαβάσεις». Περισσότεροι από 200 διαδηλωτές δολοφονήθηκαν εκείνη την ημέρα από τον στρατό της Γουινέας.

Ο λοχαγός Μούσα Ντάντι Καμάρα ανέλαβε την εξουσία της χώρας με πραξικόπημα στις 20 Δεκεμβρίου 2008. Δέκα μήνες μετά συντελείται η φρικιαστική σφαγή στο στάδιο. Προηγούμενα την εξουσία, είχε ένας άλλος στρατιωτικός ο Λανσάνα Κοντέ. Με τον θάνατο τον Δεκέμβριο του 2008, αναλαμβάνει πραξικοπηματικά ο Καμάρα. Αλλά και ο Λανσάνα Κοντέ, είχε αρπάξει την θέση με πραξικόπημα από τον νεκρό δικτάτορα Αχμέντ Σεκού Τουρέ το 1984. Ο Καμάρα υποσχέθηκε ασφάλεια. Έκτοτε ομάδες ενόπλων, ενίοτε ντυμένοι στρατιώτες, επιτίθενται ανενόχλητοι στον οποιονδήποτε. Οι ελεγκτές της διαφθοράς στρέφονται στην απόσπαση χρημάτων με τη βία και το ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Και το χρήμα πηγαίνει κατευθείαν στα ταμεία του CNDD, δηλαδή στο στρατόπεδο Αλφα Γιάγια Ντιάλο. Όσο για τους πιο κερδοφόρους τομείς, αυτοί αναφέρονται απευθείας στην προεδρία: υπουργεία σχετικά με τα μεταλλωρυχεία, τα τελωνεία, τους φόρους, το Ταμείο Κοινωνικής Ασφάλισης...

Σε εννέα μήνες διακυβέρνησης, επίσης, ο διοικητής Μούσα Τιεγκμπόρο, επικεφαλής της ταξιαρχίας που αριθμεί 600 «ειδικά εκπαιδευμένους» χωροφύλακες, δηλώνει περήφανα την κατάσχεση είκοσι δύο κιλών ινδικής κοκαΐνης! Το κυνήγι των «ναρκωτικών» χρησίμευσε κυρίως ως πρόσχημα για να εξαγνιστεί ο στρατός και η αστυνομία με τα δεκάδες ενοχλητικά στελέχη στα μάτια του κ. Καμάρα. Γιατί η Γουινέα θεωρείται σταυροδρόμι των ναρκωτικών στη δυτική Αφρική και η κοκαΐνη μεταφέρεται μέσα από τη χώρα σε τόνους. Η χώρα έχει περάσει πολλά πραξικοπήματα και δικτατορίες. Στρατιωτικοί που μηχανεύονται πραξικοπήματα και στρατόπεδα που δεν είναι κατ' ανάγκη κρατικά. Όλη η Γουινέα είναι γεμάτη στρατόπεδα, στρατιωτικούς, ανταρσίες και μικρά πραξικοπήματα. Αυτή είναι η φρι-

κτή πραγματικότητα για πενήντα χρόνια. Από εκεί ξέφυγε ο μικρός αφηγητής, που μας περιγράφει το μακρύ του ταξίδι ως την ελλάδα.

(Τα παραπάνω σημείωμα το παραθέτουμε θεωρώντας το απαραίτητο. Κάθε άνθρωπος που φεύγει κυνηγημένος και έρχεται στην ελλάδα, χωρίς να έχει την πολυτέλεια να την επιλέξει, σε πολλές περιπτώσεις ούτε καν την ξέρει. Προσπαθεί απλά να σωθεί από την κόλαση και πέφτει σε άλλη κόλαση. Κάθε άνθρωπος που μετά από κακουχίες και βασανισμούς φτάνει στον βόθρο της ελληνικής επικράτειας δεν είναι απλά ένας άλλος αριθμός των «λαθραίων» όπως αρέσκονται οι ελληναράδες σκατοκέφαλοι να λένε. Έχει μια προσωπική ιστορία, είναι μια ανθρώπινη οντότητα στην παγκόσμια κοινότητα. Σ. Κ.)

Περί γκρεμίσματος

29-09-2014, έξω από έναν καταυλισμό τσιγγάνων στην αθήνα, ένας 14χρονος ρομ πιτσιρικάς:

- εσείς ρίχνετε κανά ξύλο να ‘ρθουμε να βοηθήσουμε;
- ναι αμέ, στους χρυσαυγίτες...
- α, ωραία, στους χρυσαυγίτες έχουμε ρίξει τα καλύτερα ξύλα! Σίδερα δουλεύω... τα βλέπεις τα χέρια μου πως έχουν γίνει;

ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙFA ?
ΝΑΙ, ΦΥΣΙΚΑ, ΕΝΝΟΕΙΤΑΙ

Ας αρχισουμε με μια εξαιρεση. Με κατι θετικο δηλαδη. Το θετικο στην προκειμενη περιπτωση ειναι οτι στη συγχρονη ελληνικη κοινωνια, το πιο ευκολο πραγμα για καθε ατομο που κατορθωσε να φυλαξει μεσα σε αυτην την απυθμενη βρωμια εστω και ενα ιχνος αγνοτητας[1], ειναι να την μισει. Να την μισει χωρις ορια, προυποθεσεις και «ναι μεν, αλλα». Απολυτα και χωρις υπεκφυγες.

Και μαλιστα, για να προκληθει η απολυτοτητα αυτου του μισους, δεν χρειαζονται κανενος ειδους αναλυσεις, καμια ιδιαιτερη ιδεολογια, ουτε καν εμβαθυνση της γνωσης των εγκληματων της κοινωνιας αυτης στο ιστορικο παρελθον της. Οχι φυσικα οτι η ενασχοληση με τα διαχρονικα εγκληματα της ειναι κατι αρνητικο, το αντιθετο. Ειναι απλα η επαληθευση και πιστοποιηση του μισους. Αρκει το ατομο που διεσωσε καποιες αξιες, να κινειται με ανοιχτα ματια και αυτια στην καθημερινοτητα αυτης της κοινωνιας, να διαβαζει και να ακουει τι γραφουν και τι λενε οι διπλανοι του, επωνυμοι η ανωνυμοι, ωστε να μην μπορει ποτε πια να κλεισει το στομα του. Κανενα ιδιαιτερο περιστατικο, κανενα επαχθες ατομικο βιωμα δεν του ειναι απαραιτητο. Αρκει και μονο να μην κανει το μοιραιο λαθος αυτα που ακουει και διαβαζει, να θελει σωνει και καλα να τα ερμηνευσει, να τα εξηγησει, να τα θεωρησει δηλαδη παραγωγα καποιας αλλης, εκτος της αποκλειστικης ευθυνης των θυτων συμβαντα. Ναι, πρεπει κανεις/καμια να τα παρει αυτολεξει και κατα γραμμα.

Ειπαμε οτι αυτο ειναι θετικο επειδη δεν σε κουραζει, δεν σε αναγκαζει να ψαξεις το κρυφο νοημα αυτων που λενε και γραφουν, απλα γιατι δεν υπαρχει τιποτε κρυφο, τα λενε ολα εξω απο τα δοντια τους, εξω απο το πεος τους, εξω απο το μυαλο τους, εξω απο τη γλωσσα τους. Ειναι καθαρια μηνυματα που σε διαφανεια δεν τα φτανει κανενας αλλος τροπος εκφρασης. Απο το ιντιμιντια μεχρι την χα, απο την «διαδρομη ελευθεριας» μεχρι την «εφημεριδα των συντακτων», απο το «δικτυο σπαρτακος» μεχρι την εφημεριδα «κοντρα»[2] (την «αυριανη» των μανιασμενων αντισιμητιστων/αντισιωνιστων), απο «τα παιδια της γαλαριας» μεχρι τα παιδια του «Sarajevo», από τους αναγνώστες στο «ΒΗΜΑ» μέχρι τους αρθρογράφους στην ίδια ή κάποια άλλη εφημερίδα... οχι μονο κοινη γλωσσα αλλα κοινα νοηματα.

Ας παρουμε για παραδειγμα την αντιδραση της ελληνικης υπερηφανειας σχετικα με τις δηλωσεις της αγγλιδας πολιτικου Louise Mensch που εγραψε «*F**ck you greece. Nasty things happening to nasty people. 69% of country are racists*», επ' αφορμη του τεραστιου ποσοστου αντισημιτισμου τους (του υψηλοτερου στην ευρωπη) συμφωνα με ερευνα του ADL[3]. Ωμα, την απειλουσαν με βιασμο και εξοντωση, γνωριζωντας οτι τιποτε και κανενας δεν θα τους θιξει (εδω βιαζουν και δεν παθαινουν τιποτε, ποσο μαλλον για μια απειλη απλως), την περιελουσαν με βαθια νοηματικες λεξεις και επιθετα, π.χ. γυφτισα του βορρα (!), ανεραστη, αγαμητη, πωρωμενη κλπ. Για να δειξουμε μονο ελαχιστα δειγματα του πολιτισμου τους, μαζι με αυτο με τα κλεμμενα αγαλματα φυσικα. Διοτι ολοι αυτοι οι μαγκες, οι αρρενωποι ελληνες που δεν επισκεφτηκαν ποτε κανενα μουσειο – και οταν κατ' εξαιρεση πηγε καποτε καποιος απο αυτους εκει, το εκανε ειτε για καμακι σε καμια τουριστρια, ειτε για να δει κανενα αγαλμα της αφροδιτης επειδη ακουσε οτι ειναι γυμνοστηθο – διερρηγνυαν τα ιματια τους απο αγανακτηση απαιτωντας απο την κυρια Mensch να φερει πισω τα κλεμμενα αγαλματα λογω πολιτισμου, χλαμυδας κλπ. (ετσι παρεπιμπτοντως μαθανε και για τον ελγιν, που μεχρι τωρα νομιζαν οτι ηταν ποταμος στην αγγλια). Και τι κανει ο ελληνας ως συνηθως οταν του βαζουν τον καθρεφτη μπροστα στη μουρη του; Ψαχνει τον εβραικο δακτυλο της νεας πλεκτανης εναντια στον λαο του!

Και πιστοποιουν με αυτην την απαραμιλη ειλικρινεια τους οτι οταν οι ελληνες μιλανε για τους Αλλους, μιλανε παντα για τον εαυτο τους[4].

vanias
21/06/2014 18:28
Είδατε τι μας προσάπτουν, όταν τα καμάκια μας δεν κάνουν σωστά τη δουλειά τους, και στραβ.....μουν τις Αγγλίδες? Φυσικόν είναι λοιπόν αυτές να βγάζουν χολή κατά της χώρας μας.

Costantinos
19/06/2014 14:47
*You may try to F*** Greece Luise but who will F*** you? Youve/ve got a problem here unfuckable slut and that/s reason behind your unfortunate (to say the least) comments! The word for you in Greek is „agamiti":)*

Adolfos
20/06/2014 03:25
O antras tis einai evreos...

Παύλος
20/06/2014 13:24
Τί επίπεδο! Οι Αγγλία και η υποκουλτούρα της, μαζί με τα ξαδέρφια τους τους αμερικάνους, είναι από καιρό μάστιγα για την ανθρωπότητα. Την μελέτη την έκαναν Εβραίοι; Δεν τους συστήνει καλύτερα να πρεμήσουν και να μαζέψουν λίγο τα χέρια τους από το Παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα και τις σπέκουλες που επινοούν... το ξέρει καλά η πορωμένη κυρία ότι κανένας νορμάλ άνθρωπος δεν μισεί τους Εβραίους εν γένει αλλά σιχαθήκαμε τις οικονομικοπολιτικές τους ελίτ που είναι χωμένες παντού και ρημάζουν μαζί με άλλους, εξυπακούεται) κράτη και οικονομίες.

From Greece with Love
21/06/2014 18:32
Αγάμητο... Λυπηρόν!

Θραξ-Μακεδών
(kathimerini, 19.06)
...... Η συμπεριφορά της Αγγλίδας αυτής είναι οπωσδήποτε φρικτή και υβριστική. Γιατί δεν κοιτά τα του οίκου της, που στο κάτω-κάτω μια αυτοκρατορία (με τα όποια καλά και άσχημά της) την κατάντησαν οι όμοιοί της μια ελεεινή πολυφυλετική πολτοκοινωνία; Γιατί η Αγγλίς αυτή δήθεν αγανακτεί με το 69% των «αντισημιτών» στην Ελλάδα και δεν διαβάζει λιγάκι αγγλική ιστορία για να δει ποιός (ήταν και) είναι ο πραγματικός αντιεβραϊσμός; Αλλά και γιατί εσείς ψάχνετε συνεχώς αφορμή από την κάθε ανέραστη και πλεγματική γύφτισσα του Βορρά

για να ξεσπαθώνετε κατά της Ελλάδος και των Ελλήνων; Και κάτι τελευταίο: να της επιστρέψουμε την ύβριν περί γενετησίας συνερεύσεως. Και μάλιστα με περιτετμημένο [5]... *λόγω του Εβραίου μάνατζερ!*

Το να κουβαλαει κανεις το πεος του μαζι του ειναι ενα βιολογικο φαινομενο και δεν περιοριζεται σε μια χωρα, ουτε και φυσικα ειναι το αντικειμενο της κριτικης. Το να το μετατρεπει ομως σε φωνητικο οργανο και να μιλα μεσω αυτου, ειναι ενα καθαρα ελληνικο φαινομενο.

Το προαναφερομενο παραδειγμα με αφορμη τις δηλωσεις της κας Mensch, δεν ειναι καμια ιδιαιτεροτητα, απλα δειχνει χαρακτηριστικα τον τροπο εκφρασης και συμπεριφορας μιας ολοκληρης κοινωνιας. Θα μπορουσε να επεκταθει παντου, απο τις εκφρασεις ευτυχιας τους μετα την δολοφονια του «μαφιοζου» Ιλιρ Καρελι... μεχρι τις μαμαδες εναντια στη μαφια των εξαρχειων... απο τα σκυλαδικα μεχρι τις επαναστατημενες πλατειες. Σχεδον καμια πτυχη αυτης της κοινωνιας δεν ειναι δυνατον να εξαιρεθει.

Ετσι, το προσφατο ξεκινημα του πολεμου ισραηλ /χαμας ηρθε σαν μαννα εξ ουρανου για τους ανα την ελλαδα αντισημιτες/αντισιωνιστες. Το οτι οι οργανωσεις κατω απο τα καλεσματα για τις διαδηλωσεις εναντια στο ισραηλ (πολος ελξης εδω οπως παντα η ισραηλινη πρεσβεια) ηταν περισσοτερες απο τα ατομα που ηπραν μερος στις διαδηλωσεις αυτες, δεν οφειλεται σε καμια περιπτωση σε μεταλλαξη των αντισημιτων. Μαλλον λογω της κρισης τους (οικονομικης και πνευματικης) εχουν προς το παρον αλλες σκουτουρες. Αν ειναι πραγματι ετσι, εαν δηλαδη η κριση λειτουργει σαν φρενο στην αντισημιτικη φρενιτιδα εναντια στην πρεσβεια, στις συναγωγες κλπ., τοτε, ε τοτε πρεπει να ευχομαστε να κρατησει η κριση αλλα 100 χρονια.

Προσφατο αποκορυφωμα της αντισημιτικης τους μανιας ηταν μια διαδηλωση διαμαρτυριας «αγανακτισμενων» αριστερων εναντια σε μια εκδηλωση του πανεπιστημιου της ιερουσαλημ με το ιδρυμα κακογιαννη, οπου μερικα ελαχιστα ατομα τολμησαν (ναι, τολμησαν ενοψει του νομου του λιντς που επικρατει στην ελληνικη κοινωνια και στην ελληνικη αριστερα) να εκφρασουν μια αντιθετη γνωμη (κατα του αντισημιτισμου αλλα και του αντι-ισραηλινισμου) απο την επικρατουσα στις ταξεις της ελαρ ελαν, της χα, και ολης της ελληνικης κοινωνιας. Το γεγονος θα περνουσε οπως πολλα, παρα πολλα αλλα γεγονοτα απαρατηρητο, αν δεν εκφραζοταν στο δρομο αυτη η αποψη και μαλιστα α) με μια σημαια του ισραηλ και β) με ενα πανω «ουτε δεξιο ουτε αριστερο, εναντια σε καθε αντισημιτισμο». Το οτι δεν τους λυντσαρανε οφειλεται αποκλειστικα στο γεγονος οτι ξαφνιαστηκαν. Ηταν για αυτους κατι το απολυτα απροοπτο, κατι σαν κεραυνος εν αιθρια. Αρχισαν να συνερχονται απο το αφηνιασμα τους η ας το πουμε απο το τρακ (ψυχολογικο τραυμα) που υπεστησαν, μονο την αλλη μερα, οποτε μιας και τους ειχαν ξεφυγει οι ενοχοι, οταν και οι αναλογιες ηταν υπερ τους (60 προς 10), εβγαλαν την εκδικηση τους στο πληκτρολογιο, ουρλιαζοντας και ζητωντας την κεφαλη τους επι πινακη, στα μεσα που εχουν στα χερια τους: ιντιμιντια, «εφημεριδα των συντακτων[6]», κινηματα, οργανωσεις κλπ., με παραλληλο σιγονταρισμα απο την χα[7] (αυτονοητο) και τους αυτονομους νεοναζι.

Παραδεχομαστε οτι τα μετεπειτα γραφομενα ηταν πιο απολαυστικα απο τα «πρακτορες», «πουστηδες» κλπ που εκτοξευαν στη διαδηλωση τους (οταν θελανε σωνει και καλα να αποδειξουν οτι εκτος των αλλων ειναι και ομοφοβικοι και συνωμοσιολογοι), προβαλλοντας χωρις ενδοιασμους, το νοηματικο και συναισθηματικο τους επιπεδο. Διοτι ως γνωστον, το μυαλο της πλειοψηφιας της ελαρ ελαν εχει το μεγεθος ενος ρεβυθιου (οταν το φουσκωσεις). Γραφουν λοιπον οι ντετεκτιβ αφου δήθεν «ανακαλυψαν» ποιοι πραγματι κρυβονται πισω απο το σπασιμο του ταμπου (στην αρχη στοχοποιησαν τον «αγαπημενο» τους μισητο ελληνα εβραιο Ζαν Κοεν, μετα το ΚΙΣ, μετα φυσικα την πρεσβεια[8] και το πιο ωραιο αναμφιβολα ηταν οτι καποιοι γραφανε οτι τους εστειλε ο ισραηλινος στρατος κλπ), οτι «οι δραστες» μεχρι τωρα καμουφλαρισμενα καναν την εμφανιση τους στο χωρο. Αυτα, τη στιγμη που σε πολλες, ανοιχτες μαλιστα εκδηλωσεις και σε δεκαδες κειμενα της η θεωρουμενη «ενοχος», η αντιφα νεγκατιβ (και οχι μονο, μιας και δεν ειναι σωστο να απολαμβανει μονη της τοσους επαινους) και μαλιστα πολυ πιο οξυμενα, προβαλε τα τελευταια χρονια τις αντιληψεις της γυρω απο τον αντισημιτισμο και τον αντισιωνισμο, δηλαδη τον αντισημιτισμο μετα το Ολοκαυτωμα. Το προβλημα φαινεται να ηταν και ειναι ομως οτι ολες σχεδον αυτες οι εκδηλώσεις και τα κειμενα της καθως και των αλλων, ηταν πανω απο μια σελιδα, πραγμα που καθιστα την ελαρ / ελαν αδυναμη να μπορει να τα ακουσει η να τα διαβασει (μιας και ως γνωστον ειναι σε θεση να διαβαζει μονο τα συνθηματα που ειναι μικροτερα απο μια φραση).

Χωρις ελαχιστους ενδοιασμους εκτοξευουν απειλες και βρισιες σε αυτους που θεωρουν ενοχους, ζητουν ανοιχτα την απομονωση τους και τον διωγμο τους απο τον χωρο (κατι παρομοιο δηλαδη με το κυνηγι των εξαρτημενων στα εξαρχεια), απειλωντας ακομα και τη σωματικη τους ακαιραιοτητα. Η λογοκρισια που θελουν να επιβαλουν εχει αρωμα χαλιφατου, οι απειλες τους ειναι η επιθυμια τους για εξοντωση του αλλοπιστου. Και οταν μιλα ενα ατομο με μυαλο μεγεθους ρεβυθιου (οταν το φουσκωσεις), θα ειναι φυσικα και αναλογες οι βαρυγδουπες αναλυσεις του, π.χ. το γνωστο, οτι για την εξαψη του αντισημιτισμου στην ελλαδα και το δυναμωμα της χ.α., φταινε αυτοι που μαχονται εναντια στον αντισημιτισμο και τον αντισιωνισμο[9] (ενα γνωστο και δοκιμασμενο επιχειρημα στην ελλαδα απο την εποχη ηδη των μαζικων εγκληματων των γερμανων που αντιμετωπιζονταν σαν απορροια της δρασης των ανταρτων).

Αυτα, παρολο που ειναι κοινο μυστικο οτι δεν υπαρχει κανενας απολυτως κινδυνος να τους εγκαταλειψουν τα ποιμνια τους, μιας και ο αντισημιτισμος στην ελληνικη κοινωνια, ιδιαιτερα στη μορφη του αντισιωνισμου, ιδιαιτερα στην ελαρ / ελαν, ειναι οπως αναφεραμε ηδη, βασικη μορφη επιβιωσης. Αυτο μπορουμε να τους το πιστοποιησουμε και εγγραφως, μιας και εχουν και τρελα με τον φορμαλισμο (συνελευσεις, αποφασεις, ανακοινωσεις κλπ). Ασε που, ακολουθωντας κατα λεξη τη ρηση «μιας και βρηκαμε παπα, ας θαψουμε καμποσους», εβγαλαν τα απωθημενα τους εναντια στον μικροκοσμο της αντιφα νεγκατιβ και αλλων για την αλληλεγγυα σταση τους προς τις αλβανιδες και αλβανους μεταναστες, παραμορφωνοντας μαλιστα την φραση τους «ναι ρε, αλβανοι» σε «ναι ρε, ειμαστε αλβανοι». Περα απο το γεγονος οτι εκτος απο τους ιδιους, και τα ελληνικα τους ειναι σκατα (το προβλημα δεν ει-

ναι οτι ως γνωστον οι ελληνες δεν ξερουν ελληνικα, το προβλημα ειναι οτι αυτο δυσκολευει την επικοινωνια, μιας και δεν ξερουν ουτε αλλες γλωσες, πχ. αλβανικα, τουρκικα, φαρσι, μακεδονιτικα κλπ), δειχνουν ξεκαθαρα, το τι τους εκνευριζε και το τι μαζευαν τοσα χρονια εναντια σε αυτην ακριβως την αλληλεγγυα σταση που δεν τολμουσαν να εκφρασουν και τωρα, με την πρωτη ευκαιρια, τα ξερασαν (ειναι αυτονοητο οτι σε καμμια περιπτωση δεν θα τους εξηγησουμε τη διαφορα αναμεσα στις δυο αυτες φρασεις, μιας και το προβλημα τους δεν ειναι γλωσικο αλλα καθαρα ρατσιστικο). Αναμενομενο λοιπον να καταληγει ο συγγραφεας αυτος με τα ελλιπη του ελληνικα αλλα με την πληρη αρρενωποτητα του στο γνωστο συνθημα «ουτε ελληνες, ουτε αλβανοι». Λεμε γνωστο γιατι, επειδη ακριβως ειναι ελληνας, απομενει σε ισχυ μονο το δευτερο σκελος απο το συνθημα του, που στα ελληνοχρυσαυγιτικα λεγεται τραγουδιστα «δεν θα γινεις ελληνας ποτε, αλβανε αλβανε».

Το ερωτημα που εμφανιζεται ειναι οτι με το να ονομασεις αυτην την κοινωνια φασιστικη, φασιζουσα κλπ., οχι μονο δεν την αντικατοπτριζεις, αλλα ουτε καν την αγγιζεις. Οι παραπανω εκφρασεις και δρασεις μπορει να προερχονται απο ατομα που ειναι υπερ η εναντια στην χ.α., μπορει να ειναι αριστεροι η δεξιοι, μπορει να αναρχιζονται η να αντιεξουσιαζονται, μπορει να ειναι εργατες η διανοουμενοι, ταξιτζηδες η καθηγητες, μπορει να ειναι διαφορετικων φυλων και γευστικων ουσιων, μπορει να τοχουν ριξει ειτε στην ταξικη ειτε στην τοξικη παλη (π.χ. εξαρχεια) κτλ, κτλ.

Δεν υπαρχει δηλαδη ουτε φραγμος ουτε οριο. Το σωστοτερο θα ηταν η ιδια η φραση «ελληνικη κοινωνια» να ειχε καθιερωθει σαν μια επαισχυντη βρισια και ετσι να χρησιμοποιειται για να αντικατοπτριστει η κατασταση αυτη, μιας και η καθε λεξη αυτης της φρασης ειναι απο μονη της ενας απεραντος βοθρος. Διοτι οταν μιλαμε για «κοινωνια», εννοουμε το ποιοτικο και ποσοτικο περασμα απο την αγελη, ξεπερνωντας τη ζωικη μορφη υπαρξης της σε οργανωμενη συλλογικοτητα (με ολα τα απαραιτητα φονικα μεσα και αξεσουαρ της, οπως πολιτισμος, επιστημες, θεωριες και νομοι, φυλακες και εργοστασια, ιδεολογιες και τεχνολογιες, ταξινομηση και καταγραφη των ξενων σωματων κλπ κλπ. Ο καταλογος ειναι ατελειωτος), ωστε να μπορει στοχευμενα να αποτελειωνει την οποια διαφορετικοτητα θεωρει σαν επιζημια για τη συνοχη και επιβιωση της. Αποκορυφωμα αυτης της εξελιξης ηταν το Αουσβιτς. Στην προ και μετα Αουσβιτς εποχη περιοριζονταν και περιοριζονται στην επιλεκτικη εξοντωση του Αλλου με ολο και πιο αποτελεσματικα τεχνικα και ιδεολογικα μεσα. Οσο για το «ελληνικη», ε, εκει δεν εχει πατο...Φονταμενταλιστικη ορθοδοξια, φανατικος καταναλωτισμος, εξολοθρευτικος εθνικισμος και ρατσισμος, επιθετικη ομοφοβια, απαισιος σεξισμος και φαλλοκρατια. Α, να μην ξεχασουμε και τα απαραιτητα παραγωγα η συνοδευτικα της ελληνικης πολιτικης συνειδησης: μεγαλομανια, αεναη αυτο-θυματοποιηση, αλλαζονεια, μισαλλοδοξια, συνωμοσιολογια, αγαπη για τον λαο και τη φυση (την ελληνικη μονο), μαζολαγνεια (για τους κινηματακηδες) κτλ κτλ. Και πανω απο ολα σταθερος και ακρατος (και ανευ οριων) αντισημιτισμος/αντισιωνισμος. Λεμε «και πανω απο ολα» γιατι η διαγνωση μας ειναι οτι, θεωρητικα, ακομα και αν υπερβουν καποιοι/καποιες καποτε ολα τα παραπανω η μαθουν να συμπεριφερονται και να εκφραζονται εναντια σε ολα τα παραπανω (να γινουν δηλαδη politically correct), το τελευταιο που θα αποβαλουν, αν ποτε το αποβαλουν, θα ειναι αυτο ακριβως το παθιασμενο μισος τους εναντια στο ισραηλ και τους εβραιους. Διοτι ο αντισημιτισμος ειναι πια ενα καθιερωμενο και πλατια αποδεχουμενο αγαθο, ανηκει δηλαδη στα βασικα ειδη διατροφης και επιβιωσης, οπως ο αρτος (που ενιοτε δινει και η χρυση αυγη αλλα μπορει και καποιος φουρνος που ξεπλενει χρημα απο τραφικινγκ γυναικων, οπως η αλυσιδα 'Χωριατικο'), το νερο, η αναπνοη κλπ.

Η ελαρ/ελαν (ελληνοαριστερα/ελληνοαναρχια) ξεκινησε τελευταια να κανει σκεψεις για μποϋκοταρισμα ισραηλινων και εβραικων εταιρειων. Οι πρωτες δημοσιευσεις καταλογων εταιρειων αρχισαν δειλα δειλα να κανουν την εμφανιση τους στο διαδικτυο. Επειδη ομως εδω εχουμε να κανουμε οχι μονο με αντισιωνιστες, αλλα με αριστερους αντισιωνιστες και μαλιστα σε ολο τους το τρυπτυχο, δηλαδη και αριστερους και ελληνες και αντισιωνιστες παμε πια σε αλλα επιπεδα. Τα στοιχεια τους τα πηραν απο νεοναζιστικες φυλλαδες, οπου ως γνωστον, καθε μετοχο εταιριας που το ονομα του καταληγει σε -μαν η σε –σταιν τον βαφτιζουν εβραιο, με τραγελαφικα αποτελεσματα. Ετσι η νοτιοκορεατικη εταιρια Hyundai (η μεγαλυτερη στο κοσμο στην κατασκευη πλοιων τεραστιας χωρητικοτητας) μπηκε στον καταλογο των εβραικων εταιριων, οπως και η γιαπωνεζικη εταιρια αυτοκινητων Mitsubishi[10].

Απο αυτην τη αποψη, απο την αποψη της γελοιοτητας, ειμαστε υπερ να καλεσουν σε μποϋκοταρισμα... και τους υποσχομαστε οτι δεν θα τους κατηγορησουμε οτι ειναι το ιδιο με το «kauf nicht bei juden» («μην αγοραζετε απο τους εβραιους») των ναζι (και ας ειναι το ιδιο). Ιδιαιτερα θα το απολαυσουμε οταν θα βγαλουνε επαναστατικα συνθηματα του στυλ «Μην αγοραζετε υπερωκεανια απο την *Hyundai*». Και ολη η ελαρ / ελαν δεν θα αγοραζει πια υπερωκεανια απο την Hyundai.

Ετσι η συνενωση των δυο αυτων λεξεων (ελληνικη + κοινωνία) σημαινει πολλαπλασια οξυνση και οχι απλως ενα αριθμητικο αθροισμα. Απο αυτη τη σκοπια, θα πρεπει να παραδεχτουμε οτι η αδυναμια αυτη να εκφραστει η ελληνικη πραγματικοτητα οπως ειναι, οδηγει σε συμβιβασμους, π.χ. με το να επενδυουμε θετικα στην εννοια 'antifa', μιας και δεν υπαρχει αλλη λεξη πιο καταλληλη στο ελληνικο λεξιλογιο, για να μην εχουμε το προβλημα διαχωρισμου μας απο τον πλατια διαδεδομενο ελληνικο (ελληνικοτατο) αντιφασισμο, κρατικο η λαικο.

Εναν αντιφασισμο απο τον οποιο μας χωριζει τουλαχιστον η αβυσσος. Εναν αντιφασισμο που τον ανακαλυπτουν οχι οταν οι φασιστες σκοτωνουν μεταναστες, αλλα οταν οι φασιστες σκοτωνουν εναν ελληνα. Μια ανακαλυψη που μονο ανακαλυψη δεν ειναι, οταν στο προσωπο του ρατσιστη, αντισημιτη και ολα τα αλλα, του κυρ Γιαννη, και της ρατσιστριας, αντισημιτριας και ολα τα αλλα, της κυρα Λενας, δεν βλεπουν τιποτε αλλο απο τον απο την κριση, την τροικα, το δντ και τη μερκελ ταλαιπωρημενο λαο τους. Και οι ταχα μου υπερ-επαναστατες ολων σχεδον των αποχρωσεων και βιτσιων, αντι να περιορισουν τις δραστηριοτητες του οχλου και τις εκφρασεις του στο ελαχιστο δυνατο, τους γλυφουν για να τους κερδισουν, να τους κα-

νουν αγωνιζομενους εργαζομενους (ουαι και αλλοιμονο για τους Αλλους, αν αυτη η κοινωνια μαθει και να μαχεται), επαναστατικο υποκειμενο κλπ. Ουκ ολιγες φορες μαλιστα τους ξεπερνουν. Πραγματι, αδιαιρετο κομματι του λαου τους, σαρκα απο την σαρκα του...

Αλλα και την αλλη εκδοχη την απορριπτουμε. Την εκδοχη την προερχομενη κυριως απο τον μηδενιστικο χωρο, η οποια λεει οτι ο 'λαος' δεν ειναι αλλο απο προβατα που τα πανε στη σφαγη, οτι προκειται για καναπεδακηδες και τηλεθεατες, που αδιαφορουν απεναντι στο καθημερινο εγκλημα, που αποχαυνωνονται παθητικα μπροστα στις τηλεορασεις τους και στις ειδησεις τους κλπ. Αν και η εκδοχη αυτη μας ειναι πιο συμπαθητικη, λογω του οτι τουλαχιστον δεν μετατρεπουν τους θύτες σε θυματα (οπως κανει κατα κορο η ελαρ / ελαν), την αντικρουουμε διοτι δεν τους θεωρει συνειδητους και ενεργους θυτες. Ενεργους θυτες που αποτελουν την ραχοκοκαλια και τη δομη του υπαρχοντος. Ελεεινα υποκειμενα, που μολις βρουν ευκαιρια θα κατασπαραξουν αυτο που στοχοποιησαν και στιγματισαν σαν ξενο σωμα. Ειναι οι τροφοδοτες και στυλοβατες των σχεσεων εξουσιας και των φορεων τους. Μακαρι να επεφτε ολη η ελληνικη κοινωνια σε απραξια και ληθαργια. Μακαρι να κλειδωνονταν στα σπιτια τους απο το πρωι μεχρι το βραδυ και να εβλεπαν τον κοσμο μονο μεσα απο την οθονη της τηλεορασης τους. Δεν χρειαζομαστε προφητικες ικανοτητες για να περιγραψουμε ποσο παραδεισιες θα ηταν οι συνθηκες διαβιωσης των Αλλων, σε συγκριση με το τωρα. Γιατι καλυτερα βεβαια να ειναι ενας ρατσιστης παθητικος, παρα επαναστατημενος.

Τα μμε σ' αυτον τον καταμερισμο εργασιας κανουν μονο ενα σπρωξιμο, δινουν μια ωθηση, για να βγουν στους δρομους και στις πλατειες (συνταγματος η αμερικης) να φτιαξουν επιτροπες κατοικων, να προστατεψουν με το κυνηγετικο τους οπλο το καρπουζι τους στα σκατοχωραφα τους απο τον μολδαβο, να βρισουν τους ξενους που θα συναντησουν τυχαια στο λεωφορειο η στο δρομο, να πανυγηρισουν τη νικη της εθνικης τους ομαδας και την εκτελεση των Ιλιρ Καρελι, των Μαριαν Κολα ... και τοσων αλλων. Να τα βαλουν με τους πουστηδες και τις λεσβιες, τους εξαρτημενους, τα λαμογια, τα μνημονια.. κλπ., κλπ.

Σε ολες τις πτυχες και σε καθε στιγμη της πνευματικα μιζερης ζωης τους, ειχαν και εχουν εναλλακτικες δυνατοτητες, μπορουσαν και μπορουν να αποφασιζουν το ενα η το αντιθετο του (προσφατο παραδειγμα σχετικα με τα ισα δικαιωματα των μη ετεροφυλοφιλων, ο γουγου του κουκουε, κουτσουμπας). Πραγμα που οντως το κανουν. Μαζικα και αποφασισμενα. Μονο που καθε φορα η ζυγαρια γερνει παντα προς την εξοντωση. Οσο πιο αποτροπαιο το εγκλημα, τοσο περισσοτερο ηδονιζονται. Ετσι, οι φλυαριες για τις επιπτωσεις του καπιταλισμου, για την αποπλανηση τους απο τους εξουσιαστες, για πλυση εγκεφαλου απο τα μμε κλπ, καταντανε ωμη δικαιολογηση των εγκληματων τους. Με τα παραπανω, δεν εννοουμε οτι δεν υπαρχουν θυματα. Θυματα ειναι παντα τα ατομα που δεν εχουν, που δεν τους δινεται καμια δυνατοτητα, καμια εναλακτικη λυση για να διαλεξουν. Ειναι οι στριμωγμενες/οι απο ολες τις συνθηκες και περιορισμενες/οι συνηθως σε μια οδο, μια επιλογη, εναν μονοδρομο.

Εχοντας ολα αυτα στο νου, μας ερχεται η απορια και επειτα η απογοητευση και αμεσως μετα η αηδια ακομα κι οταν συντροφοι, που υποτιθεται εχουν καταλαβει την αντισημιτικη και βαθια ρατσιστικη, την πατριαρχικη και ωμα ομοφοβικη φυση αυτου του κοσμου – και σπευδουν να βρισουν τους πατριωτες αυτης της χωρας, την επομενη κιολας μερα σε ενα φοιτητικο κινημα, σε μια απεργια δασκαλων, σε μια αποπειρα αυτοοργανωσης των της Κερατεας φρουτων η και του Βολου, η της Λευκιμμης Κερκυρας παλιοτερα και τωρα της Χαλκιδικης ΣΟΣ, θα σπευσουν να υπερασπιστουν τα δικαια των κατοικων, των απλων υποτιθεται μη-εξουσιαστων, μη-πατριωτων, μη-πατριαρχικων, μη-ρατσιστων, μη-αντισημιτων κατοικων.

Ο μονοδρομος

Το προβλημα με αυτον το λαο/εθνος/εργατικη ταξη/επαναστατικο κινημα κλπ ειναι οτι καπου εκει, αναμεσα στη σφαγη των γυναικοπαιδων της τριπολιτσας στα 1820 και στο πλιατσικο των εβραικων περιουσιων στα 1940, καπου εκει αναμεσα στις δολοφονιες αλβανων και αλλων αιχμαλωτων τους στα συγχρονα μπουντρουμια των φυλακων τους από το '90 και στις διαδηλωσεις τους εναντια σε θεατρα και πρεσβειες του ισραηλ από το '70, καπου εκει αναμεσα στον δοσιλογισμο της κατοχης και στη ρουφιανια του σημερα, καπου εκει αναμεσα στη μανωλαδα και τον αγιο παντελεημονα, εχασε καθε ιχνος ανθρωπισμου και αξιοπρεπειας.

Ναι, σιγουρα, η εξοντωση των σαλονικιων εβραιων συνεβη στη θεσσαλονικη, μα δεν ειδαμε ποτε οι χαλκιδικιωτες-ισσες ΣΟΣ να διαρρηγνυουν τα ιματια τους για τις εβραικες ταφοπλακες που κοσμουσαν τα εξοχικα και τα χωρια τους! Ναι, φυσικα, στην αθηνα καποτε ξεκινησε ενας, οπως τον λενε, 'εμφύλιος', μα τωρα πια οι πολιτικοι του κληρονομοι απο τη μια μερια προσπαθουν να γλυψουν τον 'απλο κοσμακη', οπως τον λενε, με καταδικες της τουρκικης επεκτατικοτητας και του γαμου των ομοφυλοφιλων. Ναι, βεβαια, η αυτοοργανωση των εργοστασιων τυπου ΒΙΟΜΕ θα ηταν καλυτερη, αν ελλειπαν οι καθε ειδους πατριαρχικοι ελληνοβαρεμενοι απο αυτο τον αγωνα, αλλα αν εβγαινε μια τετοια καταγγελια και διαχωρισμος προς τα εξω, μαλλον θα ξεθωριαζε την αγαπημενη μας ιδεολογια περι αυτο-οργανωσης ετσι δεν ειναι; Ποσα τετοια μπορουμε να γραψουμε, να πουμε, να σκεφτουμε, μεχρι να ξερασουμε απο πονοκεφαλο, για τους υπηκοους της γεωγραφικης αυτης επικρατειας;

Το μονο που μας απομενει, ειναι να ξηλωσουμε τα εντοσθια αυτης της κοινωνιας και να χωσουμε μια μυτερη διαχωριστικη σφηνα αναμεσα σε μας και στο συνολο του ενοργανου και ανοργανου υλικου της, ωστε ουσιαστικα και ανεπανορθωτα, να σταθουμε απεναντι της. Στο συντομο αυτο ταξιδι μας χωρις επιστροφη (συντομο για τους γνωστους βιολογικους λογους της ενοργανης υλης), μας απομενει μονο αυτος ο μονοδρομος. Ας τον απολαυσουμε τουλαχιστον.

κατακάθια του καφέ

Σημειώσεις

1 Οταν λεμε αγνοτητα, εννοουμε μερικα ελαχιστα αξιωματα/δογματα /αξιες, π.χ. απολυτη εναντιωση στην εξοντωση του Αλλου, του Διαφορετικου.

2 «Σιωναζισμός. Αυτές οι αντιλήψεις κι αυτή η συμπεριφορά στον πόλεμο δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα από τους ναζί. Η ίδια αντίληψη για τη φυλετική υπεροχή, η ίδια αδίστακτη εξόντωση του άμαχου πληθυσμού, για να καμφθεί η μαχητική ικανότητα των ένοπλων δυνάμεων του αντίπαλου (εν προκειμένω των μαχητών της Παλαιστινιακής Αντίστασης)» (απο την Κοντρα). Και εμεις αναρωτιομαστε γιατι να διαβαζουμε κοντρα αντι χα, μιας και η δευτερη ειναι πιο αυθεντικη (ως γνωστο, παντα το αντιγραφο ειναι πάντα ποιοτικα κατωτερο απο το πρωτοτυπο).

3 Και εμεις δυσαρεστηθηκαμε απο το εμφανιζομενο στην ερευνα του ADL ποσοστο του 69% αντισημιτων στην ελλαδα, μιας και αποκλειουμε να υπαρχει ενα τοσο τεραστιο ποσοστο, 31%, μη αντισημιτων. Αν βγει ενα ποσοστο πχ. 99%, θα ειναι πολυ πιο κοντα στην ελληνικη πραγματικοτητα.

4 Τα σχολια ειναι απο Τα Νεα
http://www.tanea.gr/news/world/article/5131997/f-you-greece-grafei-h-bretanida-politikos-kai-syggrafeas-louise-mensch/

5 Ηδη πριν απο 1650 χρονια (!) αποκαλουσε τους ιουδαιους ο οσιος Εφραΐμ ο σύρος ως: «Περιτετμημένα σκυλιά». Αυτο για τη διαχρονικοτητα του αντιεβραισμου.

6 http://www.efsyn.gr/?p=230637

7 http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/jemprostiasthkan-oi-antifasistes-prosetrejan-na-uperaspistoun-ta-siwnistika

8 https://athens.indymedia.org/post/1530626/

9 https://athens.indymedia.org/post/1530643/

10 https://athens.indymedia.org/post/1529224/
Αυτές οι εταιρείες έχουν παρουσία στην Ελλάδα 1530383
από @ Αύγ. 2, 2014, 5:29 μμ.,
Ahava Dead Sea Laboratories Atlas Copco BO Technologies Egis Rail Elyahu Zalman & Sons Metal Tubes Industries, Gilad Desert Produce Hishtil Hyundai Heavy Industries ISS Land Rover Magal Security Systems Matimli ml Mer Group Mitsubishi Motors Corporation Netafim Phoenicia America-Israel (Flat Glass) Top Greenhouses Twitoplast Wirtgen Group

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΦΥΛΟ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ (και όσες/όσους έχουν ένα κάρο πράγματα να πουν ενάντια στο έθνος και το φύλο τους)

Ξεκινήσαμε τον Φεβρουάριο του 2013 με τις καλύτερες των προθέσεων και μια αρκετά μεγάλη άγνοια για το πως θα προχωρήσουμε. Ευτυχώς γνωρίζαμε με τι θέλαμε να ασχοληθούμε. Είχαμε στο νου μας έναν κλιμακούμενο φασισμό (χρυσαυγιτισμό, τον λένε στην ελλάδα) να αγκαλιάζεται από όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της κοινωνίας αυτής. Τι ήταν αυτό; Επιθέσεις κατά των gay στα πάρκα, πεσίματα σε μετανάστες στην αθήνα αλλά και όλη τη χώρα, αύξηση των περιστατικών ενδο-οικογενειακής βίας (που χρεώνονταν «στην κρίση») κι ένας εθνο-τσαμπουκάς που από τραγελαφική συμπεριφορά 10 νεοναζί βουλευτών γινόταν κυρίαρχη πολιτική ιδεολογία και κοινωνική συμπεριφορά, τόσο που από σημειολογικής αλλά και πολύ υλικής άποψης συνηθίσαμε να ακούμε, να διαβάζουμε και να βλέπουμε για... όπλα: τις καραμπίνες των ελλήνων αφεντικών της μανωλάδας, τα όπλα που κουβαλούσαν στη βουλή, τα δημαρχεία και τους δρόμους οι φασίστες, τα αυτόματα όπλα των γυμνασίων τους, τα όπλα των μουσείων των επιχειρηματιών και πάει λέγοντας. Ως παράταιρη συνέπεια της εισόδου των φασιστών στη βουλή θεωρήθηκε, όπου καν έγινε αντιληπτή, η ραγδαία και ύπουλη ταυτόχρονα νομιμοποίηση του προτύπου μιας ορισμένης εθνικά ηγεμονικής αρρενωπότητας. Κι όσο το όλο ελληνικό πολιτικό σκηνικό έπαιρνε ολοταχώς στροφές προς τα δεξιά, άλλο τόσο η ελληνική κοινωνία γέμιζε με (όλων των ειδών τους) μπάτσους, φουσκωτούς, νταήδες, σωματοφύλακες κι ένα κάρο μάτσο μαλάκες. Την ίδια ώρα οι αριστεροί εξομολογούνταν εξισορροπητικά την παντελονάτη βαρβατοσύνη τους (πως «έχουν πηδήξει τη μισή Αθήνα» ή πως «δεν είναι ανώμαλοι»), ενώ οι πασόκοι υπουργοί συνελάμβαναν τις "οροθετικές" κάνοντας απεύθυνση στο πρότυπο-σίχαμα του έλληνα οικογενειάρχη κ.ο.κ. Βρήκαμε εμπειρικά, λοιπόν, λόγους προφανείς να σκεφτούμε πάνω στους τρόπους που επιταχύνθηκε η σύγκλιση μεταξύ ηγεμονικών αρρενωποτήτων και εθνικιών με φόντο την κρίση και το πως αυτή η σύγκλιση ολοένα και αναπαραγόταν ενόψει του... εθνικού κινδύνου που αποζητούσε έλληνες άνδρες στο ρόλο των ηρώων, λες και ζούσαμε την πρόβα τζενεράλε ενός πολεμικού σκηνικού.

Από την άλλη, έπρεπε να απαντήσουμε τι ήμασταν εμείς, από που ερχόμαστε και τι ακριβώς θέλουμε· ερωτήματα που μας οδήγησαν καταρχήν στο πιο συμπαθητικό σύμπαν, αυτό του αυτόνομου γυναικείου κινήματος του '80. Διαβάζοντας και μιλώντας με γυναίκες της εποχής καταλάβαμε, αρκετά σύντομα, ότι αυτή η πολιτική παράδοση μας εξέφραζε πιο βαθιά: α) μικρές ομάδες, β) χωρίς ιεραρχία, γ) μη θεσμικές, δ) δικτυωμένες με άλλα άτομα και ομάδες, ε) που υιοθετούσαν συγκεκριμένες δομές (διαδηλώσεις, στέκια, βιβλιοπωλεία κτλ), και στ) που δούλευαν με τα εργαλεία των προσωπικών «βιωμάτων» όσο και με πιο μακρόπνοες αναλύσεις. Αρκετά σύντομα, επίσης, καταλάβαμε ότι δεν ζούμε πια σε περίοδο άνθισης, αλλά μάλλον παρατεταμένης παρακμής, κάποιου κινήματος. Οι 5.000 συμμετέχουσες σε διαδηλώσεις των αυτόνομων γυναικείων ομάδων του '80 και η πλούσια γυναικεία δραστηριότητα 35 χρόνια πριν, σήμερα απλώς δεν υπάρχουν, ενώ αν ψάξει κανείς/καμιά σήμερα για σταθερότητα και συνέπεια δομών, δεν θα βρει παρά ίσως το πολύ δυο ομάδες και ένα περιοδικό. Μάλιστα, αυτή η παρατεταμένη παρακμή μας είχε επηρεάσει εξίσου βαθιά. Με κύριο πλήγμα ως αποτέλεσμα, την απώλεια της όποιας αυτοπεποίθησης ότι μπορούμε αυτόνομα, δίχως καβάτζες, να σταθούμε στα πόδια μας, στα λόγια μας, στη δημιουργικότητα μας και έπειτα στους δρόμους. Με λίγα λόγια, αν ένα από τα πιο πετυχημένα γυναικεία συνθήματα ήταν το «το προσωπικό είναι πολιτικό», βλέπαμε και βλέπουμε γύρω μας την πιο καλή επιβεβαίωση της συνολικής μας οπισθοχώρησης στην ιδιωτική σφαίρα με ένα πολιτικό κλίμα που – στην καλύτερη – σήμερα λέει: «το προσωπικό είναι... δια-προσωπικό». Γιατί τι άλλο δηλώνει η αντικατάσταση των δημόσιων καταγγελιών και παρεμβάσεων από κουβέντες κλεισμένες στα σπίτια, η έλλειψη ομάδων και η αντιστρόφως ανάλογη αύξηση του ιντερνετικο-φεισμπουκικού και όποιου άλλου παρόμοιου λόγου, όταν, παράλληλα, σε κοινωνικό επίπεδο βρισκόμαστε μάλλον πιο κοντά από ποτέ (κατά την περίοδο της μεταπολίτευσης, τουλάχιστον) στον – κατά κράτος – θρίαμβο των πολιτικών τάσεων που μας πλασάρουν όλων των ειδών τις ηγεμονικές αρρενωπότητες για πατέρες, σωτήρες, μεγάλους αδελφούς;

Υπήρχαν και ελλείψεις που διαπιστώσαμε σε αυτή τη στροφή μας προς την ιστορία των αυτόνομων κινημάτων, κάποιες από τις οποίες μπορέσαμε να προσδιορίσουμε με τρόπο συνεκτικό μόνο μετά το ξεπέρασμα των εθνικών συνόρων των εγχώριων κινημάτων. Σκεπτόμενες/οι πάνω στις συναρθρώσεις της ελληνικής εθνικής ιδεολογίας και των ελληνικών εκδοχών των αρρενωποτήτων, όπως τις αντιμετώπισαν τα εγχώρια κινήματα, συνειδητοποιήσαμε πως δεν είχαμε μπόλικο υλικό να μελετήσουμε, οπότε έφτασε σύντομα η ιδέα να στραφούμε στα αποτυπώματα που άφησε πίσω του το κίνημα κάποιας άλλης χώρας, συγκεκριμένα οι αμερικανίδες φεμινίστριες. Είχε πάρει το αυτί κάποιων από εμάς πως στις ΗΠΑ η συνάρθρωση των εθνικών και των έμφυλων ταυτοτήτων είχε συζητηθεί παραπάνω από ό,τι εδώ και πως, μάλιστα, ο αμερικάνικος φεμινισμός είχε φτάσει να ζήσει μέχρι και τις διασπάσεις του από τις τελείως διαφορετικές εκτιμήσεις που προέκυψαν. Συνεχίσαμε να δουλεύουμε, λοιπόν, σαν ομάδα αυτομόρφωσης και πέσαμε με τα μούτρα έκτοτε στο πλούσιο, όσο και αποκαλυπτικό, βιβλίο της Άντζελα Ντέϊβις *Γυναίκες, Φυλή και Τάξη*. Στην Ντέϊβις φανερώνονταν σε όλη τους την έκταση οι αγωνιώδεις προσπάθειες του κινήματος του 19ου αιώνα να απελευθερωθούν οι αφροαμερικάνοι/-ίδες από την σκλαβιά και, παράλληλα, να αποκτήσουν τόσο αυτοί/ές όσο και οι λευκές γυναίκες δικαιώματα ψήφου. Κι έπειτα για τον 20ο αιώνα, η Ντέϊβις συνεχίζει να περιγράφει γλαφυρά την ανάδειξη των θεμάτων που απασχόλησαν τις αφροαμερικανίδες γυναίκες σε σχέση με τα δικαιώματα αναπαραγωγής, τον βιασμό και τον ρατσισμό. Και βέβαια δίπλα στις διάφορες ηρωίδες, αφροαμερικανίδες και λευκές φεμινίστριες, της ιστορίας της Ντέϊβις, φανερώνονταν αντίστοιχα και εκτίθονταν και οι εθνο-ρατσιστικές συμβάσεις άλλων γυναικών του κινήματος. Και είτε συμφωνούσαμε με όλα είτε με τα περισσότερα σημεία της ανάλυσης της Ντέϊβις, μπορούσαμε πια να αρθρώσουμε με τρόπο συμπαγή την έλλειψη που νιώσαμε από την αντίστοιχη ελληνική βιβλιογραφία.

Δεν είχαμε υπόψη μας κάποιο βιβλίο, κάποια κατάθεση ερευνητριών ή κινηματικών στελεχών τουλάχιστον την περίοδο της μεταπολίτευσης (κρατήστε αυτή τη λέξη για αργότερα), που να θίγει την ιστορία

του ελληνικού γυναικείου κινήματος από την σκοπιά που την έθεσε η Άντζελα Ντέϊβις (στο αμερικάνικο συγκείμενο), περιγράφοντας, αν όχι εξαντλώντας, τα σημεία που η εθνική ιδεολογία και η συγκρότηση της έμφυλης ταυτότητας συναντιούνται και συγκρούονται ή και αντλούν η μια από την άλλη. Δύο πράγματα μπορεί να σήμαινε αυτό: ή στραβός ήταν ο γιαλός ή στραβά αρμενίζαμε. Επειδή γνωρίζαμε ότι η ελλάδα δεν ήταν ποτέ μια «καθαρή εθνικά» χώρα, όπως θα θέλανε οι εθνοπατέρες της και οι εθνοσωτήρες της, αντιλαμβανόμασταν ότι παντού στη χώρα, σε κάποια δεδομένη χρονική περίοδο υπήρξε ρατσισμός και εθνικισμός εκφρασμένος απέναντι στις εκάστοτε μειονότητες, πόσο μάλλον στις γυναίκες που ανήκαν σε αυτές τις μειονότητες (από τις αρβανίτισσες μέχρι τις μικρασιάτισσες, από τις μακεδόνισσες μέχρι τις εβραίες κι από τις κομμουνίστριες μέχρι τις λεσβίες), μια ιδιαίτερη καταπίεση για την οποία όμως είχαμε διαβάσει ελάχιστα έως καθόλου. Οπότε, όντας και οπλισμένες/οι με το κατάλληλο θράσος, καταλάβαμε ότι ήταν στραβός ο γιαλός. Αναρωτηθήκαμε τότε μεταξύ μας, με αντίστοιχο θράσος, γιατί να μην προσπαθήσουμε να κάνουμε, σε έναν περιορισμένο βαθμό και τηρουμένων των αναλογιών μιας Ντέϊβις και των δίχως πολλές εμπειρίες και ημιμαθών υποκειμενικοτήτων μας, μια αντίστοιχη δουλειά με αυτήν της Ντέϊβις για τα ελλαδικά γυναικεία κινήματα; Να προσπαθήσουμε, δηλαδή, να φωτίσουμε τις πιο σκοτεινές στιγμές της ιστορίας, αυτές για τις οποίες μέχρι σήμερα στα βιβλία γίνονται μόνο νύξεις και παρεμπιπτόντως σχόλια, δηλαδή τις στιγμές που γυναίκες μειονοτικές, θεωρούμενες ως «προδότρες», «ξένες», «Άλλες», βίωσαν το εθνικό όσο και το ανδρικό βάρος να πέφτει εις βάρος τους εντός ή και εκτός φυσικά των πλαισίων των ελλαδικών γυναικείων κινημάτων. Ή, με λίγα λόγια, να εξετάσουμε τις περιπτώσεις της εγχώριας γυναικείας κίνησης που η εθνική ιδεολογία άλλοτε την στρίμωχνε και άλλοτε την διευκόλυνε, δημιουργώντας επιμέρους ανταγωνισμούς σε αυτήν. Αλλά κι αυτό το φιλόδοξο πρότζεκτ γρήγορα έφαγε τα μούτρα του στον πρώτο τοίχο που συνάντησε – και συναντά καμιά/κανείς με αντίστοιχες φιλοδοξίες. Ανακαλύψαμε, δίνοντας προτεραιότητα στη λεγόμενη περίοδο του πρώτου γυναικείου κινήματος – όσο αυτό μπορεί να ενσωματώνει τόσο την εικοσαετή περίοδο της "Εφημερίδας των Κυριών" και άλλων πρώιμων φεμινιστικών εντύπων, όσο και την άνθιση της μεσοπολεμικής περιόδου – πως αυτά που ψάχναμε, απλώς δεν υπάρχουν. Ίσως όχι δεν υπάρχουν, γιατί «δεν υπάρχουν», αλλά δεν υπήρχαν γιατί καμιά και κανείς δεν φαίνεται να ασχολήθηκε με πρωτογενείς πηγές για να παράξει μια τέτοια έρευνα. Για όποια/ον έχει παρακολουθήσει ως τα τώρα τον απολογισμό αυτόν, θα έχει ίσως προκύψει αυτονόητα το ερώτημα: «γιατί δεν έχει γίνει ποτέ τέτοια ιστορική έρευνα ή εστίαση;»

Και τώρα πρέπει να μπει ξανά στο κείμενο αυτό η προαναφερθείσα μαγική λέξη: "μεταπολίτευση". Δεν γίνεται να μην προσέξει κανείς/καμιά πως οι απολογισμοί τουλάχιστον του φεμινισμού του μεσοπολέμου, αλλά και, νωρίτερα, του πρώιμου, έχουν γραφτεί την περίοδο της μεταπολίτευσης, πρακτικά δηλαδή της πρώτης μετά τον εμφύλιο επίσημα προωθούμενης «εθνικής συμφιλίωσης» των ελλήνων, δηλωμένης εναλλακτικά και ως «ιστορικού συμβιβασμού». Αυτά που θα πούμε εδώ έχουν ως αφετηρία τους τον (α΄) τόμο *Ο ελληνικός φασισμός στον μεσοπόλεμο: περί της ιστορίας του φασισμού και της σημερινής του χρήσης* (εκδ. Antifa Scripta) που συν-έγραψε η ομάδα "Σπουδές στο Γαλανόμαυρο" και, ιδιαίτερα, μια ορισμένη κριτική στην ελληνική αριστερή ιστοριογραφία που έγινε εκεί (σελ. 19-28). Όπως πιθανόν γνωρίζουμε οι περισσότερες/οι, η μεταπολίτευση δεν αποτέλεσε απλά την μετάβαση από το καθεστώς της στρατιωτικής δικτατορίας σε αυτό της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας αλλά σηματοδότησε την, για πρώτη φορά στην ελλάδα, εδραίωση της αριστεράς σε ένα καθεστώς νομιμότητας (το κκε, δηλαδή) αλλά και την πρόσβαση στην εξουσία της χώρας (για το πασόκ). Η σημαντική αυτή αλλαγή χαρακτηρίστηκε και εκφράστηκε με διάφορους, περισσότερο ή λιγότερο προφανείς, τρόπους: την ψήφιση των νόμων αναγνώρισης της «*εθνικής*» αντίστασης» και των συνεπαγόμενων προνομίων της, τον επαναπατρισμό των εξορισμένων κομμουνιστών, την ολοένα και αυξανόμενη είσοδο αριστερών καθηγητών στα πανεπιστήμια της χώρας, το νομοθετικό εκσυγχρονισμό της ελλάδας κ.ο.κ. με μια λιγότερο προφανή εξέλιξη, προς την ίδια κατεύθυνση όμως, στο το πως θα προσαρμοζόταν η γραφή της επίσημης ιστορίας από αριστερά πια χέρια και μυαλά. Ο «εμφύλιος», ο λεγόμενος «εθνικός διχασμός» και ό,τι άλλο έθαβαν μέσα τους αυτές οι μη-ικανοποιητικές λέξεις ήταν ένα από τα θέματα στα οποία θα έπρεπε να υπάρχει ένας λεπτός χειρισμός. Η κυρίαρχη ιδεολογία ήταν πια αριστερή και μετά το 1989 όλο και περισσότερο θα κέρδιζε έδαφος. Ο αριστερός ΕΑΜ-ΕΛΑΣ θα γινόταν πια και με τη βούλα ο κύριος αναγνωρισμένος φορέας της αντι-κατοχικής αντίστασης του παρελθόντος, με τα πατριωτικο-εθνικά στοιχεία της ιδεολογίας και των στελεχών του να αναδεικνύονται με το τσουβάλι. Χούντες και φασισταριά θα μπαίνανε στη ντουλάπα με τα φαντάσματα. Και τζιζ θέματα ιστορίας (π.χ. «αντεθνικό μίσος», «διώξεις Τσάμηδων», «εβραϊκές περιουσίες», «μακεδονικό» κτλ) θα αφήνονταν στην (μη-χρηματοδοτούμενη έρευνα και την) τύχη τους. Με κάτι τέτοιους τρόπους, ισχυρίζεται το Γαλανόμαυρο, μάθαμε να μιλάμε για την ελληνική ιστορία ως μια ιστορία με "τομές" παρά συνέχειες και για μια χώρα στην οποία ο φασισμός ήρθε έξωθεν, με δόλιους αντεθνικούς σκοπούς, παρά εκτράφηκε εντός της επιμελώς κι επισταμένως. Δηλαδή, κάπως έτσι ήρθε στα χέρια μας και στα μυαλά μας μια ορισμένη εθνική αφήγηση περί ελληνικού κράτους, ελληνικής κοινωνίας και ιστορίας η αποκατάσταση της οποίας για την πάρτη μας (εννοούμε αυτές τις σύντομα περιγραφόμενες αυτόνομες ομάδες, λίγο πιο πάνω), δυστυχώς ή ευτυχώς, δεν είναι μόνο ζήτημα ηθικού ή ιστορικού ενδιαφέροντος. Με την "ευκαιρία" της ελληνικής κρίσης – και λίγο πιο πριν – κόπιασαν ιστορικοί και πολιτικοί επιστήμονες στο ελληνικό προσκήνιο που γιόρτασαν το πολυ-διαφημιζόμενο «τέλος της μεταπολίτευσης» σπάζοντας ορισμένα ιστορικά "ταμπού" για αρχή, δουλεύοντας ορισμένες "πολιτικές ιδέες" που απορρέουν από αυτά για συνέχεια. Τι ταμπού; Ελλείψει «αντεθνικών στοιχείων» που να κάνουν την κριτική εξ αριστερών μέσα στην αριστερή ιστοριογραφία, οι δεξιοί Καλύβας και Μαραντζίδης ήταν αυτοί, καταρχήν, που ανέλαβαν να θυμίσουν στο ΚΚΕ τον "κόκκινο τρόμο" και σε όλους εμάς τους υπόλοιπους πως οι ταγματασφαλίτες, πέρα από συνεργάτες των ναζί, ήταν και κοινωνικο-πολιτικά υποκείμενα, εμπρόθετες ελληνικές υποκειμενικότητες του καιρού τους βασικά, που είχαν τη δική τους ατζέντα. Τι πολιτικές ιδέες επιπλέον; Ιδέες σαν κι αυτήν που

υπολογίζουν τη βία της εποχής – της τότε αλλά γιατί όχι και της σήμερα; – ποσοτικοποιημένη και πακεταρισμένη σε στατιστικές, εν είδει ανακοίνωσης αποτελεσμάτων ποδοσφαιρικών αγώνων, παρά σαν ένα παράγωγο ορισμένων κοινωνικών ανταγωνισμών και συγκρούσεων που έχουν τη δικιά τους μακρά ιστορία. Ελπίζουμε να πιάσατε το νόημα. Ίσως η ελλαδική γυναικεία κίνηση να μην βρίσκεται σαν τέτοια πουθενά σε κάποιο κόμβο αυτών των ταμπού – μιας και αποτελεί από μόνη της σε έναν βαθμό ένα είδος ταμπού – αλλά και αυτών των πολιτικών ιδεών που τίθενται στην υπηρεσία της χρήσης τους από όσους κάνουν σήμερα πολιτική εξουσίας. Ίσως και πάλι να έχει. Κι αυτό που εμείς εμπειρικά σήμερα αντιλαμβανόμαστε ως ιδεολογική και πολιτική νομιμοποίηση ενός συγκεκριμένου μοντέλου ηγεμονικής ελληνικής αρρενωπότητας – «ενός τσαμπουκά εθνοσωτήρα για μιλιτέρ χρήση» – να είναι εικόνα από κάποιο μέλλον που δεν καταλαβαίνουμε (ή και που δεν θέλουμε να καταλάβουμε).

Ε, όπως και να έχει, με κάτι τέτοιους ψύλλους στα αυτιά, αρχίσαμε να σκαλίζουμε. Κι αν δεν είναι ιδιαίτερα εντυπωσιακό το ότι στους εγχώριους απολογισμούς της γυναικείας κίνησης του μεσοπολέμου, ελάχιστη έως μηδενική βιβλιογραφία μπορεί να βρεθεί για τον ιδιαίτερο ρατσιστο-σεξισμό που αντιμετώπιζαν μικρασιάτισσες και εβραίες, ίσως κάνει μια αίσθηση η έκδοση ενός πολυτελούς τόμου για το Λύκειο Ελληνίδων (από τον όμιλο της τράπεζας πειραιώς) όπου οι δράσεις εναντίον των «κομμουνιστοσυμμοριτών» περιγράφονται “με το γάντι” και το αντι-μακεδονικό μίσος ως δικαιολογημένη ανησυχία έναντι των διεθνιστικών θέσεων του πρώιμου “προδότικου” ΚΚΕ. Αλλά αυτά είναι μάλλον λεπτομέρειες. Αυτό που μοιάζει, επίσης, περίεργο είναι ότι ενώ υπάρχει μια πλούσια παράδοση γυναικείας δραστηριότητας στα βουνά, τα χωριά και τις πόλεις της χώρας (π.χ. δημιουργία ομάδων, συνδιασκέψεις γυναικών, πρόσβαση γυναικών σε προνόμια και θέσεις πρωτόγνωρες κτλ, αλλά και πολυετείς φυλακίσεις, εξορίες και εκτελέσεις) τόσο την περίοδο της γερμανικής κατοχής όσο και αργότερα, η συνήθης περιοδολόγηση του εγχώριου γυναικείου κινήματος δεν περιλαμβάνει καν τα ονόματα αυτών των γυναικών, των γυναικών της δεκαετίας του ‘40. Έτσι, φαίνεται να ακολουθείται πιστά και στην ελληνική βιβλιογραφία η ευρωπαϊκή περιοδολόγηση των φεμινισμών, κλείνοντας την ιστορία του ελλαδικού φεμινισμού στα 1935-1936 όπου το νέο μεταξικό καθεστώς δεν διαπραγματεύεται τη συνέχιση ύπαρξης των “εθνικά ύποπτων” γυναικείων οργανώσεων, ενώ η μετέπειτα ιστορία φαίνεται να έχει αφεθεί στην εθνική βολικά ιστοριογραφία του κομμουνιστικού κόμματος και της πολιτικής του γραμμής (“μεταπολιτευτική” και ετούτη).

Από την άλλη, πράγματι, το λεγόμενο «γυναικείο ζήτημα» είναι από τα λιγότερο ερευνημένα θέματα γενικώς, κι αυτό δεν αντανακλά μόνον τις προθέσεις των πολιτικών υποκειμένων που παράχθηκαν στην μεταπολίτευση και τα κονδύλια που διατέθηκαν μέχρι σήμερα, αλλά και την βαρέως πατριαρχική συνθήκη που επικρατούσε και στους ακαδημαϊκούς. Από ακαδημαϊκά γραπτά μάθαμε, εξάλλου, πολλές και πολλοί από εμάς ότι υπήρχε γυναικείο κίνημα στην ελλάδα, μια γνώση και μια μνήμη που την περίοδο της τελευταίας 25ετίας είχαν φροντίσει η κυρίαρχη ελληνική ιδεολογία, η αριστερά και οι φορείς της να την αποκρύψουν ή να την συκοφαντήσουν επιμελώς. Αλλά η ακαδημία δεν έχει μήπως τους δικούς της στόχους, τις δικές της ιεραρχίες και ίντριγκες, τα δικά της κονέ και χρήματα, τα ακόμη υπάρχοντα θέματα της που κάνουν “τζιζ” και τα δικά της μυαλά, με λίγα λόγια; Ε να, με κάτι τέτοιες αιχμές και ερωτήματα προχωράμε, βλέποντας ότι υπάρχει δουλειά να γίνει από την πλευρά μιας αυτόνομης πολιτικής.

fight back *

* Το *fight back* αποτελείται από γυναίκες και άνδρες που σκέφτονται και συζητάνε πάνω στις έκφυλες άμυνες απέναντι στην ελληνοφασιστική επέλαση του 21ου αιώνα. Λειτουργεί σαν υπο-ομάδα εργασίας του antifa negative και, για περαιτέρω επικοινωνία μαζί της, μη διστάσετε· fight_back413@yahoo.gr.

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟ 31%
(από το Entebbe στη Λυσιστράτη)

Σε πρόσφατη έρευνα της αμερικάνικης ADL (Anti-Defamation League) για τον αντισημιτισμό η ελλάς – πάντα πρωτοπόρα – βγήκε πρώτη σε πολίτες που ενστερνίζονται αντισημιτικές αντιλήψεις, με ποσοστό 69%. Ακόμη και σε παγκόσμια κλίμακα, ανήκει στις πρώτες χώρες. Δεν εκπλαγήκαμε για την ψηλή θέση που κατέλαβε η ελλαδάρα σε άλλον έναν αρνητικό τομέα, μιας και ζούμε με ανοιχτά αυτιά και μάτια σε αυτή την κοινωνία· εκπλαγήκαμε αντιθέτως από το πόσο ψηλό μοιάζει αυτό το 31% του πληθυσμού που δήθεν δεν μοιράζεται αντισημιτικές απόψεις. Στην αρχή, αστειευτήκαμε μεταξύ μας: μάλλον, είπαμε, αυτά ήταν τα πορίσματα μόνον της πρώτης έρευνας και θα ακολουθούσε και μία δεύτερη όπου θα αναγκάζονταν να ρωτήσουν και το υπόλοιπο 31%. Έπειτα μάθαμε πως η έρευνα «σε κατέτασσε» στους αντισημίτες, αν απαντούσες θετικά στις 6 από τις 10 εξόφθαλμα αντισημιτικές αντιλήψεις για τις οποίες ρωτιόταν η γνώμη σου. Άρα, το 69% δεν αφορά παρά τους «πολύ» αντισημίτες αυτής της χώρας. Και όχι όλους βέβαια. Έτσι, ησυχάσαμε ότι δεν υπήρξε κάτι που δεν καταλάβαμε. Η ποιότητα της ελλάδας αναδείχθηκε για άλλη μια φορά γιατί, βέβαια, σε αυτή τη χώρα όλα είναι τόσο ανοιχτά, τόσο ελεύθερα, τόσο μη-αυτολογοκριμένα, τόσο καθαρά και τόσο εξόφθαλμα, από τις καρδιές των κατοίκων της, μέχρι και τα μαχαίρια τους, λεκτικά ή και σιδερένια.

Όλα αυτά, φυσικά, έχουν συνέπειες για όσους στιγματίζονται. Πρώτα απ' όλα, οι εβραϊκές κοινότητες της χώρας, οι οποίες σε επίπεδο εκπροσώπησης, ως εκλεγμένες επιτροπές των ελάχιστων μελών της θρησκευτικής τους μειονότητας και κυριευμένες από το φόβο, από τη μέχρι τώρα αντιμετώπιση τους από το ελληνικό κράτος, ζούνε στο έλεος του προς τα που θα φυσήξει ο ελληνικός πολιτικός αέρας. Το ελληνικό κράτος (σαμαρο-βενιζελικής και τσιπρικής απόχρωσης), το είδαμε κατά τη διάρκεια της κρίσης όχι μόνο να είναι σε επίγνωση του πόσο χρήσιμο χαρτί είναι ο αντισημιτισμός αλλά και να παίζει αυτό το χαρτί για χάρη του λαού του, που λέγεται ότι βρίσκεται σε κρίση (υποθέσεις Σάμπι Μιωνή, Καρυπίδη κτλ). Παρά την όποια συνεργασία με το Ισραήλ, μάλιστα, και την υποτιθέμενη εγρήγορση του ελληνικού κράτους για περιστατικά αντισημιτισμού, δεν ήταν άλλος από τον υπουργό Βορίδη αυτός που έστησε τη σκευωρία εναντίον του Μιωνή. Αλλά και πριν την κρίση τα πράγματα δεν ήταν πολύ διαφορετικά. Στη δεκαετία του 2000 ο μεγαλύτερος και πιο εξόφθαλμα αντισημίτης της χώρας Κ. Πλεύρης αθωώθηκε από τα ελληνικά δικαστήρια, πρωτόδικα και του άρειου πάγου, στρώνοντας μετέπειτα το δρόμο στους νεοναζί της χ.α. Ήδη από τη δεκαετία του '80 ένας άλλος υποψήφιος δολοφόνος εβραίων, που άκουγε στο όνομα Οσάμα Αλ Ζόμαρ είχε απελευθερωθεί από το (πασοκικό τότε) ελληνικό κράτος, παρόλο που είχε συλληφθεί με ένα βανάκι τίγκα στα όπλα και προηγουμένως η ιταλία είχε ζητήσει την έκδοση του για διεξαγωγή τρομοκρατικής επίθεσης με νεκρό δίχρονο εβραιόπουλο στη μεγάλη συναγωγή της Ρώμης. Τι; Σας θυμίζουν όλα αυτά κάτι από αντιμετώπιση της ΜΑΒΗ από το ελληνικό κράτος; Ναι, καλά κάνουν και σας το θυμίζουν. Προσθέστε τις εβραϊκές περιουσίες ελλήνων δωσιλόγων που δεν επιστράφηκαν ποτέ σε εβραίους, προσθέστε το γελοίο τίμημα που το 2010 έδωσε το ελληνικό κράτος για την αρπαγή του τεράστιου χώρου του Α.Π.Θ. στη Θεσσαλονίκη, προσθέστε μερικές δεκάδες ακόμα άγνωστες υποθέσεις τέτοιων περιπτώσεων, προσθέστε τη μη καταδίκη των ελληνοχριστιανών ρουφιάνων που έδωσαν εβραίους στους γερμανούς, αλλά και την απελευθέρωση του Μαξ Μέρτεν, όπως και τη μη αναγνώριση του Ισραήλ από την ελλάδα μέχρι και 43 χρόνια μετά την ίδρυση του από τον ΟΗΕ... ε και έχετε αρκετά, όχι όλα, από τα στοιχεία που έχουν χτίσει αργά και σταθερά αυτό το αίσθημα φόβου και μετριοπάθειας της εβραϊκής κοινότητας στην ελλάδα απέναντι στο ελληνικό κράτος.

Οι δεύτεροι με διαφορά απομονωμένοι και στιγματισμένοι, κατά περιόδους, στην ελλάδα του αντισημιτισμού δεν είναι άλλοι από τους μη-εβραίους ορκισμένους εχθρούς του αντισημιτισμού, πολιτικοποιημένους ή μη. Το ελάχιστο που τους περιμένει είναι η απόδοση των χαρακτηριστικών του «πράκτορα». Κάθε άρθρο που θα επιχειρήσει να μιλήσει για αντισημιτισμό θα προκαλέσει υποψία στον έλληνα αναγνώστη. Μήπως ο αρθρογράφος είναι εβραίος; Όταν πριν από χρόνια στο δικηγορικό γραφείο της νούμερο ένα συνηγόρου πολιτικών κρατουμένων είχε χτυπήσει την πόρτα μια ασκούμενη δικηγόρος που μεταξύ άλλων είχε την απροσεξία να αποκαλύψει στη μέλλουσα εργοδότρια της την ενασχόληση και το ενδιαφέρον της για τον αντισημιτισμό, δεν ήταν περίεργο η συνήγορος να τη ρωτήσει: «είσαι εβραία;» Αν δεν είναι κανείς εβραϊκής καταγωγής, με βάση τους νόμους της Νυρεμβέργης πάντα, δεν γίνεται κατανοητό από τον έλληνα, οποιασδήποτε τάξης, πνευματικού επιπέδου και φύλου, ποιο θα μπορούσε να είναι το όφελος του από μια τόσο αντι-κοινωνική ενασχόληση.

Στις αρχές του περασμένου Σεπτέμβρη, έτσι, όταν διοργανώθηκε για πρώτη φορά από αριστερούς στην ελλάδα μια δράση για να μποϊκοταριστεί μια θεατρική παράσταση που διοργανωνόταν από ισραηλινό πανεπιστήμιο, κανείς δεν θεώρησε την "πολιτική" αυτή δράση, περίεργη, φασιστική ή νεοναζί κόπιας, παρόλο που το μποϊκοτάζ αυτό διοργανώθηκε από ελληνικές αριστερές ομάδες και ο μοναδικός της στόχος ήταν να αποκλείσει βάσει εθνικής καταγωγής ένα θέατρο από το να διεξαχθεί στα φιλόξενα κατά τα άλλα ελληνικά εδάφη. Επειδή αυτή η χώρα – και συνεπώς ούτε οι αριστεροί υπήκοοι της – δεν απολαμβάνει της ικανότητας της μνήμης, ήταν επόμενο, δε, να μη θυμάται κανείς πως μια άλλη (πολιτική) παρέα στα νιάτα της, κάπου στη δεκαετία του '70, με περίσσιο ριζοσπαστισμό, είχε επίσης μποϊκοτάρει κινηματογράφους που πρόβαλαν μια αμερικάνικη φιλο-ισραηλινή ταινία, το *Entebbe*, με το να βάλει βόμβες σε αυτά τα σινεμά.. Μάλιστα, τότε, επειδή δεν υπήρξε άμεση ανάληψη ευθύνης από τους δράστες, μέχρι και η 'Αντι-πληροφόρηση', το περιοδικό που μοίραζε η αριστερή επαναστατική οργάνωση Ε.Λ.Α., είχε συμπεριλάβει τη δράση εκείνη στην ένοπλη λαϊκή επαναστατική βία της περιόδου. Κανένας, μάλιστα, δεν φαίνεται να άλλαξε γνώμη για αυτό ακόμα κι όταν σύντομα η τότε (πολιτική) παρέα, οι ιδρυτές δηλαδή της χρυσής αυγής, συνελήφθησαν για τις πράξεις αυτές. Πρώτοι διδάξαντες, λοιπόν, και στην ελλάδα οι εθνικοσοσιαλιστές. Όμως, όπως τότε δεν φάνηκε τίποτα περίεργο σε κανέναν, έτσι και σήμερα τίποτα δε φάνηκε περίεργο σε κανέναν για το αριστερής σκοπιάς μποϊκοτάζ. Ωστόσο, όταν 4-5 άτομα φάνηκε να συγκεντρώνονται με ένα πανό ενάντια στον αντισημιτισμό και ένα άτομο με μια ισραηλινή σημαία, απέναντι στη μη-περίεργη δράση

των αριστερών ομάδων που παρεμπιπτόντως κουβαλούσαν μαζί τους 3-4 παλαιστινιακές σημαίες τουλάχιστον, τότε έπεσαν όλοι πάνω στην αισχρή μειοψηφία των αντιδρώντων. Αναμενόμενο και πάλι. Κοινωνική-πολιτική απομόνωση, ακατάσχετο ρατσιστικό και αντισημιτικό βρισίδι, επιπέδου νεοναζί, και βέβαια απειλές για σωματικές επιθέσεις αποτέλεσαν όλο το ρεπερτόριο της αντίδρασης απέναντι σε αυτούς τους 7-8 τρελούς, περίεργους, ίσως «πράκτορες», ίσως «πούστηδες», σίγουρα άμαθους της ελληνικής πραγματικότητας. 31% μη-αντισημίτες; Προκαλεί γέλιο. Πάντως, η πρώτη απόπειρα αντισημιτικού μποϊκοτάζ στην ελλάδα συνάντησε την άξια αντίπαλο της: την πρώτη απόπειρα συγκέντρωσης ενάντια στον αντισημιτισμό.

Παράλληλα, και ενώ αυτά γίνονται στο δρόμο, οι ακαδημαϊκοί ψάχνουν. Ψάχνουν συνδέσεις, σημεία συνάρθρωσης του αντισημιτισμού με την ελληνική εθνική συνείδηση και ταυτότητα. Οι έλληνες είναι πιο επιρρεπείς στη συνωμοσιολογία, άρα και στον αντισημιτισμό, αποφάνθηκε μία από αυτές τις έρευνες η οποία παρουσιάστηκε το περασμένο καλοκαίρι στο Βερολίνο. Δεν είναι κάτι καινούριο, μάλλον, σαν πόρισμα μιας και έχει ήδη διατυπωθεί αντίστοιχο συμπέρασμα στα τέλη της δεκαετίας του '80. Ωστόσο, καινούριο ή μη, οι έρευνες δεν παίρνουν θέση. Οι έρευνες καταγράφουν. Το πόσο εκτός εποχής, θέματος και μόδας είναι να παίρνεις θέση ενάντια στον αντισημιτισμό φαίνεται μόνον από την σπάνη (επιστημονικό-κλάδο-προς-κλάδο, πολιτική-ομάδα-προς-ομάδα) γύρω από τη συζήτηση του ζητήματος. Τα βιβλία των πανεπιστημιακών ελάχιστα, μετριοπαθή και στερεοτυπικά. Κανένα δε βάζει το μαχαίρι στο κόκκαλο υπερασπιζόμενο τους έλληνες εβραίους απέναντι σε όσα τράβηξαν από το ελληνικό κράτος. Στην καλύτερη περίπτωση, γίνονται νέες εκδόσεις που αφορούν τους νεκρούς εβραίους του Ολοκαυτώματος και τα μνημεία τους. Για τους ζωντανούς – εκεί που βρίσκεται όλο το νόημα – ούτε κουβέντα. Και ο θεωρούμενος πιο αντισημίτης συγγραφέας πρέπει να κρατήσει σε κάποιο μέρος του λόγου του ένα «ναι μεν αλλά...» για το ισραήλ, το σιωνισμό κτλ. Οι πιο έξυπνοι από τους συγγραφείς για τον αντισημιτισμό, ενόψει φυσικά της συνεργασίας ελλάδας-ισραήλ, γυρεύουν συνεργασίες και χρηματοδοτήσεις. Βλέπετε, το προϊόν είναι σπάνιο άρα μπορεί να υπάρχει μια κάνουλα χρημάτων και δόξας ανεκμετάλλευτη. Για τις πολιτικές ομάδες δεν αξίζει να μιλήσουμε. Εδώ και δεκαετίες η γραμμή του ελληνικού κράτους πάνω στο ζήτημα είχε τη δική του προβιά στις γραμμές της αριστεράς. Μεγαλώσαμε, πολιτικοποιηθήκαμε φορώντας παλαιστινιακά μαντίλια. Χορέψαμε, χτυπηθήκαμε με τους στίχους των Πίσσα και Πούπουλα στο «Ξυπνάτε, Πεθαίνω»: «Σοφέ εβραίε βαρά τον παλαιστίνιο αυτό/ χάρισ› του τον πόνο, σφάξ› του το μωρό.» Οι εβραίοι των "πολιτικών χώρων" δεν είχαν κανένα όφελος από την αποκάλυψη της ταυτότητας τους. Σε κατάληψη της Θεσσαλονίκης, αν είχες χαρακτηριστική μύτη, θα μπορούσαν να σε λένε οι σύντροφοι σου «η Δήμητρα η εβραία», ενώ σε στέκι της Λάρισας θα μπορούσες να βρεις και ένα «αστείο» post-it στο φούρνο που να λέει: «Αλμπέρτο, εδώ είναι η θέση σου!» Και κάπως έτσι μας φαίνονται πολύ λίγες, πολύ μικρές, πολύ ανεπαρκείς οι ακαδημαϊκές έρευνες. Είναι δύσκολο οι έρευνες γενικά, βέβαια, να αποδώσουν το κοινωνικό κλίμα. Και είναι, αντίστοιχα, δύσκολο οι μη-εβραίοι πολιτικοποιημένοι να μην αισθανθούν το μίσος απέναντι στους εβραίους και, αφού έχουν την πολυτέλεια του να μην πάρουν θέση, να διαπράξουν την ηλιθιότητα και να πάρουν θέση υπέρ του δικαιώματος μιας φιλήσυχης ζωής των εβραίων, εναντίον του αντισημιτισμού και του σύγχρονού του δίδυμου, του αντισιωνισμού. Δύσκολα βήματα, δύσβατα μονοπάτια απομόνωσης. Μπάτσοι, κράτος, αριστεροί και ναζί θα βρεθούν απέναντι στους ηλίθιους αυτούς, τους περίεργους, τους απλήρωτους «πράκτορες» και τα ρέστα. Μοιάζει με μια νοητή φυλακή.

Φυλακισμένοι σε κακές εποχές εξομολογούνταν πως το βάρος της καταστολής και της απομόνωσης, έτρεφε το πείσμα τους, μολονότι δεν έλλειψαν οι στιγμές που ακόμα και οι ίδιοι έφτασαν να αμφισβητήσουν το μυαλό τους και τη ριζωμένη αίσθηση δικαίου τους. Οι πιο αξιοπρεπείς από αυτούς συνέχισαν να τολμούν, συνέχισαν να διατηρούν τη γνώμη των ακατανόητων για το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας και υλικά μη-ανταποδοτικών, για τους ίδιους, αντιλήψεών τους. Στα δικά μας τώρα, για τους εβραίους αυτής της χώρας το ξέρουμε, είναι μονόδρομος να υπερασπιστούν τις υπάρξεις τους. Οι υπόλοιποι, οι μη-εβραίοι, όμως, το 'χουμε για θέμα πολιτικής αξιοπρέπειας. Είμαστε λίγοι και λίγες όσες και όσοι μιλάμε ενάντια στον αντισημιτισμό, οι συνθήκες δεν είναι ευνοϊκές, δεν παύουμε να το θεωρούμε δίκαιο, δεν παύουμε να θεωρούμε πως πρέπει να ανοίξουμε χώρο για κάθε τέτοια συζήτηση και αντιπαράθεση, όπως (θα) κάνουμε με κάθε κυνήγι στιγματισμένων και απόκληρων της ελληνικής κοινωνίας. Κι αυτό γιατί κέντρο των αντιλήψεων μας είναι η άρνηση της κάλυψης των εγκλημάτων αυτής της κοινωνίας και του κράτους της· αυτός είναι και ο πυρήνας της πολιτικής μας ενασχόλησης, αυτός είναι ο μονόδρομος που έχουμε επιβάλει στον εαυτό μας.

Βιτρίνα στη μουσουλμανική συνοικία των Τιράνων

Ιατροδικαϊικές αποφάνσεις

Ο/Η παιδόφιλος/η έχει οριστεί στο σημερινό σύστημα της σεξουαλικότητας, σαν το αρχέτυπο του διεστραμμένου ενήλικα. Ο παιδεραστής είναι το κατεξοχήν υποκείμενο που χρησιμοποιείται σαν επιχείρημα υπέρ της θανατικής ποινής, για το οποίο η κοινωνία εμφανίζεται πάντα έτοιμη να στήσει τις λαιμπτόμους της. Το παπάκι μπαίνει γιατί το νομικό και κοινωνικό στίγμα της παιδοφιλίας αφορά κάθε ενήλικο/η που αναπτύσσει ερωτική σχέση με ανήλικο/η, είτε είναι άντρας (cis και trans), είτε γυναίκα cis ή trans, είτε άντρας cis ή trans, είτε η έμφυλη εμπειρία του δε χωράει στις έμφυλες ταυτότητες που έχει συγκροτήσει ιστορικά η πατριαρχία και έχει φυσικοποιήσει ο ιατροδικαιϊκός λόγος. Φυσικά η κάθε ταυτότητα φύλου έχει διαφορετικά προνόμια, προβληματικοποιείται με διαφορετικό τρόπο και βιώνει με διαφορετικό λόγο το στίγμα. Ταυτόχρονα η ίδια η περιγραφή της ταυτότητας του/της παιδόφιλου/ης είναι ένα σημείο που συναντιούνται με διαφορετικό τρόπο οι νομικές και ιατρικές αφηγήσεις. Η ψυχιατρική για να χτίσει το παθολογικό προφίλ της ασθένειας της παιδοφιλίας έχει τυποποιήσει κατά καιρός τους παιδόφιλους ως αριστερόχειρες, δεν έχουν αρκετή φαιά ουσία, είναι χαμηλής νοημοσύνης, (δεν αποδίδουν στα τεστ!) και είναι κοντοί. Αυτά για όσους νομίζουν ότι η ψυχολογία έχει εγκαταλείψει την απροκάλυπτα ρατσιστική μεθοδολογία της εξέτασης βιομετρικών στοιχείων για την εξαγωγή συμπερασμάτων, που φυσικά χρησιμοποιούνται από πραγματογνώμονες ως επιχειρήματα σε δικονομικό επίπεδο. Παιδόφιλοι σύμφωνα με το DSM IV TR θεωρούνται όσοι/ες είναι πάνω από 16 και χαρακτηρίζονται από ισχυρό αποκλειστικό ή μη σεξουαλικό ενδιαφέρον για παιδιά κάτω από 13 ετών. Όσον αφορά τις διαγνώσεις εφήβων θεωρείται προϋπόθεση η 5 ετών διαφορά ηλικίας μεταξύ των ανήλικων. Ο ελληνικός ποινικός κώδικας χρησιμοποιεί το γνωστό όρο αποπλάνηση ανηλίκου στο άρθρο 339 και προβλέπει κάθειρξη σε όποιον προβαίνει σε ασελγή πράξη με ανήλικο, η οποία επιβαρύνεται σε ποινή τουλάχιστον 10 ετών αν ο ανήλικος είναι κάτω από 10 ετών,-μειώνεται σε κάθειρξη μέχρι 10 ετών αν είναι από 10 μέχρι 13 και σε φυλάκιση μέχρι 2 ετών αν ο ανήλικος είναι είναι από 13 έως 15. Ο ίδιος κώδικας διατηρεί στο άρθρο 347 ΠΚ μια ανοικτή ετεροσεξιστική διάκριση που ανεβάζει το ηλικιακό όριο για ομοφυλοφιλικές σχέσεις στα 17. Η νομική έννοια που χρησιμοποιείται είναι της ασέλγειας δεν έχει να κάνει με τη συναίνεση σε μια ερωτική πράξη, με την ύπαρξη ή όχι παραβιαστικής σεξιστικής συμπεριφοράς, απο καποι@ από τ@ς συμμετέχ@ς αλλά αφορά έναν τρόπο σωματικής/σεξουαλικής ικανοποίησης που θεωρείται μη-ηθικός και παράνομος, στα πλαίσια που ορίζει η κυρίαρχη πατριαρχική και ετεροκανονική οπτική. Και η τελευταία είναι αυτή που θεσμίζει και ενισχύει την κουλτούρα του βιασμού.

Η γενεαλογία του βιασμού

Για να κατανοήσουμε το ζήτημα θα πρέπει να κάνουμε μια γενεαλογία της έννοιας του βιασμού, στον πολιτικοδικαιϊκό λόγο. Η πατριαρχική της σημασία ιστορικά δεν είχε να κάνει με οποιαδήποτε αναγνώριση της γυναικείας επιθυμίας και επιλογής. Σχετιζόταν με την παραβίαση των ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων ενός άλλου άνδρα του πατέρα ή του συζύγου. Αυτή η σημασία στα πλαίσια της μετάβασης από το σύστημα της συγγένειας στο σύστημα της σεξουαλικότητας, φυσικοποιήθηκε μέσα από την εγκληματολογία και την αναπαράσταση του βιαστή ως ψυχικά διαταραγμένου άνδρα. Οι φεμινισμοί μέσα από τους αγώνες τους πήραν πίσω αυτή τη λέξη από τον ανδρικό λόγο και τη μετασχημάτισαν με τρόπο που να ενισχύει την πάλη για την ενδυνάμωση, την αυτονομία και τα αναπαραγωγικά δικαιώματα των γυναικών cis και trans και ευρύτερα των ομοφυλόφιλων, των μη-ηγεμονικών αρρενωποτήτων. Ο βιασμός, λοιπόν, έπαψε να είναι γίνεται αντιληπτός ως επίθεση σε μια πατριαρχικά και ιδιοκτησιακά οριζόμενη τιμή αλλά ως το αποκορύφωμα της ανδρικής πολιτικής εξουσίας πάνω στα σώματα των γυναικών. Από φεμινιστική σκοπιά το πρόβλημα δεν είναι μια μειονότητα παθολογικών διεστραμμένων που δεν μπορούσαν να πειθαρχήσουν στη τάξη του λόγου και του πολιτισμού αλλά ο ίδιος ο πολιτισμός της πατριαρχίας που στηρίζεται πάνω στο εξαναγκαστικό σεξ και στην καθυπόταξη κάθε θηλυκής υποκειμενικότητας. Αυτοί είναι και η διαχρονική ριζοσπαστική αξία του συνθήματος «οι βιαστές δεν είναι ράτσα ειδική είναι οι άντρες οι καθημερινοί». Η κουλτούρα του βιασμού είναι εγγεγραμένη στον τρόπο που χτίζεται η ετεροκανονική αντρική σεξουαλικότητα. Το να μπορούν να απειλήσουν ή να έχουν τη δυνατότητα όταν θέλουν να γίνουν θύτες βιασμού είναι ένα προνόμιο που η πατριαρχία σαν πολιτικό σύστημα αποδίδει σε όλους τους straight cis άντρες ανεξαρτήτως καταγωγής, θρησκείας, αρτιμέλειας , μόρφωσης, τάξης, ψυχικής ισοροπίας κλπ. Αυτή η παραδοχή ακυρώνει την πατριαρχική επιχειρηματολογία που ισχυρίζεται ότι ο βιασμός είναι δείγμα ανανδρίας, ελλειπούς αρρενωπότητας, ζωώδους συμπεριφοράς, απουσίας της νηφαλιότητας και της κριτικής σκέψης που πρέπει να διέπει έναν πολιτισμένο λευκό straight cis άντρα. Αυτό τον αποικιοκρατικό τρόπο σκέψης της ρατσιστικής εμφυλοποίησης του άλλου τη χρησιμοποιεί κατά κόρον στα 190 χρόνια της ύπαρξής της και η ελληνική αρρενωπότητα, κατασκευάζοντας την αφήγηση για τούρκους, αλβανούς, μουσουλμανους, νιγηριανούς κλπ., βιαστές που απειλούν τις ελληνίδες και τα ελληνόπαιδα. Το έθνος είναι άλλωστε το κατεξοχήν έδαφος συγκρότησης της σύγχρονης πατριαρχίας. Και ο βιασμός των γυναικών του εχθρού είναι όπλο για την ταπείνωσης του όπως μας έχει διδάξει πάνω απ' όλα η η ίδια η ιστορία του ελληνικού στρατού τακτικού ή μη στην τριπολιτσά, στα γιαννιτσά, στη σμύρνη και σε πολλά άλλα αναρίθμητα παραδείγματα.

Το ετεροσεξιστικό background

Γενεαλογικά η ταξινόμηση και ταυτοποίηση της παιδοφιλίας ως διαστροφή εχει δομηθεί πάνω στον ετεροσεξισμό. Γι΄αυτό άλλωστε σε πολλές ευρωπαϊκές γλώσσες η ίδια λέξη περιγράφει τον παιδεραστή και τον ομοφυλόφιλο άντρα π.χ. στα γαλλικά η λέξη pede σημαίνει και αδερφή. Η παιδαγωγικοποίηση του παιδικού σεξ, εκτός από απαγόρευση και εξονυχιστική επιτήρηση του αυνανισμού των αγοριών, σήμαινε και τον εξονυχιστικό έλεγχο των ορμών τους, προκειμένου να μην οδηγηθούν σε πρακτικές δαπάνης που θα έβαζαν σε κίνδυνο την υγιή ανάπτυξη του πληθυσμού, την ευρωστία της φυλής. Ο στιγματισμός ειδικά του έρωτα αγοριών/αντρών σαν παρά φύσει στοιχείο βαρ-

βαρότητας που εναντιώνεται στην ανερχόμενη τάξη του λόγου, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του διαφωτισμού, σαν βάρβαρο δείγμα μεσαίωνα, άγνοιας, νοσηρότητας και σκοταδισμού κατέστη απαραίτητο μέρος του οικουμενικού βικτωριανού προτάγματος που καθόρισε τη μορφοποίηση της πατριαρχίας του συστήματος της σεξουαλικότητας.

Αυτό το λέμε γιατί στο μη-χριστιανικό κόσμο σε αρκετά συστήματα συγγένειας ο έρωτας άντρα/αγοριού παρέμενε ακόμα επίσημο μέρος της τελετουργίας μύησης της ενηλικίωσης, μέρος της εξέλιξης του νέου άντρα. Κι αν ακόμα ο χριστιανισμός επέβαλλε την καθολική προβληματικοποίηση των ηδονών της σάρκας εκτός του γάμου και των τελετών ένωσης ομοφύλων μέχρι της απαρχές της νεωτερικότητας, δηλαδή τη μεταρρύθμιση/αντιμεταρρύθμιση και τη συστηματική εξόντωση αιρετικών, μαγισσών κλπ τόσο στην ανατολή όσο κι στη δύση, σαν πρακτική στα μοναστήρια και στις μαθητείες των συντεχνιών η ερωτική αυτή τελετουργία συνέχιζε να ανθίζει όπως δείχνουν τα στοιχεία για τα σκάνδαλα. Στην πράξη η συγκρότηση του συστήματος της σεξουαλικότητας και της ρυθμιστικής του λειτουργία ήταν αλληλένδετη με την παραγωγή μιας παρατεταμένης παιδικής ηλικίας, που χρήζει εξονυχιστικής προστασίας, μέριμνας και φροντίδας.

Pedophobic discourse

Όλα αυτά δε γράφονται για να εξιδανικεύσουν την παιδοφιλική ταυτότητα σαν επαναστατική, ούτε να παρουσιάσουν την παιδοφιλική σχέση σαν τον τόπο της απελευθέρωσης μιας καταπιεσμένης από την κοινωνία των ενηλίκων παιδικής σεξουαλικότητας. Ξεκινάει από ένα ενδιαφέρον για το πως το κυνήγι παιδόφιλων συσπειρώνει τον εθνικό κορμό.` Το παιδί και ο έφηβος μέσα στην ελληνική οικογένεια δε μαθαίνει ότι ανήκει στον εαυτό του και να διεκδικεί την ευθύνη της ελευθερίας του στις σχέσεις που δημιουργεί. Εδαφικοποιείται η εμπειρία του στο μαμά-μπαμπάς-εγώ και στις ναρκισσιστικές εμπειρίες υπερπροστασίας που συνοδεύουν. Μαθαίνει να αναγνωρίζει τον εαυτό του μέσα στην κανονιστικότητα του φύλου, του έθνους, της εργασίας/κατανάλωσης, και οποιαδήποτε απόκλιση από τις νόρμες συνοδεύεται από αίσθημα αποκλεισμού και αυτοματαίωσης. Γενικά νιώθει ότι αν αποκλίνει τότε η ζωή του δεν αξίζει να βιωθεί.

Για μια γενική αποπαθολογικοποίηση

Αν θέλουμε στην πολλαπλότητα και στην ποικιλία των βιωμάτων καταπίεσης τότε δεν μπορούμε να έχουμε ουσιοκρατική αντίληψη για τη σεξουαλικότητα, να τη θεωρούμε a priori είτε μέσο χειραφέτησης είτε καταπιεστικό μηχανισμό της πατριαρχίας. Η διατύπωση ότι είναι ένα ανοικτό πεδίο γύρω από το οποίο εκτυλίσσονται στρατηγικές εξουσίας και αντίστασης βοηθάει περισσότερο τη συμπερίληψη όσο περισσότερων εμπειριών καταπίεσης και χειραφέτησης είναι εφικτό. Αν η πατριαρχία προτιμά να ελέγχει τις σεξουαλικές πρακτικές μέσω της παθολογικοποίησης και της εγκληματολογίας, ο φεμινισμός αντιπροτείνει την πολιτικοποίηση της σωματικής/ερωτικής ηδονής. Η ρυθμιστική κλίμακα που θέτει δε βασίζεται στην κλίμακα υγεία/ασθένεια, αλλά στην υπευθυνότητα, στη συναίνεση, στον αλληλοσεβασμό, και στην ενσυναίσθηση των προνομιών που έχει ο καθένας και η καθεμία από μας. Αντίθετα έννοιες στιγματισμένες συστημικά όπως: ανωμαλία,διαστροφή, ασθένεια κλπ. τις παίρνουμε πίσω και τις καθιστούμε θετικές. Η τερατοποίηση της παιδοφιλίας θυματοποιεί τα παιδιά αντιμετωπίζοντας τα ως μη-πρόσωπα, ανίκανα να έχουν τη δική τους συνειδητή επιθυμία.

Στην πραγματικότητα αυτός ο λόγος λέει ότι πριν την ηλικία που ορίζει το κράτος ή/και έστω τη συνθήκη που ορίζει η κυρίαρχη ψυχολογία ταξινομεί ως εφηβεία κάποι@ δεν έχει δικαίωμα να κρίνει πότε θα πουν ναι και πότε όχι. Με αυτό τον τρόπο εγγράφει στα σώματα τους τη σύγχυση, το φόβο, την ενοχή που διευκολύνει την κακοποίηση τους.

Γιατί αν σε μια κοινωνία που η σεξουαλικότητα αποτελεί μια τόσο ισχυρή εξουσία στο πεδίο του λόγου, τα παιδιά δεν μπορούν να μιλήσουν για τη δική τους καύλα, και μαθαίνουν ότι αυτό είναι ένα προνόμιο που αφορά τους ενήλικες; τότε δε νιώθουν και καθόλου άνετα να μιλήσουν για μια παραβιαστική πρακτική που υφίστανται τα σώματα τους ούτε μαθαίνουν πως να εκφράσουν μια ενδεχόμενη δική τους ερωτική διέγερση απέναντι στα σώματα των άλλων. Μια συγκρότηση ερωτικών υποκειμένων που εναντιώνεται στην κουλτούρα του βιασμού δεν μπορεί να βασίζεται παρά στις ρητές συναινέσεις. Γι' αυτή τη ρητότητα δεν αρκεί η τυπικότητα της λεκτικής επικοινωνίας, αλλά απαιτείται να αποτυπώνεται και μέσα από τη γλώσσα του σώματος. Η διαφορά είναι εμφανής. Η απόσταση ανάμεσα σε δυο στόματα που φιλιούνται με πάθος ακόμα κι αν δεν έχει προηγηθεί καμία συζήτηση με ένα χέρι που χαϊδεύει επίμονα ένα κορμί που επιδιώκει να απομακρυνθεί ή που παγώνει στην ακινησία είναι τεράστια. Χωρίς φυσικά να ξεχνώ ότι ακόμα κι όταν υπάρχει τυπικά ρητή συμφωνία η περίπτωση της παραβίασης δεν ακυρώνεται, γιατί μπορεί να είναι και αυτή προϊόν εκβιασμών ή προνομίων και να μην αποτυπώνει μια ουσιαστική συναίνεση. Το κείμενο αυτό δε σκοπεύει να ορίσει σε ποια ηλικία μπορεί να ορίσει κάποιος/α/ο τη συναίνεση του/ης για σεξουαλικές πρακτικές. Η άποψη μου άλλωστε λαμβάνει υπόψη το βίωμα κάποιων που επιλέγουν να είναι asexual και δε δίνουν αυτή τη συναίνεση σε όλη τους τη ζωή. Ούτως ή άλλως μια αντίληψη του ερωτισμού που εναντιώνεται στο φαλλογοκεντρισμό δεν ταυτίζει το σεξ αναγκαστικά ούτε με τη διείσδυση, την εκσπερμάτιση, το πέος, τον προστάτη, τον πρωκτό, την κλειτορίδα αλλά αντιθέτως το βλέπει σα μια εντελώς υποκειμενικά οριζόμενη σωματική ηδονή και έκσταση. Το σύνθημα λευτεριά στα αιχμάλωτα όργανα του σώματος διατηρεί την επικαιρότητα του.

Όταν γενικότερα στα πλαίσια μιας φεμινιστικής πολιτικής ασκούμε κριτική στο σεξισμό και στις παραβιαστικές συμπεριφορές που απορρέουν από αυτόν στις ερωτικές σχέσεις δίνουμε κεντρική σημασία στην έννοια του προνομίου. Η ενσυναίσθηση και η αυτοαμφισβήτηση του προνομίου από όσους/ες το έχουν είναι βασικός όρος για να ενδυναμωθούν και να πάρουν περισσότερο χώρο όσοι/ες τον στερούνται: οι γυναίκες, οι ομοφυλόφιλοι/ες, οι τρανς, οι sexworkers, οι μετανάστες/τριες, οι μη-λευκοι/ες, οι ανάπηροι/ες κλπ. Τα προνόμια συνδέονται

με σχέσεις συστημικής κυριαρχίας. Μπορεί να εκφράζονται μέσα από την ένταξη στην κυρίαρχη εθνική ταυτότητα, την ταξική υπεροχή, με τη λευκότητα, στην αρρενωπότητα, την αρτιμέλεια, την ικανότητα κλπ. Φυσικά κάθε σύστημα εξουσίας παράγει διαφορετικού είδους διακρίσεις και διαφορετικής έντασης αποκλεισμούς και έχει την ιδιαίτερη ιστορία του για να αποφύγουμε τη σχετικοποίηση. Πρέπει να επισημανθεί πως αυτά τα προνόμια δεν υπάρχουν εντελώς αυτόνομα αλλά αλληλοδιαπλέκονται χωρίς να ταυτίζονται μεταξύ τους.

Στην περίπτωση της παιδοφιλικής σχέσης ο ενήλικας έχει ξεκάθαρα το προνόμια της εμπειρίας και της ηλικίας. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι κάθε τέτοιου είδους σχέση είναι καταχρηστική. Ίσα-ίσα είναι δική του ευθύνη στις όποιες ερωτικές σχέσεις κάνει με παιδιά, να αφήνει χώρο στις δικές τους επιθυμίες και να ενδιαφέρεται συνολικά για την ενδυνάμωση τους. Επίσης σε μια τέτοια σχέση τα παιδιά θα είναι πάντα αυτά τα οποία θα κρίνουν αν είναι ισότιμα μέλη εάν υφίστανται κακοποίηση, ή η σωματική ηδονή στην οποία συμμετέχουν είναι καταχρηστική, και μια φεμινιστική διαπαιδαγώγηση έχει ακριβώς στόχο να τα καταστήσει ικανά να επικοινωνούν τι θέλουν και τι όχι και να αναλαμβάνουν την ευθύνη της επιθυμίας τους απ΄ την πιο μικρή ηλικία.

Στην πραγματικότητα η ηλικιστική πατριαρχική κοινωνία αρνείται να εντάξει τα παιδιά ως ισότιμα αλλά διαφορετικά μέλη μέσα στις διάφορες κοινότητες. Τα παιδιά μέσα στη σύγχρονη κυριαρχία δεν κοινωνικοποιούνται παρά μόνο μέσα από προκαθορισμένες κανονονιστικότητες, το φύλο, το έθνος ή κατανάλωση/εργασία. Οι θεσμοί της οικογένειας και του σχολείου τα εκπαιδεύουν σε αυτές ακριβώς τις κανονιστικότητες κακοποιώντας τα.

Μόνο και μόνο η εκπαίδευση για τα σώματα που γεννιούνται με αρχίδια για να γίνουν αγοράκια και straight cis άντρες και για τα σώματα που γεννιούνται με αιδοίο να γίνουν straight cis γυναίκες εμπεριέχει τεράστια βία και αποκλεισμούς, ιδίως για όσ@ς δε χωρούν τελικά σε αυτες τις τόσο αυθαίρετες ταυτότητες. Ο περί σεξουαλικότητας λόγος κατατρέχει τα παιδιά από όταν ταξινομούνται ως αγοράκια και κοριτσάκια στο μαιευτήριο από τις γαλάζιες και ροζ κούνιες, όμως εντάσσονται σε αυτόν δια του αποκλεισμού τους. Ο λόγος περί φύλου, ακόμα κι όταν αποκτούν τη δυνατότητα της ομιλίας, είναι στα χέρια των ενηλίκων. Γιατί αυτό που τους διδάσκουν πως είναι ο ερωτισμός δεν είναι παρά κατι που τους αφορά μόνο σαν παρωδία μιας εξιδανικευμένης ρομαντικής ενήλικης ετεροκανονικότητας,πως μπορούν να αξιολογήσουν την ηδονή που αντλούν- αν την αισθάνονται- από την επαφή με τα άλλα σώματα συνομήλικων, μικρότερων, μεγαλύτερων ήδη από τη νηπιακή ηλικία. Τους δίνεται η δυνατότητα να μαθαίνουν να λένε ναι σε ό, τι τα ευχαριστεί και όχι σε ότι βιώνουν ως παραβιαστικό και προσβλητικό; μαθαίνουν επίσης να σέβονται τα όχι των άλλων; Μαθαίνουν να αναγνωρίζουν αυτό το βίωμα, ή φτάνουν 20, 30, 40, 80 , χρονών και αισθάνονται ενοχές και έχουν ακόμα σύγχυση για το τι είναι φλερτ και τι είναι σεξουαλική παρενόχληση? Το ηλικιακό όριο στη συναίνεση για ερωτικές σχέσεις όπως ανέφερα και πιο πάνω δεν εκφράζει παρά την ετεροσεξιστική αντίληψη: σεξ ίσον διείσδυση και σπέρμα ίσον κόλπος και πρωκτός έτοιμοι για οργασμό. Ε όχι, το τι ορίζει ο καθένας η καθεμία και το καθένα ως σεξ είναι βιωματική του υπόθεση!

Το ηλικιακό όριο και η κατασκευή της παιδικής αθωότητας στην ουσία ενισχύει τη σύγχυση στα παιδιά γύρω από τα βιώματα τους και τις ενοχές γύρω απ' τις όποιες εγείρονται οι επιθυμίες τους. Η παιδική αθωότητα δε σημαίνει παρά εκπαίδευση στην έμφυλη ιεραρχία από την κούνια, τιμωρία για την απόκλιση από την κανονικότητα και εκμάθηση στο προνόμιο της ηγεμονικής αρρενωποτητας μέσα από το bullying, σημαίνει διάχυση της αντίληψης ότι το σεξ είναι μέσο τιμωρίας, επιβολής, μια απειλή και όχι παιχνίδι και μέσο εξοικείωσης. Σκατά λοιπόν στην παιδική αθωότητα. Αν ζητούμε την κατάργηση της παιδαγωγικοποίησης του παιδικού σεξ είτε στην ατομική εκδοχή είτε στην ομαδική είναι ακριβώς κάτι που αφορά μια διαθεματική φεμινιστική εκπαίδευση των σωμάτων μας από τη στιγμή που γεννιόμαστε, για να ξερουμε ότι το φύλο και το σεξ είναι κάτι που μας αφορά και η όποια επιθυμία μας δε νομιμοποιεί κανέναν και καμία να μας ταπεινώνει να μας προσβάλλει και να μας επιτίθεται. Τα παιδιά να αναπτύσσονται χωρίς να κατηγοριουποιούνται σαν αγοράκια ή κοριτσάκια και μέσα από τα ερεθίσματα που λαμβάνουν στα πρώτα χρόνια της ζωής, στις πρώτες καύλες τους με τα σώματα που αισθάνονται οικεία να σχηματίζουν μια αναπαράσταση για τον έμφυλο εαυτό τους και να ξεκινούν από τώρα. Και αυτό δεν είναι κάτι που πρέπει να πέσει το κράτος για να γίνει. Μπορούμε να ξεκινήσουμε από τώρα...

Όψεις της καθημερινής παιδοφοβίας

Γενικά ζούμε σε μια κοινωνία που μισεί τα παιδιά. Η θεαματική λατρεία της παιδικότητας και της νεότητας δεν είναι παρά μια έκφραση υποτίμησης των πρώτων χρόνων της ζωής μας, και της πλήρους άρνησης κάθε ίχνους αυτονομίας μας σε αυτή την ηλικία. Τα παιδιά δε μαθαίνουν να έχουν τον έλεγχο και την αυτοδιάθεση των σωμάτων τους. Αναπτύσσονται για να επιτελούν κάποιες προκαθορισμένες κανονιστικότητες, του φύλου τους, του έθνους τους, της εργασίας/ κατανάλωσης μέσα από τις οποίες θα συγκροτήσουν τον εαυτό τους. Επίσης μαθαίνουν να εξουσιάζονται συναισθηματικά από συγκεκριμένους ενήλικες. Με αυτόν τον τρόπο η εμπειρία τους εδαφικοποιείται στο μπαμπάς-μαμά-εγώ και στις ναρκισσιστικές επενδύσεις που εγγράφει αυτή η σχέση. Η πατριαρχία, η ιατρική και το δίκαιο βαπτίζουν από τη στιγμή που γεννιούνται τα σώματα με αρχίδια ως αγόρια και τα σώματα με αιδοίο ως κορίτσια και τα εκπαιδεύουν στους αντίστοιχους ιεραρχημένους έμφυλους ρόλους μέσα από απαγορεύσεις και αποκλεισμούς. Όταν η εμπειρία τους οριοθετείται εξαρχής σε αυτές τις αυθαίρετες ταυτότητες, πόση δυνατότητα έχουν τα παιδιά να ορίσουν τα σώματα και τις επιθυμίες με τους δικούς τους τρόπους; Όταν ένα παιδί μαθαίνει ότι η ερωτική επιθυμία είναι κάτι που δεν αφορά την ηλικία του, τότε πως θα μάθει να οριοθετεί το προσωπικό του χώρο, να εκφράζει μια επιθυμία αγάπης και οικειότητας, να λέει όχι όταν δε θέλει κάτι και να σέβεται τα όχι των άλλων; Η πατριαρχία ορίζει το φύλο ως μηχανισμό ιεράρχησης, και τη σεξουαλικότητα ως πολιτική επιβολή στο σώμα του άλλου. Γι' αυτό η δυνατότητα για συναινετικό ερωτικό

παιχνίδι με τα άλλα παιδιά ή με τους ενήλικες υπάρχει μόνο σαν παραβατική πράξη οι κανόνες της οποίας συγκροτούνται με καταχρηστικό και βίαιο τρόπο. Σε μεγάλο βαθμό η κοινωνικοποίηση γίνεται μέσω του bullying, το οποίο δεν είναι ποτέ ουδέτερη μορφή τραμπουκισμού σε σχέση με τις έμφυλες σχέσεις εξουσίας. Οι ειρωνείες μεσω των οποίων συγκροτούνται οι ιεραρχίες στις παιδικές παρέες, αφορούν ξεκάθαρα τις αποκλίσεις σε σχέση με τα πρότυπα του φύλου, και οι βρισιές που έχουν πληγώσει τα σώματα των περισσότερων από μας στο δημοτικό και στο γυμνάσιο ειχαν να κάνουν με την επικύρωση του ανδρικού ή του γυναικείου ρόλου.

Αν μιλήσω για τη δική μου ηλικία, πριν ανακαλύψω την ουσία του φύλου και τι σημαίνει αυτό το «εισαι αγόρι, πρέπει να γίνεις ένας σωστός straight cis άντρας», αισθανόμουν έντονη καύλα για τα σώματα τόσο των αγοριών όσο και των κοριτσιών, ενηλίκων και ανηλίκων. Το να συγκροτείς βέβαια ένα λόγο για τη σεξουαλική ζωή της παιδικής σου ηλικίας ως ενήλικας, αν τη θυμάσαι, εμπεριέχει το κίνδυνο της προβολής τωρινών επενδύσεων/επιθυμιών σε αυτή. Παρόλ' αυτά επειδή τα πρώτα βιώματα της ζωής μας είναι κομμάτι του εαυτού μας και της διαδρομής μας για την οποία εν τέλει έχουμε προσωπικοπολιτική ευθύνη, έχει νόημα να τα αναστοχαστούμε και να προσπαθήσουμε να τα θέσουμε σε διεργασίες κριτικής που δεν τις διανοούμαστε όταν τα ζούσαμε. Προσωπικά εχω αρκετές έντονες μνήμες από τα παιδικά ακόμα και τα όψιμα νηπιακά μου χρόνια. Όπως τα περισσότερα παιδιά της εποχής με πέος και αρχίδια, μου έμαθαν ότι ανήκω σε μία ομάδα που περιγράφεται ως αγόρια, ότι πρέπει να φοράω παντελόνια, να παίζω αγορίστικα παιχνίδια, ποδόσφαιρο, στρατιωτάκια, ξύλο κλπ.), να σιχαίνομαι το ροζ και να θεωρώ κάτι υποτιμητικό τις κούκλες, το μακιγιάζ, το λίκνισμα των γοφών κλπ. Όλες αυτές οι προσταγές, απαγορεύσεις που σχετίζονταν με το φύλο, μου προκάλεσαν τότε έντονους φόβους και τραύματα κατά την περίοδο που της εσωτερίκευα.

Πούστης θα μου βγεις ρε;

Χωρίς να έχω συγκροτημένη συνείδηση μιας σεξουαλικής ταυτότητας ή να έχω καταλάβει ακριβώς τι σήμαινε η έμφυλη ταυτότητα αγόρι και άντρας που μου φορούσαν όταν ήμουν παιδί είχα ιδιαίτερη περιέργεια για τα σώματα των γύρω μου και για την απόλαυση που προκύπτει από το άγγιγμα, το χάδι και την επαφή μαζί τους. Στα σώματα των ενηλίκων και στα μέλη τους με έλκυε πολύ το πόσο μεγαλύτερα ήταν σε σχέση με μένα. Δε μ' ενδιέφερε αν ήταν αντρικά ή γυναικεία. Μου άρεσε να χαϊδεύουν το μικροσκοπικό σώμα τα τεράστια στο βλέμμα μου χέρια και πόδια τους και να τους επιστρέφω το χάδι. Μεγαλύτερη περιέργεια μου προκαλούσαν τα απόκρυφα σημεία τους. Αν και δεν το κατανοούσα τότε βίωνα στο πετσί μου αυτό που τώρα περιγράφω ως κανονιστική προσταγή από την οικογένεια να πειθαρχήσει το σώμα στην ετεροφυλόφιλη επιθυμία.

Ο φόβος των γονιών μου μην παρεκκλίνω από την ετεροκανονικότητα ήταν κάτι ιδιαίτερα αισθητό ως ανάμνηση. Η μάνα μου μιλούσε από πριν κλείσω τα πέντε για το σεξ και για το πως γεννιούνται τα παιδιά και με νουθετούσε από τότε να παντρευτώ μια καλή κοπέλα με θρησκευτικό γάμο για να της κάνω εγγόνια. Όπως έχει επισημάνει σωστά η butler η απαγόρευση της ομοφυλοφιλίας είναι το ισχυρότερο και πιο πρωταρχικό taboo. Από αυτό επικαθορίζεται η απαγόρευση της αιμομιξίας. Γι΄ αυτό άλλωστε και η φροϋδική αντίληψη για την πρωτοκαθεδρία του οιδιπόδειου συμπλέγματος είναι δομικά ετεροσεξιστική γιατί ξεκινά από τον αποκλεισμό της δυνατότητας του παιδιού να νιώσει έλξη για το γονιό του ίδιου φύλου. Στην ουσία το οιδιπόδειο σύμπλεγμα δεν είναι παρά η φυσικοποίηση των συνεπειών της straight εκπαίδευσης των παιδιών. Ένα σκηνικό στο απομεσήμερο καλοκαιριού. Όλη η οικογένεια τρώγαμε μαζί. Θυμάμαι τους γονείς, τους θείους και τις θείες να συζητούν εύθυμα. Τότε ήμουν 5.5 ετών. Ο ξάδερφος μου ήταν 15.5. Είναι από τα ελάχιστα σκηνικά αυτής της εποχής που θυμάμαι με ακρίβεια. Τον έβλεπα την ώρα που έπαιζα ξαπλωμένο στο καναπέ ημίγυμνο να φοράει μόνο ένα σλιπάκι,θέαμα που μου άρεσε, μου φάνηκε ελκυστικό. Στο σλιπάκι διαγραφόταν καυλωμένος ο πούτσος του. Ακόμα δεν είχα την ανατομική δυνατότητα πλήρους στύσης, και είναι πρώτη μου ανάμνηση για το πως είναι ένας καυλωμένος πούτσος. Άρχισα να τον χαϊδεύω και να νιώθω να σκληραίνει κι άλλο. Όλα αυτά μπροστά στα μάτια των εμβρόντητων συγγενών που έβλεπαν αυτό το σκηνικό να ανατρέπει την αρμονία του ελληνοχριστιανικού τους τραπεζιού. Κάποιος έπρεπε να επέμβει. Η μάνα μου σηκώνεται αγριεμένη και με πιάνει απ' το χέρι, με πηγαίνει στην κουζίνα ρίχνοντας μου σφαλιάρες χωρίς καν να μου εξηγεί το λόγο, έτσι ρυθμικά: μια στο ένα μάγουλο , μια στο άλλο. Μόνο όταν φτάσαμε στην κουζίνα άρχιζε να με βρίζει με μια φράση ακατανόητη τότε σε μένα. Να μου φωνάζει συνεχίζοντας να με χτυπάει «πούστης θα μου βγεις ρε...». Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που θυμάμαι ότι άκουσα τη λέξη πούστης που αρκετά χρόνια αργότερα έμαθα ότι αναφερόταν στο σεξ μεταξύ αντρών. Αλλά παρατηρώντας μόνο και μόνο το μίσος, την αγανάκτηση,και την ανατριχίλα στον τρόπο που πρόφερε η μάνα μου αυτή τη λέξη και τους ταυτόχρονους μορφασμούς στο πρόσωπο της αισθάνθηκα ότι αναφέρεται σε κάτι πολύ απεχθές, μιασματικό και μολυσματικό, ίσως σε ότι χειρότερο μπορείς να προσάψεις σε κάποιον σε αυτή τη γλώσσα.

Όλα αυτά πέρα απ' ότι επιβεβαιώνουν την ισχύ του ετεροσεξισμού σα σύστημα διακρίσεων το οποίο καθιστά τη λέξη πούστης την πιο προσβλητική βρισιά, αναδεικνύουν και τη συνάρθρωση του αντιπαιδοφιλικού και του ομοφοβικού λόγου. Μια ακόμα ένδειξη αυτού είναι ότι όσες φορές με συνέλαβαν οι γονείς μου σε αντίστοιχα χάδια με ενήλικες ή ανήλικες γυναίκες δε μου έκαναν ποτέ παρατήρηση. Η αποερωτικοποίηση των πρώιμων χρόνων της ζωής μας στην κυρίαρχη αφήγηση δεν είναι μια καταστολή της σεξουαλικότητας παρά μια παιδαγωγικοποίηση της, ώστε η επιθυμία να εγγραφεί στα κανονιστικά πρότυπα που έχουν κατασκευασθεί για κάθε σις φύλου. Σου λένε, «δεν μπορείς να κρίνεις...» ακριβώς για να μην επιτελέσεις πρακτικές που θα σε οδηγήσουν στην παραγωγή ενός διαφορετικού σώματος. Αν και αυτά που λέω αφορούν αποκλειστικά στη δική μου εμπειρία, και δεν μπορώ να μιλήσω φυσικά για την παιδική εμπειρία κάποι@ άλλ@, όσον αφορά εμένα θυμάμαι καλά πως ένιωθα. Θυμάμαι καλά με ποια αγγίγματα, βλέμματα, φιλιά, χάδια αισθανόμουν όμορφα και ποια μου

προκαλούσαν αμηχανία και τραύματα, το περιβάλλον για να επικοινωνήσω με ασφάλεια αυτά τα συναισθήματα δεν υπήρχε. Εν τέλει για να αντιληφθείς αν μια επαφή σε ευχαριστεί η όχι δε χρειάζεται η νηφάλια, ορθολογική, ολοκληρωμένη συζήτηση. Με αυτό το λόγο δεν υποστηρίζω μια ρουσσο-ική υπόθεση μιας παιδικής πανσεξουαλικότητας που την καταστέλλουν οι απαγορεύσεις και η επιτήρηση. Το asexual βίωμα υπάρχει και μπορεί να αφορά οποιαδήποτε ηλικία, όπως και ο κίνδυνος επιβολής μη-συναινετικών σεξουαλικών πρακτικών το ίδιο. Ούτε αντίστοιχα οικουμενικοποιώ το παν- ενδιαφέρον που περιγράφω στη δική μου εμπειρία. Απλώς περιέγραψα μια εμπειρία της παιδικής σεξουαλικότητας, σα μικρό αγοράκι. Σε πολλές περιπτώσεις μπορεί να ένιωσα ότι τα σεξουαλικά χάδια με μεγάλους/ες ή με συνομήλικους/ες ήταν παραβιαστικά, προσβλητικά προς εμένα ένα είδος bullying, κάποιες φορές ήμουν εγώ θύτης προς τους/τις άλλους/ες. Δε θα αναφερθω εδώ σε άλλες εμπειρίες μου από εκείνη την εποχή. Το μόνο που θα πω για τις προσβλητικές συμπεριφορές που έχω δεχτεί εκείνη την περίοδο είναι ότι οι χειρότερες δεν ήταν αναγκαστικά από τους/τις μεγαλύτερους/ες ηλικιακά. Αυτό που θέλω να πω ότι σα μικρό αγόρι και πριν την εφηβεία είχα ένα είδος σεξουαλικότητας που την ένοιωθα ακατάλληλη για την ηλικία μου και ευάλωτη στην εξουσία των άλλων, ακριβώς επειδή δεν μπορούσα να βρω χώρο να μιλήσω γι' αυτή και να θέσω τα όρια μου, γιατί κοινωνικοποιόμουν σε ένα πλαίσιο όπου το σεξ παράγεται κύρια σα μέσο τιμωρίας και επιβολής, σαν ένας τρόπος που οι κυρίαρχες ταυτότητες επιβάλλονται στις άλλες.

Μπορεί να μην ήξερα τι σημαίνει σεξ, στύση, καύλα, εκσπερμάτιση, κόλπος, gay, straight κλπ αλλά ήξερα πότε μου άρεσε να έρχομαι σε σωματικές επαφές με αλλ@ς και πότε όχι. Μπορεί να μη θυμάμαι λεπτομερειες για όλα τα σκηνικά, αλλα μου έχουν μείνει στη μνήμη ποιες επαφές ήταν ευχάριστες και ποιες κατέληξαν τραυματικές. Αυτό που μου έλειπε ήταν ένα πλαίσιο στο οποίο θα καλλιεργούσα την αυτοδιάθεση του σώματος μου έξω από τις πατριαρχικές προσταγές. Και η συμπύκνωση των κυρίαρχων ταυτοτήτων δε βρίσκεται παρά στην αρχετυπική διαφάνεια του straight αρτιμελούς cis ενήλικα λευκού άντρα, ή στο υγιές πατρικό πρότυπο που προστάζει η ψυχανάλυση. Ταυτόχρονα το ότι εστίασα στο κείμενο στην παιδοφοβία δε σημαίνει καθόλου οτι υποτιμώ την ύπαρξη του αντρικού προνομίου ήδη από την παιδική ηλικία. Το cis αγόρι εκπαιδεύεται για να γίνει θύτης, να παίρνει χώρο από τους άλλους να ηγεμονεύει και να νικάει, το cis κορίτσι αντίθετα να αποδέχεται και να υπομένει ως κάτι φυσικό την πατριαρχική εξουσία και το ανδρικό βλέμμα, πράγμα που το καθιστά πιο ευάλωτο σε παραβιαστικες συμπεριφορές και του στερεί σε μεγαλύτερο βαθμό χώρο που χρειάζεται για την έκφραση των επιθυμιών του. Αν δεν πειθαρχείς το φύλο σου, δείχνεις π.χ. να αγαπάς το ίδιο φύλο, αρχίζουν οι κυρώσεις. Τα παιδιά που έχουν δείξει από μικρή ηλικία ότι δε συμμορφώνονται με το φύλο στο οποίο γεννήθηκαν και έχουν ήδη σχηματίσει – ή αρχίσει να σχηματίζουν – μια συνείδηση ενός άλλου έμφυλου εαυτού, και είναι τρανς κορίτσια και αγόρια ή genderqueer, βιώνουν συναρθρωμένα παιδοφοβία και cis-σεξισμό, και τα τρανς κορίτσια την έντονη μορφή βίας και κακοποίησης που αποτελεί ο τρανσμισογυνισμός.

Η οικογένεια σε διαρκές καθεστώς απαγωγής

Τώρα ας αλλάξουμε παράδειγμα. Υπάρχει μια διάταξη στον ποινικό κώδικα που υπενθυμίζει ότι τα παιδιά δεν ανήκουν στους/στις εαυτούς/ες τους αλλά στους γονείς τους. Είναι αυτή που ποινικοποιεί την εκούσια απαγωγή. Σύμφωνα με αυτό οι ανήλικοι δεν έχουν δικαίωμα να αποδράσουν από τις οικογενειακές φυλακές και να δημιουργήσουν τις δικές τους σχέσεις και κοινότητες με συνομήλικους/ε ή ενήλικες τις επιλογής τους. Το κυνήγι του διεστραμμένου ενήλικα που απειλεί τα υγιή παιδιά του έθνους φυσικά είναι αλληλένδετο με το κυνήγι του εθνικού άλλου. Το σχήμα του ξένου που αρπάζει παιδιά είναι ένα στερεότυπο χτισμένο πάνω στην παράδοση του αντισημιτισμού, γύρω από την οποία άλλωστε έχει κτιστεί κι η νεωτερική εξουσία του έθνους. Θυμόμαστε όλοι τη συνηθισμένη έκρηξη αντιαλβανικού μίσους των media social και μη στην περίπτωση του 23χρονου Marjon Ajazi που κατηγορήθηκε οτι απήγαγε μια δεκατριάχρονη τη Χριστίνα Κρασσά ενώ αυτή έφυγε απ' το σπίτι της και πήγε να μείνει μαζί του από συνειδητή επιλογή της. Προφα- νώς όλ@ γνωρίζουμε τι σημαίνει ελληνική οικογένεια και πόσο απελευθερωτικό είναι να αναπτύσσεις την κοινωνικότητα σου μακρυά της, και απ' όσο μικρότερη ηλικία το καταφέρνεις τόσο καλύτερα. Παρόλ' αυτά ο Marjon διώχθηκε για αποπλάνηση ανηλίκου και εκούσια απαγωγή παρότι η ίδια η χριστίνα ζήτησε από τους μπάτσους να τον αφήσουν ήσυχο. Άλλο παράδειγμα είναι μια ελληνίδα που σε ηλικία 14 χρονών απέδρασε από το σπίτι για να μείνει με μια παρέα 30 χρονων κογκολέζων οπου και πάλι οι μπάτσοι σε συνεργασία με το χαμογελο του παιδιού και άλλους ρουφιάνους την ανακάλυψαν και αφού συνέλαβαν τους μετανάστες την υποχρέωσαν να επιστρέψει σπίτι της. Και στις δύο περιπτώσεις στα σχόλια των ελληνόψυχων γι' αυτά τα γεγονότα συνδυάστηκε η αφήγηση περι προβλήματος της μετανάστευσης και συγκεκριμένα αυτή των μεταναστών αντρών που απειλούν τις γυναίκες του έθνους μας με τον πανικό για τα ανεξέλεγκτα παιδιά που έχουν ξεφύγει από τον οικογενειακό έλεγχο.

Μια αφήγηση που χρησιμοποιήθηκε κεντρικά απο την αντιεξέγερση μετά το Δεκέμβρη του '08. Όσοι/ες λοιπόν κρυφογουστάρουν όταν οι ναζί φωνάζουν κρεμάλα στους παιδεραστές, όσοι/ες συνταυτίζεστε με τους/τις αγανακτισμένους/ες πατεράδες που απειλούν με κρεμάλες τους διεστραμμένους που θα πειράξουν τα παιδιά τους, όσοι εύχονται θανατική ποινή και χημικό ευνουχισμό στους παιδεραστές , όσοι/ες θεωρούν ότι καθε παδόφιλος είναι βιαστής και εξορισμού καταχρηστική την ερωτική /σεξουαλική σχέση μεταξύ ανήλικου και ενήλικού δε βοηθούν στην ασφάλεια και στην ενδυνάμωση των παιδιών αλλά αντίθετα συμμετέχουν σε διάφορες μορφές σεξουαλικής, ψυχικής και σωματικής κακοποίησης τους. Πίσω από τη ρητορική περί προστασίας τους στερούν το χώρο να ορίσουν ποιες συμπεριφορές είναι πάνω στα σώματα τους παραβιαστικές και ποιες όχι και να αναπτύσσουν την ετοιμότητα να καταγγέλλουν συγκεκριμένους θύτες συνομήλικους/ες ή μεγαλύτερους/ες. Αυτό είναι πιο ορατό στην έμφυλη εκπαίδευση των κοριτσιών που μαθαίνουν να ενοχοποιούν τις δικές τους επιθυμίες, να ανέχονται τη βία και την επιτήρηση του αντρικού βλέμματος. Τα παιδιά όπως αναφέραμε σαν ταυτότητα είναι συστημικά καταπιεζόμε-

νη ομάδα στην πατριαρχία όμως όσα από αυτά γεννήθηκαν με πέος, συμμορφώνονται με ευχαρίστηση στο ρόλο του αγοριού και επιτελούν με επιτυχία την αρρενωπότητα τους στην οποία εκπαιδεύονται, απολαμβάνουν αρκετά προνόμια και υφίστανται ελάχιστη καταπίεση. Δε θέλει μαντικές ιδιότητες για να γίνει αντιληπτό ότι τα παιδιά που δεν πειθαρχούν στην κανονιστικότητα του φύλου και δημιουργούν ένα άλλο έμφυλο εαυτό είναι και τα πιο ευάλωτα στο bullying και στη βία από τους άλλους, ανήλικους/ες και ενήλικους/ες. Μπορούμε να αντιληφθούμε ότι η κατασκευή του παιδόφιλου-τέρατος αποτελεί ένα ακόμα μέσο νομιμοποίησης της τρομοκρατίας της πατριαρχικής ομαλότητας και του φυσιολογικού. Ο οργισμένος έλληνας οικογενειάρχης που απειλεί να βγάλει την καραμπίνα και να κυνηγήσει τον ανώμαλο που θα διαφθείρει την αθωότητα του γιου του και της κόρης του, και τον/την προειδοποιεί να μείνει στο οικογενειακό μαντρί γιατί έξω κυκλοφορούν λύκοι είναι φορέας βίας, συχνά τραυματικής για το ίδιο το παιδί, και στη χειρότερη περίπτωση γίνεται και ο ίδιος θύτης σεξουαλικής κακοποίησης, καθώς σα θεσμός και υποκείμενο μισεί την αυτοδιάθεση του σώματος του. Το κυνήγι του παιδόφιλου από τη σεξιστική κοινωνία δεν έχει καμία σχέση με μια φεμινιστική αυτοδικία ενάντια στους βιαστές, με μια γυναικεία αντιβία ενάντια στην ανδρική κακοποίηση και επιβολή, με τη μάχη εναντίον του ετεροσεξισμού.

Σφαλιάρες και κλωτσιές για τους ελ-λη-νες... (str8 cis αρτιμελείς άντρες)

Το τελευταίο συμπέρασμα γράφεται κυρίως για αντιφασιστική χρήση. Γιατί αν η ανάδειξη του ζητήματος της ομοφοβίας έχει περιορίσει την άποψη ότι ο φασισμός έχει εγγενή σχέση με την ομοφυλοφιλία από επίσημη θέση του μεγαλύτερου μέρους αριστερού και αναρχικού κινήματος, και τη ρητορική επιφανών διανοούμενων όπως ο γκόρκι, ο ράιχ και ο adorno σε ντροπιασμένη χαμηλόφωνη άτακα στα καφενεία όταν οι straight cis αντιφασίστες μιλούν σταράτα και λαικά χωρίς να τηρούν τα προσχήματα. Σε αυτή τη συνθήκη απομένει μια κατηγορία ικανή να ενσαρκώσει με απόλυτο τρόπο τη ψυχιατρικοποίηση των ναζί. Και δεν υπήρχε φυσικά πιο τερατώδης άλλος από τον παιδεραστή. Έτσι όταν οι φασίστες φωνάζουν όχι φυλακές για τους εθνικιστές κρεμάλα στ@ς πρεζέμπορους και τους παιδεραστές» τότε αρκετοί έλληνες ριζοσπάστες αντιτείνουν ότι οι φασίστες πουλάν την πρέζα και είναι οι φορείς της ανωμαλίας, και επιδεικνύουν πόσοι απ' αυτούς έχουν καταδικαστεί για παιδοφιλία, τα σκάνδαλα που τα κρύβουν τα κανάλια των εφοπλιστών, των εργολάβων και των τσάτσων τους. Στην πραγματικότητα με αυτό τον τρόπο τι θέλουν να πουν? Ότο ο φασισμός δεν είναι το αποκορύφωμα του ίδιου του δομικού ρατσισμού του λαού του , της ίδιας της ανάγκης της κοινωνίας να κατασκευάζει και να εξολοθρεύει τους άλλους της αλλά κάτι που επιβάλλεται απ' έξω σε αυτή, από τους αστούς, την ελίτ, κάποια φωτεινά ή σκοτεινά κέντρα εξουσίας? Στην πραγματικότητα οι φασίστες μιλούν τον πιο αυθεντικό λόγο της κοινωνίας με τη χαιντεγκεριανή έννοια του όρου, εκφράζουν με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο τους λόγους που την έχουν συγκροτήσει ως τέτοια, τις ρίζες και την καταγωγή . Γι' αυτό οποιοδήποτε θετικό δεν μπορεί να υπάρξει παρά μόνο με τη ρήξη με αυτή και τις σημασίες που τη διέπουν ως τέτοια. Έτσι οι φασίστες ποτέ δεν εκμεταλλεύονται τα πραγματικά προβλήματα του λαού για να τον εκμεταλλευτούν και να τον παρασύρουν για τους δικούς τους κακούς σκοπούς, αντίθετα τα ίδια τα προβλήματα τα οποία έχει ορίσει ο λαός για τον εαυτό του είναι η μήτρα του φασισμού. Όταν ο φασίστας μιλάει ενάντια στις τράπεζες τους τοκογλύφους και το παρασιτικό χρηματιστικό κεφάλαιο δεν υποκρίνεται. Εκφράζει ξεκάθαρα τη λατρεία της κοινωνίας προς το σύστημα εξουσίας της οικονομίας και της εργασίας, και της ανάγκη τιμωρίας των κλεπτών εξουσιαστών που παραβαίνουν τους κανόνες της. Αντιλαμβανόμαστε πως ο ίδιος ορισμός της παραγωγικής εργασίας και της σύνδεσης της με τη γη, το υγιές αίμα και σπέρμα έχει δομηθεί πάνω στον αντισημιτισμό, καθώς αναπαριστά ως παρασιτικές όλες τις συμπεριφορές που οι χριστιανοί επέβαλλαν στους εβραίους ως υποτιμητικές γι' αυτούς (εμπόριο, δανεισμός,πίστη γενικότερα κυκλοφορία). Και σε αυτή την περίπτωση δεν υποκλέπτει μια σωστή θέση της αριστεράς, μετατρέποντας τη σε ρατσιστική. Αλλά αντίθετα είναι η πιο ειλικρινής και ξεκάθαρη αποκάλυψη του γεγονότος ότι όλες οι μεγάλες αφηγήσεις της νεωτερικότητας, ο φιλελευθερισμός, ο σοσιαλισμός, η δημοκρατία η πίστη τους στην απελευθερωτική δύναμη της εργασίας δεν έχουν συγκροτηθεί παρά γύρω από ανθεβραικά στερεότυπα, και όλες έχουν ευθύνη γιατί όχι μόνο δεν απέτρεψαν την ύπαρξη του άουσβιτς άλλα κάθε μία σιγόνταρε με διαφορετικό τρόπο στη δημιουργία του. Η shoah είναι εν τέλει η μεγαλύτερη επιτυχία τους. Το αποκορύφωμα του πολιτισμού τους.

Αντίστοιχα όταν μιλούν για τους βιαστές, χρησιμοποιούν τη λέξη με τον τρόπο που την κατασκεύασε η πατριαρχία, και όχι όπως τη μετέστρεψαν νοηματικά οι φεμινισμοί για να καταγγείλουν την ανδρική εξουσία. Δηλαδή αυτό που τους ενδιαφέρει είναι η παραβίαση τους δικαιώματος ιδιοκτησίας των ανδρών του έθνους πάνω στις γυναίκες και την αναπαραγωγή τους, μέσα από το θεσμό της ετεροκανονικής οικογένειας. Γι' αυτό αναφέρονται πάντα είτε σε ξένους εθνικά είτε σε άλλους διανοητικά, ψυχασθενείς βιαστές. Φυσικά για τους φασίστες ο σεξουαλικός καταναγκασμός των ξένων γυναικών δε θεωρείται βιασμός αλλά ομαλή επιβεβαίωση της αρρενωπότητας των ανδρών του έθνους. Η εγκληματολογική κατασκευή της ειδικής ράτσας του βιαστή δεν είναι όπως ανάλυσα πιο πάνω, παρά η καλύτερη υπεράσπιση της κυρίαρχης εθνικής και ανδρικής κουλτούρας του βιασμού.

Αλλά ούτε και οι πιο απεχθείς ταυτότητες εγκληματιών, αυτές που μισεί περισσότερο η κοινωνία, οι πρεζέμποροι και οι παιδεραστές είναι σωστοί στόχοι. Οι φασίστες δεν έχουν ποτέ δίκιο, για να κλείσω κυκλικά τη συλλογιστική μου. Όταν η βιοπολιτική της υγείας ορίζει κάποια σώματα χρηστών ουσιών ως μη αρτιμελή, και τα παρανομοποιεί κοινωνικά και ποινικά, τα στιγματίζει τους στερεί το χώρο να μαστορέψουν τις μηχανές τους, να τις μετατρέψουν με τον τρόπο που επιθυμούν. Στην πραγματικότητα το κυνήγι του πρεζέμπορου δεν εκφράζει τίποτα άλλο παρά τον ακροδεξιό αντικαπιταλισμό, που προβληματικοποιεί τον κακό κερδοσκόπο που οδηγεί το λαό στην καταστροφή μέσα από το μολυσματικό του εμπόρευμα, μόνο και μόνο για τη μανία του για το χρήμα. Υποτιμά έτσι το χρήστη ως αυτοδύναμο και ενεργό

υποκείμενο, και τον αποδυναμώνει, διασπέρνοντας τον ηθικό πανικό γύρω από τις ψυχοτρόπες ουσίες.

Αντίθετα σωστός στόχος σε αυτή τη χώρα είναι ακριβώς αυτοί οι περήφανοι ετεροκανονικοί cis έλληνες. Αυτοί που αφού καταδικάζουν την επιθυμία των άλλων στη σιωπή, επιβάλλουν τη δική τους κακοποιώντας τους ψυχικά, σωματικά, σεξουαλικά, φυλακίζοντας και εν τέλει εξοντώνοντας τους. Στην πραγματικότητα ότι στοχοποιούν ακόμα κι αν αναπαρίσταται σαν τόπος της εξουσίας δεν είναι παρά ένα ακόμα θύμα τους. Λοιπόν ας αντιστρέψουμε το αγαπημένο τους σύνθημα κι ας τους το τρίψουμε στη μούρη: φυλακές και κλωτσιές για τους Ελλη-νές λευτεριά στους πρεζέμπορούς και τους παιδεραστές. Έστω και για σπάσιμο, γιατί παρότι γουστάρουμε τακτικά τη φυλάκιση φασιστόμουτρων κάθε είδους, στρατηγικά το σύνθημα μπουρλότο και φωτιά σε κάθε φυλακή και θεσμό εγκλεισμού παραμένει για μας διαχρονικό και πάντα επίκαιρο.

Εκ-φυλες προβοκατόρικες συχνότητες.

ΧΑΣΑΝ ΜΠΛΑΣΙΜ
Γιατί δε γράφεις ένα κανονικό μυθιστόρημα, αντί να μας ζαλίζεις με όλους αυτούς τους χαρακτήρες;

Εισαγωγή

Είναι σύνηθες σε αυτή τη χώρα – όπου ως γνωστόν δεν υπάρχει ρατσισμός – οι μετανάστες να αποτελούν ένα κομμάτι του πληθυσμού ενταγμένο και αντιληπτό ως μέρος του εθνικού καταμερισμού εργασίας. Είναι αντιληπτοί σε σχέση με βέβαια με την πολλών σιχαμένων συνδηλώσεων έννοια της 'εγκληματικότητα'. Παράνομες υπάρξεις. Έχουν βρει και λέξεις για αυτούς που τους υποβαθμίζουν σαν υπάρξεις περισσότερο, λέξεις εγκληματικές, όπως «λαθρομετανάστες». Και από την άλλη είναι βέβαια αντιληπτοί και σαν εργάτες, εργαζόμενοι σε διάφορα υποτιμημένα πόστα, «δουλειές που δεν θα 'καναν οι έλληνες». Μάλιστα, εντός της μεταναστευτικής κοινότητας ο καταμερισμός συνεχίζει ακάθεκτος: οι φιλιπινέζες είναι για καθάρισμα σπιτιού, οι αλβανοί για οικοδομή, οι πακιστανοί ή οι ρουμάνοι για το χωράφι κτλ. Οι έλληνες πάλι, οι έλληνες μπορούν να καταλαμβάνουν όλες τις άλλες κοινωνικές θέσεις. Αναμφίβολα, μια από αυτές τις θέσεις, με κύρος ψηλό ενίοτε, είναι αυτή η θέση που έχει αυτός που αφηγείται, αυτός που μιλάει και γράφει ιστορία, ιστορίες, λόγους, φανταστικά σενάρια, κ.ο.κ. Όσο ανέκδοτο ήταν για τους έλληνες πριν 20 χρόνια το «αλβανός τουρίστας» - το να γίνει η ιδιότητα του τουρίστα αξιοσέβαστη στην ελληνική κοινωνία βέβαια δεν σημαίνει τίποτε άλλο από την πλήρη νεοπλουτίστικη ξεδιαντροπιά της σε συνδυασμό με την παράλληλη κατάρρευση κάθε ίχνους ανθρωπισμού εντός της - άλλο τόσο θα ήταν το «μετανάστης λογοτέχνης». Ε, ένα τέτοιο ταμπού θέλουμε να σπάσουμε σε αυτό το τεύχος, αναπαράγοντας ένα απόσπασμα από ένα βιβλίο ενός ιρακινού μετανάστη, λογοτέχνη της φινλανδίας. Ο Χασάν Μπλασίμ είναι γνωστός ποιητής, συγγραφέας και σκηνοθέτης ντοκιμαντέρ από το Ιράκ. Μέρος του έργου του (που υπογράφηκε με ψευδώνυμο), κατά τη διάρκεια της κυριαρχίας του Σαντάμ στο Ιράκ, αφιερώθηκε στους Κούρδους της Σουλεϊμανίγια, μιας από τις περιοχές που χτυπήθηκαν βάναυσα από το καθεστώς. Μας θυμίζει με κάτι τέτοια, τη ριζοσπαστικότητα που μπορεί να δείξει ένας/μία καλλιτέχνης απέναντι στο έθνος-κράτος από το οποίο προέρχεται με κόστος της ίδιας του της ζωής. Μας έρχεται έτσι ένα ανέκδοτο στο νου: «έλληνας καλλιτέχνης». Ο Μπλασίμ σε μεγαλύτερη ηλικία μετανάστευσε στη Φινλανδία, απ' όπου συνεχίζει να γράφει στα αραβικά, ενταγμένος πλέον στα λογοτεχνικά πράγματα της χώρας. Η μετάφραση του συγκεκριμένου αποσπάσματος που δημοσιεύουμε είναι του Όχι Εγώ.

Στην ελλάδα δεν έχουμε μέχρι στιγμής παρά ελάχιστα δείγματα αυτού του τρόπου γραφής, δεν έχουμε παρά ελάχιστα δείγματα της λεγόμενης 'μεταναστευτικής λογοτεχνίας', το ξέρουμε όμως ότι θα γίνει κι αυτό σύντομα. Μεγαλώνουν οι δεύτερες γενιές, μεγαλώνουν τα παιδιά των μεταναστών και σε αυτή τη χώρα, ήδη κάνουν τα πρώτα τους βήματα, μπορεί όχι στην επίσημη λογοτεχνία αλλά σίγουρα στο πολιτικό χιπ χοπ μπορούμε ήδη να τους ακούσουμε. Μπορεί οι καταγγελίες να είναι δύσκολο να φτάσουν στα αστυνομικά τμήματα, μπορεί οι φωνές τους να φτάνουν δύσκολα στα media (παρά μόνο με τόνο δακρύβρεχτο) και τους θεσμούς, μπορεί οι καταγεγραμμένες σκέψεις τους να φτάνουν εξίσου δύσκολα στους εκδοτικούς οίκους, αλλά είμαστε σίγουρες και σίγουροι πως δεν θα αργήσει πολύ η μέρα που θα βρουν το δρόμο τους τα βιώματα των μεταναστών προς τη δημοσιότητα, ρίχνοντας και μια ακτίνα με κάτι πιο λαμπερό στον ελληνικό βόθρο. Ήδη το «θα με κρύψεις;» του τούρκου πολιτικού πρόσφυγα Φετίχ Ντογάν Κοτς (Στάσει Εκπίπτοντες, 2013) έχει εκδοθεί και περιμένει στα ράφια των βιβλιοπωλείων. Αδημονούμε και για άλλες τέτοιες απόπειρες.

Γιατί δε γράφεις ένα κανονικό μυθιστόρημα, αντί να μας ζαλίζεις με όλους αυτούς τους χαρακτήρες;

Μαζί μας είχαμε το ημίγυμνο πτώμα ενός Αφγανού. Ο Αντέλ Σαλίμ κι εγώ το σέρναμε για τρείς ατέλειωτες νύχτες μέσα σε ένα φαινομενικά ατέλειωτο δάσος, απ' όπου δεν υπήρχε έξοδος. Ο Αντέλ είχε βγάλει τη μαύρη μπλούζα του Αφγανού κι εγώ του είχα δέσει τα πόδια με τα μανίκια. Ήταν το τελευταίο δάσος πριν τα σύνορα Ρουμανίας-Ουγγαρίας. Δέκα μέτρα μετά η μπλούζα είχε σκιστεί, οπότε αρχίσαμε να τον κρατάμε από τα χέρια. Χιόνιζε διαρκώς από τότε που περάσαμε τον ποταμό, αλλά όταν ξαποστάσαμε εκεί την τελευταία νύχτα του ταξιδιού τα ξέχασα όλα και ονειρεύτηκα ότι βρισκόμουν πίσω στις ημέρες του πολέμου και κοιμόμουν στους κοιτώνες της στρατιωτικής μου μονάδας. Την αυγή μας ξύπνησε η θέα των σκύλων του Ουγγρικού στρατού που μύριζαν το πτώμα του Αφγανού.

-Το όνομα σας;
-Σαλέμ Χουσεΐν.
-Ετών;
-Τριάντα.

Η γυναίκα έκανε μια χειρονομία, υποδεικνύοντας μου να βγάλω τα εσώρουχα μου. Χτες πήραν δείγματα από τα κόπρανα μας, σήμερα εξετάζουν την επιδερμίδα μας. Σημείωσε κάτι στα χαρτιά μπροστά της, και μετά έδειξε προς τα πάνω με το δάχτυλο της. Ξαναφόρεσα τα εσώρουχα μου. Έδειξε την πόρτα χωρίς να με κοιτάζει. Φόρεσα τα υπόλοιπα ρούχα μου. Μετά από μένα μπήκε ο Αντέλ Σαλίμ, και μετά ένας ψηλός νεαρός Νιγηριανός που τον έλεγαν Τζέιμς. Φόραγε καλοκαιρινό σορτσάκι με μια χαμογελαστή φάτσα τυπωμένη στο πίσω μέρος και ένα λεπτό πουκάμισο με τα χρώματα της σημαίας της Τζαμάικα. Διαμαρτυρόταν στη συνοδό του όταν του απαγόρεψε να βγεί έξω να καπνίσει. Οι μόνοι που απέμεναν ήταν ο Μαροκινός και ένας ηλικιωμένος Κούρδος με τη γυναίκα του. Ήμασταν η νέα φουρνιά εξεταζόμενων. Είχαμε φτάσει στο νοσοκομείο νωρίς το πρωί, συνοδευόμενοι από μια χαριτωμένη νεαρή γυναίκα που δούλευε στο κέντρο υποδοχής προσφύγων και την έλεγαν Ανίσα. Ήταν μια Αλβανίδα που είχε πιάσει δουλειά στο κέντρο αφού είχε ζήσει εκεί ως πρόσφυγας για πέντε χρόνια και, στο μεταξύ, είχε μάθει άπταιστα Ούγγρικα. Έδωσαν στον καθένα μας ένα δοχείο για τα κόπρανα και έναν πλαστικό σωλήνα για τα ούρα. Ο Μαροκινός σηκώθηκε και ξεκούμπωσε λίγο τη ζώνη του, έβαλε την κόκκινη αθλητική του μπλούζα μέσα από το παντελόνι και μετά έσφιξε τη ζώνη. Ο Τζέιμς ο Νιγηριανός βγήκε από το δωμάτιο της γιατρού εκστατικός, και τράβηξε το κορδόνι από το σορτσάκι του σαν να είχε μόλις βγεί από το δωμάτιο μιας πόρνης. Η Ανίσα μας είπε

και κοπράνων και ότι ήλπιζε πως οι εξετάσεις μας θα πήγαιναν καλά. Χωρίς να τη ρωτήσει κανείς, μας είπε τι είχε συμβεί στην προηγούμενη φουρνιά, τον μήνα που είχε περάσει. Μας είπε ότι ήταν δέκα νεαροί Σομαλοί με ένα αγοράκι. Ο ένας από αυτούς μάζεψε όλα τα δοχεία για κόπρανα και τα γέμισε ο ίδιος, ενώ οι άλλοι έδωσαν μόνο ούρα. Φυσικά, στο εργαστήριο κατάλαβαν αμέσως ότι όλα τα δείγματα κοπράνων προέρχονταν από το ίδιο άτομο. Όταν το είπαν στους Σομαλούς, αυτοί απάντησαν ότι δεν είχαν άλλο τρόπο να γεμίσουν τα δοχεία. Είπαν ότι δυσκολεύονταν να πάρουν δείγματα στις δυτικού τύπου τουαλέτες του νοσοκομείου, επειδή τα σκατά επέπλεαν και ήταν πολύ δύσκολο να τα ψαρέψουν. Οπότε τη δουλειά την ανέλαβε ένα άτομο. Έχεσε στο πάτωμα του μπάνιου και έτσι γέμισε εύκολα τα δοχεία ολονών, του αγοριού συμπεριλαμβανομένου.

Εγώ με τον Αντέλ Σαλίμ φτάσαμε τρείς μέρες μετά τους υπόλοιπους. Μας έκαναν μια σύντομη ανάκριση στο στρατιωτικό φυλάκιο στα σύνορα και το πρωί μας έστειλαν στο κέντρο υποδοχής προσφύγων σε μια συνοριακή πόλη. Το πτώμα του Αφγανού δεν ξέρω τι το έκαναν. Μας είπαν ότι μετά τις ιατρικές εξετάσεις θα μας ανέκρινε ξανά η αστυνομία και η υπηρεσία μετανάστευσης σχετικά με τις συνθήκες θανάτου του. Στο κέντρο υποδοχής μας έβαλαν σε καραντίνα σε ένα μικρό κτίριο, επέκταση του κυρίως κτιρίου, όπου έμεναν οι υπόλοιποι. Οι Ούγγροι το ονόμαζαν 'καραντέν', που έμοιαζε με την Ιρακινή εκδοχή της λέξης - 'καραντίνα'. Ήταν βρώμικο και γεμάτο Αφγανούς, Άραβες, Κούρδους, Πακιστανούς, Σουδανέζους, Μπαγκλαντεσιανούς, Αφρικάνους και μερικούς Αλβανούς. Οι εξετάσεις κράτησαν ένα μήνα. Το πιο τρομαχτικό μέρος της ζωής στην καραντίνα ήταν τα αποτελέσματα των εξετάσεων, καθώς μερικοί από εμάς είχαν φυματίωση ή ψώρα. Αυτοί μεταφέρονταν από την καραντίνα στο νοσοκομείο απομόνωσης, στα όρια της πόλης. Έμεναν εκεί μέχρι να γιατρευτούν. Αυτό φοβόμασταν περισσότερο: όχι την αρρώστια, αλλά το χρόνο που θα περνούσε μέχρι να γιατρευτούμε, που μπορεί να ήταν ενάμισης χρόνος ή και παραπάνω. Οι Ιρακινοί και οι Ιρανοί κορόιδευαν τους φυματικούς και τους ψωριάρηδες γιατί πίστευαν ότι αυτές οι αρρώστιες μόλυναν μόνο Μπαγκλαντεσιανούς, Πακιστανούς, Αφγανούς και Αφρικανούς. Οι εξετάσεις φαινομενικά το επιβεβαίωναν, καθώς οι αρρώστιες των Ιρακινών, των Ιρανών και των Κούρδων ήταν αποκλειστικά αφροδίσιες - συγκεκριμένα, η πιο συχνή ήταν η γονόρροια, η οποία όμως μπορούσε να αντιμετωπιστεί μέσα στο κέντρο υποδοχής.

Είχαμε περάσει τα σύνορα Ρουμανίας-Ουγγαρίας με έναν επαγγελματία σωματέμπορο. Όταν ξημέρωνε μας είπε ότι η ομίχλη θα αυξανόταν και ότι θα έπρεπε να είμαστε διαρκώς κοντά ο ένας στον άλλο για να φτάσουμε στον ποταμό, να τον διασχίσουμε και να φτάσουμε σε Ουγγρικό έδαφος. Ο διακινητής μας είπε ότι δεν είχε καμιά υποχρέωση να περιμένει όποιον σταματούσε να περπατάει και ότι θα συνεχίζαμε μέχρι να διαλυθεί η ομίχλη. Κάναμε ό,τι μπορούσαμε για να μην μείνουμε πίσω. Ορκιστήκαμε στους ανακριτές μας ότι ο Αφγανός πέθανε καθώς διέσχιζε το ποτάμι. Ήταν πολύ άρρωστος, πνίγηκε και δεν μπορούσαμε να τον σώσουμε, αλλά οι ιατροδικαστικές εξετάσεις έδειχναν ότι πέθανε από στραγγαλισμό. Τους διηγήθηκα με πλήρη ειλικρίνεια και ακρίβεια τι είχε συμβεί εκείνο το πρωινό μέσα στην ομίχλη. Ο σωματέμπορος είχε πάρει λάθος δρόμο (ή τουλάχιστον αυτό είπε σε εμάς) και δήλωσε ότι θα διανυκτερεύαμε στο δάσος. Μπήκαμε στους υπνόσακούς μας, τουρτουρίζοντας από το κρύο - ρωτήστε και τον Τζέιμς τον Νιγηριανό, τον Μαροκινό ή το γερο-Κούρδο, αυτοί είχαν διασχίσει τον ποταμό πριν από εμάς και μας εξήγησαν τι συνέβη όταν φτάσαμε στην καραντίνα. Ήταν ένα φτηνό κόλπο. Ο σωματέμπορος γνώριζε ότι ο ποταμός απείχε ένα χιλιόμετρο από το δάσος, αλλά το σκάφος που είχε αφήσει για εμάς ένας από τους συνεργάτες του σε κάποιο από τα χωριά στα σύνορα της Ρουμανίας χωρούσε μόνο πέντε άτομα, και έτσι ο διακινητής θα έπρεπε να εγκαταλείψει τρεις από εμάς. Είμαι σίγουρος ότι γνώριζε εξαρχής το πρόβλημα με το σκάφος, προτού καν ξεκινήσουμε το ταξίδι, στο Βουκουρέστι. Ο σωματέμπορος περίμενε κανα μισάωρο αφού είχαμε μπεί στους υπνόσακους, και μετά έκανε μια γύρα και μας κλώτσησε απαλά όλους από μια φορά, ελπίζοντας ότι μόνο μερικοί θα ξυπνούσαμε. Αυτή η μέθοδος επιλογής του πέτυχε. Ο Αντέλ Σαλίμ, ο Αφγανός και εγώ κοιμόμασταν βαθιά, ενώ οι άλλοι λαγοκοιμόνταν ή δεν είχαν ύπνο εξαιτίας της παγωνιάς. Κι έτσι μας άφησαν να πεθάνουμε στο δάσος. Όταν ξυπνήσαμε καταλάβαμε ότι μας την είχαν φέρει. Αρχίσαμε να ψάχνουμε τον ποταμό για να περάσουμε μόνοι μας στην Ουγγαρία. Ο Θεός άρχισε να πυκνώνει την ομίχλη ακόμα περισσότερο. Σαν να το έκανε επίτηδες. Ώρες αργότερα φτάσαμε στον ποταμό. Ο Αφγανός είχε εξαντληθεί από το κρύο και μετά βίας στεκόταν όρθιος. Καιγόταν από τον πυρετό. Ο Αντέλ συμπαθούσε πολύ τον Αφγανό, κι έτσι αρχίσαμε οι δυο μας να τον κουβαλάμε. Ο κακομοίρης είχε μείνει με εμάς και είχε γίνει αδερφός και σύντροφος μας από τότε που τον γνωρίσαμε, όταν περνούσαμε τα βουνά στα σύνορα Ιράν-Τουρκίας. Ο Αντέλ μου είπε να διασχίσω τον ποταμό πρώτος για να δοκιμάσω τα νερά, και μετά να τους φωνάξω από την άλλη όχθη και να τους δώσω οδηγίες για το πώς να περάσουν κι αυτοί χωρίς να χαθούν στην ομίχλη. Ο Αντέλ είπε ότι θα αναλάμβανε τον Αφγανό μονάχος του. Τρέμοντας από το παγωμένο νερό και το κρύο, φώναξα στον Αντέλ από την απέναντι όχθη. Τότε τον άκουσα να βουτάει στο νερό με τον Αφγανό. Συνέχισα να φωνάζω για να τους δείξω το δρόμο και ύστερα από λίγο άκουσα τις κινήσεις τους μέσα στο νερό. Ο Αντέλ φώναξε ότι ο Αφγανός πνιγόταν. Του φώναξα ξανά και τον παρακάλεσα να μη τον εγκαταλείψει. Ο παφλασμός του νερού από τις κινήσεις τους δυνάμωσε, και μετά ησυχία. Ήμουν έτοιμος να ξαναβουτήξω για να τους βοηθήσω, όταν είδα τον Αντέλ να βγαίνει από την ομίχλη, σέρνοντας τον Αφγανό μαζί του, που ήταν νεκρός. Ο Αντέλ ξέσπασε σε κλάματα και εγώ αποφάσισα να μην αφήσουμε πίσω μας το πτώμα του Αφγανού, αν και ο Αντέλ στην αρχή είχε αντιρρήσεις.

Έχουν περάσει τρία χρόνια από τότε. Πλέον δουλεύω στο κέντρο, στη θέση της Ανίσα της Αλβανίδας, που επέστρεψε στη χώρα της. Δουλεύω ως μεταφραστής για την υπηρεσία μετανάστευσης και κάθε πρωί συνοδεύω τους νεοαφιχθέντες στην καραντίνα και στο νοσοκομείο. Δεν συμβαίνει τίποτα ενδιαφέρον στη ζωή μου - σκατά, ούρα, εξετάσεις, και όλοι να αρνούνται να γδυθούν μπροστά σε μια γυναίκα γιατρό. Ήθελα να ξεχάσω τους συμπατριώτες μου και να ταιριάξω το ρυθμό της ζωής μου στους αργούς ρυθμούς αυτής της συνοριακής

πόλης. Επισκέπτομαι που και που τον τάφο του Αφγανού, μιας που θάφτηκε στο νεκροταφείο της πόλης κοντά στο κέντρο υποδοχής. Ο τάφος του είναι ο μόνος χωρίς σταυρό. Ο κόσμος που επισκέπτεται το νεκροταφείο κοιτάζει τον τάφο με περιέργεια, για να δει τους στίχους από το Κοράνι που είναι σμιλεμένοι στην ταφόπλακα. Πίνω στο μπαρ κάθε βράδυ. Πλαγιάζω με μια γυναίκα που δουλεύει στο ανθοπωλείο, η οποία με αγαπάει πολύ. Διαβάζω τα νέα στο διαδίκτυο. Μερικές φορές κλαίω όλη νύχτα. Τα τελευταία χρόνια, όμως, δεν έχω τολμήσει να επισκεφτώ τη φυλακή όπου βρίσκεται ο Αντελ Σαλίμ στην Βουδαπέστη. Μια μέρα αποφάσισα να πάω να τον δω.

Η συνάντηση μας κράτησε λίγα λεπτά μόνο.

'Δεν καταλαβαίνω ρε συ Αντέλ,' του είπα. 'Τι σε είχε πιάσει; Γιατί τον έπνιξες; Δεν ξέρω, μπορεί να ακούγεται τρελό, αλλά γιατί δεν τον άφησες να πνιγεί από μόνος του;'

Μετά από λίγο μου απάντησε, με μίσος, πίσω από τα κάγκελα. 'Είσαι μαλάκας και ψεύτης. Το όνομα σου είναι Χασάν Μπλασίμ αλλά λες ότι είσαι ο Σαλέμ Χουσεΐν. Και έρχεσαι εδώ να μου κάνεις διάλεξη. Άντε και γαμήσου, αρχίδι.'

Φύσηξε λίγο καπνό από το τσιγάρο του και γύρισε στο κελί του.

Κατά τη διάρκεια της επιστροφής, στο τρένο, ήμουν ταραγμένος και είχα μια άσχημη γεύση στο στόμα μου. Ήθελα να κοιμηθώ αλλά δεν μπορούσα να σταματήσω να σκέφτομαι. Προσπαθούσα να βάλω τα γεγονότα της ζωής μου σε τάξη, αλλά πολλά από αυτά είχαν σβηστεί από τη μνήμη μου: η πρώτη μου συνάντηση με τον Αντέλ Σαλίμ στα νότια της χώρας, το σχέδιο μας να αποδράσουμε από τον στρατιωτικό αποκλεισμό, οι Ιρανοί συνοριοφύλακες που μας συνέλαβαν, τα βασανιστήρια με ηλεκτροσόκ, η συνάντηση μας με τον Αφγανό, το ποτάμι, ο Χασάν Μπλασίμ, τα σύνορα. Το τρένο σταμάτησε σε ένα σταθμό. Πήγα στην τουαλέτα και όταν επέστρεψα βρήκα έναν χοντρό άντρα να κάθεται δίπλα μου. Είχε μαζί του ένα μικρό κλουβί με ένα λευκό ποντίκι μέσα. Χαμήλωσε την εφημερίδα του και με κοίταξε. Τον χαιρέτησα. Έγνεψε και συνέχισε να διαβάζει την εφημερίδα του.

Το τρένο ξεκίνησε και ο άντρας μου έτεινε το χέρι του.

'Με λένε Σάρο,' είπε. 'Αυτό το πανέμορφο ποντικάκι μου το έκανε δώρο η γυναίκα μου. Έχω τα γενέθλια μου. Πενήντα ετών.'

'Σαλέμ Χουσεΐν,' είπα και του έδωσα το χέρι μου.

'Τι παράξενο,' είπε ο άντρας, περιεργαζόμενος το πρόσωπο μου. 'Αφού έχω διαβάσει πολλές από τις ιστορίες σας. Είστε συγγραφέας!'

'Με μπερδεύετε με κάποιον άλλο,' είπα. 'Δεν έχω καμία σχέση με το γράψιμο. Είμαι μεταφραστής στην υπηρεσία μετανάστευσης. Είχα γράψει μερικά ποιήματα όταν ήμουν νέος, αλλά ποτέ μου δεν έγραψα οτιδήποτε άλλο.'

'Ίσως... ίσως γράψετε κάτι αργότερα,' απάντησε.

Δίπλωσε την εφημερίδα του και πρόσθεσε, 'Γεννήθηκα τη Χρονιά του Ποντικού.' Άρχισε να μου λέει για τα κινέζικα ζώδια, και ότι στους γεννημένους τη Χρονιά του Ποντικού άρεσε να μιλάνε για τον εαυτό τους και τον τρόπο ζωής τους. Είναι πολύ ευγενικοί αλλά και πολύ φιλόδοξοι, και δύσκολα τα βρίσκουν με ανθρώπους που έχουν γεννηθεί διαφορετικές χρονιές. Τους αρέσουν πολύ οι συζητήσεις και οι διαφωνίες, και το μεγαλύτερο τους πρόβλημα είναι ο εγωισμός τους. Υπέθεσα ότι είχε διαλέξει τη Χρονιά του Ποντικού για τον εαυτό του επειδή τον ενδιέφεραν τα ποντίκια, και όχι επειδή είχε όντως γεννηθεί τότε. Περιέγραφε το ποντίκι σαν ένα ευγενές και εντυπωσιακό πλάσμα, και αρχίσαμε να συζητάμε για τα ποντίκια και τα χαρακτηριστικά τους, καθώς αυτός ο άντρας ήξερε οτιδήποτε σχετιζόταν με αυτά. Η συζήτηση με οδήγησε στο να μιλήσω και για τη δική μου ζωή και για το τι είχε συμβεί με τον Αντέλ Σαλίμ και τον Αφγανό. Θέλοντας να ικανοποιήσω το πάθος του για τα ποντίκια, του είπα ό,τι μπορούσα να θυμηθώ: όταν ήμουν μικρός ζούσα με την οικογένεια μου σε μια περιοχή που λεγόταν Πλατεία Αεροπορικών Δυνάμεων, δίπλα σε μια στρατιωτική αεροπορική βάση. Ήταν μια βρώμικη περιοχή, γεμάτη με ποντίκια, κατσαρίδες και μύγες. Όλοι προσπαθούσαν να ξεφορτωθούν τα ποντίκια, μάταια. Η μεγάλη μου αδερφή, όπως και οι υπόλοιπες γυναίκες, έβαζε μικρές ξύλινες παγίδες στην κουζίνα. Αν ένα ποντίκι πιανόταν στην παγίδα, θα κατέληγε ζεματισμένο. Η αδερφή μου έβραζε νερό και το έχυνε πάνω στο ποντίκι - μια ιδιαίτερη μορφή εκτέλεσης. Φριχτός θάνατος. Η μυρωδιά βραστού ποντικιού έμενε στο αυλή για μέρες. Ο παππούς μου είχε τη δική του μέθοδο. Είχε ένα μακρύ μπαστούνι, στην άκρη του οποίου είχε καρφώσει μερικές πρόκες, και με μια αστραπιαία κίνηση κάρφωνε το ποντίκι, που άρχιζε να ματώνει και να βγάζει απαίσιες στριγγλιές. Η αδερφή μου δεν ενέκρινε αυτή τη μέθοδο, γιατί το πάτωμα γέμιζε αίματα και, όπως και οι υπόλοιπες γυναίκες στη γειτονιά, προτιμούσε βραστά παρά αιμόφυρτα ποντίκια.

'Επιτρέψτε μου να σας πω ότι λέτε ψέματα. Αυτά που μου λέτε δεν είναι μνήμες. Ό,τι μου είπατε μόλις, δεν προέρχεται από εκείνη την ιστορία σας, 'Ο πισινός της γυναίκας μου';'

'Αν το λέτε εσείς, κύριε Σάρο, έτσι θα είναι', είπα, και μετακινήθηκα λίγο στο κάθισμα μου.

Ο άντρας με κοίταξε ήρεμα και είπε, "Άκου, νεαρέ μου. Μπορείς να μου πείς ποιος έγραψε, για παράδειγμα, την ιστορία 'Οι φονιάδες και η πυξίδα'; Είναι αυτή με το αγόρι από το Πακιστάν που βρίσκει μια ιερή πυξίδα, που περιγράφει πώς τη μετέφερε από το Πακιστάν στο Ιράν, και καταλήγει στο βιασμό του. Ο φίλος σου ο Αντέλ Σαλίμ σκότωσε τον Αφγανό για να αποκτήσει την πυξίδα. Μοιάζει με γρίφο, ή με μια ανόητη ντετεκτιβική ιστορία. Είμαι σίγουρος ότι θα το ξεκαθαρίσεις σε μια άλλη ιστορία. Γιατί δε γράφεις ένα κανονικό μυθιστόρημα, αντί να μας ζαλίζεις με όλους αυτούς τους χαρακτήρες - Άραβες, Κούρδους, Πακιστανούς, Σουδανέ-

ζους, Μπαγκλαντεσιανούς και Αφρικάνους; Ο καθένας τους θα προσφερόταν για μυστηριώδεις, παραδοσιακές ιστορίες. Γιατί στριμώχνεις όλα αυτά τα ονόματα σε ένα μικρό διήγημα; Άσε την αλήθεια να λάμψει στην απλότητα της. Γιατί να μην ευχαριστιέσαι τη ζωή σου;'

'Κύριε Σάρο, δεν καταλαβαίνω τι μου λέτε. Και τέλος πάντων, μιλάτε για την αλήθεια, και εγώ μισώ οποιονδήποτε λέει αυτή τη λέξη σαν να ήταν προφήτης ή θεός. Ίσως έχετε ακούσει για τον Τζελαλεντίν Ρουμί, τον μουσουλμάνο Σούφι που πέθανε το 1273. Ο Ρουμί λέει, "Η αλήθεια ήταν κάποτε ένας καθρέφτης στα χέρια του Θεού. Ύστερα έπεσε και έσπασε σε χίλια θραύσματα. Ο καθένας μας έχει ένα πολύ μικρό κομματάκι, αλλά ο καθένας πιστεύει ότι κατέχει την πλήρη αλήθεια."'

Ο Σάρο απάντησε, 'Τον ξέρω τον φίλο σου το Ρουμί, αλλά δεν άκουσα ποτέ να έχει πει κάτι τέτοιο. Άκου, τα ποντίκια έχουν αχρωματοψία, αλλά διακρίνουν τις σκιές, από το μαύρο μέχρι το άσπρο, και αυτό είναι αρκετό για να βασιστεί κανείς σε κάποιου είδους πραγματικότητα.'

Τότε ο Σάρο σταμάτησε να μιλάει και με άφησε ήσυχο. Έβγαλε ένα κομμάτι τυρί από την τσάντα του και άρχισε να το σπάει σε μικρά κομματάκια και να τα ρίχνει στο κλουβί του ποντικιού.

'Κύριε Σάρο, φαίνεστε για ξένος, όπως εγώ,' του είπα.

'Αλήθεια είναι αυτό. Είμαι από την Τουρκία,' μου είπε, κοιτώντας το ποντίκι του.

'Πανέμορφη χώρα.'

'Αλήθεια;' είπε ο Σάρο.

'Βέβαια.'

'Αφού σιχάθηκες τη διαμονή σου εκεί. Έφαγες σκατά στην Ιστανμπούλ, όπως το έθεσες ο ίδιος. Δούλεψες σα το σκυλί σε εστιατόρια και εργοστάσια για ψίχουλα,' είπε ο Σάρο.

Εξέτασα το πρόσωπο του προσπαθώντας να διακρίνω την προσωπικότητα του.

'Δεν γνωριστήκαμε όπως φαντάζεσαι. Τα πάντα υπάρχουν μέσα σε ιστορίες,' μου είπε ο Σάρο.

'Επανερχόμαστε στη συγγραφή, λοιπόν.'

'Γιατί όχι; Είναι μια εντυπωσιακή ανθρώπινη δραστηριότητα,' είπε ο Σάρο.

'Να σας ρωτήσω κάτι, κύριε Σάρο; Σας ενδιαφέρει η λογοτεχνία; Γράφετε;'

'Όχι, το μόνο που με ενδιαφέρει είναι η ζωή των ποντικιών.'

Το τρένο έκανε ξανά στάση. Ο κύριος Σάρο φόρεσε το παλτό του, πήρε το ποντίκι του και έφυγε.

Ύστερα από λίγο επέστρεψε, και το κεφάλι του πρόβαλε από την πόρτα της καμπίνας. 'Γιατί δεν ανέφερες το αληθινό σου όνομα σε εκείνη την ιστορία;' με ρώτησε. 'Ο φίλος σου ο Ρουμί έχει πει, "Δεν υπάρχει φαντασία σ' αυτό τον κόσμο δίχως αλήθεια."'

'Ο Ρουμί έχει πεί, επίσης, "Είδες την εικόνα μα έχασες το νόημα,"' απάντησα. Ήθελα να του ζητήσω να μη με αφήσει μόνο μου.

'Μα εγώ μισώ τους αρουραίους,' μου απάντησε ο Σάρο.

Το τρένο ξεκίνησε. Το δόντι μου πονούσε. Πήρα μια ασπιρίνη και προσπάθησα να χαλαρώσω. Ξεφύλλισα την εφημερίδα χωρίς ενδιαφέρον. Στο οπισθόφυλλο διάβασα μια είδηση για μια περίπτωση δηλητηρίασης:

Την προηγούμενη εβδομάδα μια γυναίκα από το Βέλγιο σάλπαρε με το σκάφος της, συνοδευόμενη μόνο από το σκύλο της και μερικά κουτάκια Κόκα-Κόλα, που ήταν το αγαπημένο της ρόφημα. Όταν βγήκε στα ανοιχτά, η γυναίκα έβαλε τα κουτάκια στο ψυγείο του σκάφους και ύστερα, σύμφωνα με τις αναφορές της αστυνομίας, άρχισε να παίζει με το σκύλο και να του τρίβει έντονα το πέος. Την επόμενη μέρα η γυναίκα μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο και νοσηλεύτηκε στην εντατική. Πέθανε τρείς μέρες αργότερα. Ύστερα από μετα θάνατον εξέταση, και προτού ο σκύλος της δοθεί σε ένα καταφύγιο για αδέσποτα, αποκαλύφθηκε ότι η αιτία της αρρώστιας της ήταν ούρα αρουραίου πάνω στα κουτάκια της Κόκα-Κόλα, που μόλυναν τη γυναίκα με ένα θανατηφόρο σπειροχαιτικό παθογόνο. Στα πλαίσια της έρευνας, η αστυνομία και επιθεωρητές του Υπουργείου Υγείας επισκέφτηκαν το σουπερμάρκετ όπου η γυναίκα αγό-

Μετάφραση: Όχι Εγώ

ΧΙΠ ΧΟΠ ΒΙΩΜΑΤΙΚΟ, ΑΡΙΜΑΡΙΣΤΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ! Συνέντευξη με το Ανάποδο Χαμόγελο

Το ακούσαμε να χαμογελάει στο Don't Call me Greek του 2013 και του 2014 στην ΑΣΟΕΕ, σε συναυλίες δηλαδή που έγιναν για να ανοίξουν χώρο για αντι-φασιστικό λόγο αλλά και έναν λόγο πάνω στη λεγόμενη '2η γενιά μεταναστών' στην ελλάδα, τα παιδιά δηλαδή που μεγάλωσαν ή γεννήθηκαν στο νοτιοβαλκανικό βόθρο και έχουν τώρα να αντιμετωπίσουν μια κακή ρατσιστική κληρονομιά και χίλια άλλα δυο προβλήματα επιβίωσης, ψυχικής και φυσικής. Το 'ανάποδο χαμόγελο' κάνει βιωματικό και πολιτικό χιπ χοπ εδώ και κάποια χρόνια έξω από τις συνήθεις τεχνικές φόρμες και τα συνήθη όρια στιχουργικού περιεχομένου. Ε, για κάτι τέτοιους λόγους τον καλέσαμε στα Εξάρχεια για μια μίνι συνέντευξη στο 0151...

0151: Πες μας λίγο πως ξεκίνησες να ασχολείσαι με το χιπ χοπ και κάποιες μουσικές επιρροές

ανάποδο χαμόγελο: Ναι. Ο στίχος ήταν το πρώτο που με ενδιέφερε. Όταν ξεκίνησα να ακούω χιπ χοπ, ψήθηκα να γράψω στίχους. Και έγραφα στίχους από το γυμνάσιο. Εννοείται ότι και τη μουσική γούσταρα και όλο το πακέτο σαν άκουσμα, αλλά όταν ξεκίνησα άκουγα μόνο ελληνικό χιπ χοπ, γιατί όπως το έβλεπα και όπως το άκουγα ήταν αρκετά στιχοκεντρικό. Και επειδή ήθελα να καταλαβαίνω στίχους και αγγλικά και τέτοια δεν πολυκαταλάβαινα... Άκουγα κυρίως κάποια κλασικά συγκροτήματα, κυρίως μεγάλωσα με πολύ FFC, Ανάφλεξη και Παρεμβολές ήταν δύο άλμπουμ που παίζανε στο repeat συνέχεια. Από κει και πέρα άκουγα και Razastarr, TXC, τα πρώτα ένα-δύο άλμπουμ τους. Από κει, όμως, που άκουγα μόνο ελληνόφωνο και καθόλου ξένο, πλέον αν με ρωτήσεις τι ελληνικό ακούω, μου παίρνει και λίγη ώρα να το σκεφτώ.

Εξάλλου υπήρχε κι ενα ζήτημα πέρα απο το στίχο: οι παραγωγές. Οπότε, όταν βρισκόμουν με άλλους χιπ χοπαδες στο λύκειο, ένας φίλος μου έδωσε ένα πρόγραμμα που το χρησιμποιώ ακόμα, και από 'κει και πέρα χωρίς να είμαι καθόλου σχετικός, έγραφα στίχους και παραγωγές όπως μπορούσα και υπό την πίεση ότι χρειαζόμουνα μία παραγωγή και δεν είχα κάποιον να μου την κάνει, άρχισα να ασχολούμαι περισσότερο με παραγωγές. Επειδή όταν ξεκίνησα, και ακόμα, από μουσική είμαι τελείως άσχετος, έκανα πάντα τα δικά μου. Οπότε δεν ξέρω ακριβώς τι επιρροές έχω, αλλά σαν σχολή ήχου είμαι του sampling. Η αφετηρία μου δηλαδή είναι ένα sample που θα πάρω και από 'κει και πέρα οι διάφορες τεχνικές που υπάρχουν για να το χρησιμοποιήσω. Δεν έχω κάποιο κόλλημα. Από μικρός άκουγα πάρα πολύ Portishead, κι αυτό στο repeat, και αυτό που άκουγα σαν ήχος μου άρεσε πάρα πολύ. Ακόμα και στα scratch που είχανε, που αυτό υποτίθεται ότι είναι χαρακτηριστικό του χιπ χοπ και είναι και ένα πολύ τεχνικό στοιχείο, πιστεύω ότι είναι πολύ πιο μπροστά σε σχέση με το περισσότερο μενστρημ χιπ χοπ. Και από την άλλη πολλή βάση στα ντραμς και στον ήχο τους. Δηλαδή μεγάλο στοιχείο της αισθητικής μιας παραγωγής μου είναι ο ήχος των ντραμς και μου παίρνει αρκετή ώρα το πως θα τον φτιάξω. Κατά τα άλλα, από τεχνικές μ' αρέσει το boombap. Από την άλλη, μου αρέσουνε πολύ οι παραμορφώσεις. Και τώρα που ασχολούμαι και με hardware πέρα από το pc, και έφερα και στο live κάποια μηχανήματα, συνειδητοποιώ ότι για κάποιον που δεν έχει ιδέα από μουσική αλλά του αρέσει να παίζει και live, όπως το βλέπω εγώ, καταλήγω γύρω από το noise. Επομένως, το κάνω τελείως εμπειρικά. Και κάπως έτσι καταλήγω στο noise και στην παραμόρφωση.

Γενικά και στους στίχους και στις παραγωγές ήμουν ανεπίδεκτος. Δεν μπορούσα να μπω στη διαδικασία να κάτσω να μάθω να το κάνω σωστά. Όσο αφορά τη μουσική, υπάρχουν κάποια πράγματα που μπορεί να μου τα έλεγαν και παλιότερα αλλά τα ανακάλυψα και σιγά σιγά μόνος μου. Τώρα, όσον αφορά τον στίχο, μάλλον ποτέ δεν έμαθα, γιατί πάντα το πρόβλημά μου ήταν ότι έγραφα άμετρα, δεν έχουν μέτρο οι στίχοι μου, ακόμα και οπτικά είναι ένα κείμενο. Και οι ρίμες μου βγαίνουν τυχαία, ούτε είναι πάνω στο μέτρο ούτε υπάρχουν αναγκαστικά. Υπάρχουν αρκετά μεγάλα κομμάτια στα κουπλέ μου που ούτε έχουν ομοιοκαταληξία, ούτε μέτρο. Τελικά αυτό το κράτησα ως τώρα, είναι ο τρόπος που γράφω και αυτό με ψήνει πιο πολύ. Ως ανάποδο χαμόγελο, live και τέτοια έχω 4 χρόνια που κάνω. Πιο παλιά ημουνα και σε σχήμα.

Πώς βγήκε το ανάποδο χαμόγελο; Η κύρια έμπνευση είναι αντι-καταναλωτική ή τι;

Όχι, η κύρια έμπνευση δεν έχει σχέση με αυτό. Ουσιαστικά η ιδέα είναι ότι το χαμόγελο γίνεται κανονικό όταν οι κοινωνικές σχέσεις που υπάρχουν, αντιστρέφονται. Που σημαίνει ανάποδο χαμόγελο γιατί δε γουστάρω τις κυρίαρχες κοινωνικές σχέσεις. Συνεπώς όταν γυρίζει ανάποδα ο κόσμος και αυτές οι σχέσεις, είναι και το χαμόγελο κανονικό!

Αυτά έχουν πολύ ενδιαφέρον γιατί όταν κάνεις ειδικά πολιτικό χιπ χοπ, το να τα χωρέσεις όλα αυτά σε ρίμες, εμένα που είμαι και άσχετος με όλα αυτά, μου φαίνεται αυτοκαταπίεση. Υπάρχουν στίχοι που είναι ριμαριστοί και βγάζουν και ένα πολιτικό περιεχόμενο 100% , αλλά είναι ελάχιστοι.

Για 'μένα ισχύει ότι ήταν αφορμή ο στίχος. Εφόσον εμένα με ένοιαζε να γράφω και να λέω κάποια πράγματα, δεν έκατσα ποτέ, αν δεν μου έβγαινε, να γράψω τη ρίμα.

Σχετικά με το περιεχόμενο του στίχου, υπάχρει ένα κομμάτι σου,το **this is not a battle**. ***Και σ' αυτό το κομμάτο λέγονται για πρώτη φορά ωραία πράγματα για τα ελληνικά δεδομένα. Η επικύρωση έρχεται στο ρεφρέν, που το ρεφρέν είναι αυτό που μένει και στο αυτί συνήθως. Εκεί, λοιπόν λες...***

«Δε γουστάρω να μπλέκομαι με μπιζνες, ούτε με άντρες που τιμάν τα παντελόνια τους, ξερνάω πάνω σε όσους αγαπάνε την πατρίδα τους, κάνω μουσική για να την παλέψω, γιατί τα προνόμοιά σας χτίζονται πάνω στην πλάτη μου». Αυτό ας πούμε είναι άμετρο και ανομοιοκατάληκτο. Τόσο που έπρεπε να κάτσω να βρω πώς θα το χωρίσω τετράμετρα κάπως ώστε να το ραπάρω.

Ναι... πέρα από το αντιεμπορευματικό κομμάτι, που το έχουμε συνηθίσει από πολλές μπάντες και ράπερς, μπαίνει και το αντιομοφοβικό

σαν καταστατικό. Νομίζω είναι ένα πρώτο βήμα, αν και μπορεί να είναι και το τελευταίο, αν δεν υπάρξει άλλος να ακολουθήσει.

Who knows... Εγώ έβαλα αυτή την ατάκα γιατί ήθελα να πιάσω αυτή τη σχέση, που δεν είναι μία, θα έλεγα καλύτερα είναι οι έμφυλες σχέσεις. Θεωρώ δηλαδή ότι αυτός ο στίχος δεν είναι μόνο αντιομοφοβικός αλλά και αντισεξιστικός και γενικότερα έχει να κάνει με ένα υποκείμενο που είναι κυρίαρχο. Προσπάθησα να βρω μία γλώσσα που να είναι κοινωνική και με αυτό εννοώ να την ακούσουν κάποιοι και να θιχτούν και να πουν 'κατσε, λες μαλακίες, εγώ προσδιορίζομαι μ' αυτή την ταυτότητα' αλλά και κάποιος που να πει 'ναι, και 'μένα με ενοχλούν αυτοί οι τύποι και ούτε εγώ γουστάρω να μπλέκω μ' αυτούς'. Οπότε δεν ήθελα να πω μία θεωρητική έννοια όπως 'σεξισμός' ή 'ομοφοβία', που πάνω κάτω τις κατανοεί κόσμος που μπορεί να έχει ασχοληθεί με αυτά, ή που μπορεί να έχουν πολλές ερμηνείες. Ήθελα να χρησιμοποιήσω μία κοινωνικά φορτισμένη έννοια.

Η αφορμή για αυτό το κομμάτι ήρθε ως αντίδραση στο χιπ χοπ περιβάλλον; Είχες κάποιο συγκεκριμένο περιστατικό στο μυαλό σου όταν το έγραφες ή ήταν περισσότερο μία συσσωρευμένη αίσθηση;

Σαν αφορμή μπορώ να πω ότι ήταν το χιπ χοπ. Ας πούμε υπάρχουν στιγμές που θέλω να θυμηθώ τα παλιά, οπότε θα βάλω να ακούσω ένα κομμάτι που άκουγα παλιά. Και ξαφνικά σου πετάει ένα στίχο από το πουθενά και λες 'ω ρε φίλε, πάω στο επόμενο κομμάτι'. Είναι μία σχέση που υπάρχει μέσα σε πράγματα που μου αρέσουν και αυτό με κάνει να νιώθω άβολα. Οπότε ήθελα να πω ότι δεν το μπορώ αυτό, δε με ψήνει και αμάν πια. Θεωρώ ότι αυτό το στιχείο στο χιπ χοπ το συναντάς από το πουθενά και υπάρχει σε κυρίαρχο βαθμό. Δεν είναι όμως μόνο οι έμφυλες σχέσεις, στο ρεφρέν πιο κάτω αναφέρομαι και στον πατριωτισμό. Και αυτό μπορεί να σου σκάσει από το πουθενά και σε άκυρη φάση, ενώ το τραγούδι μιλάει π.χ. για την κακή ψυχολογία κάποιου. Από την άλλη εγώ τη μουσική, την έκφραση και το χιπ χοπ τα βλέπω ως ένα πεδίο κοινωνικοποίησης. Οπότε θεωρώ ότι οι κοινωνικοί ανταγωνισμοί που υπάρχουν έξω από το χιπ χοπ αναπαράγονται και εκεί πέρα. Συνεπώς, αυτό δεν είναι θέμα μονο του πολιτικού στίχου. Ένα κομμάτι μπορεί να μιλάει για το ο,τιδήποτε, ας πούμε για τις ερωτικές σχέσεις, όμως μπορείς να διακρίνεις ποιό κοινωνικό υποκείμενο μιλάει. Άλλο δηλαδή να μιλάει ο μάτσο τύπος και άλλο ο μη-, χωρίς απαραίτητα αυτό που λέει να είναι πολιτικό, με την έννοια της προπαγάνδας. Οπότε δεν είναι μόνο το χιπ χοπ, απλά μέσα από αυτό αναπαράγονται κάποιοι ανταγωνισμοί στους οποίους θέλω να πάρω θέση. Το συγκεκριμένο κομμάτι βέβαια είναι εξαίρεση μέσα στα κομμάτια μου γιατί δε με ενδιαφέρει να κάνω προπαγάνδα. Κυρίως λέω τα ψυχολογικά μου, τα δικά μου. Ο στίχος μου είναι κυρίως βιωματικός, έχει να κάνει με το καθημερινό. Αλλά θεωρώ ότι ακόμα και αυτό είναι ανταγωνισμός. Το πως μιλάς για την καθημερινότητα σου, για αυτό που βιώνεις κάποιους τους κάνει να νιώθουν άβολα και κάποιους τους κάνει να νιώθουν καλά. Θέλω όταν κάνω μουσική τα εχθρικά υποκείμενα να νιώθουν άβολα, να λένε 'τι μαλακίες ακούω! πάω να φύγω, δεν θέλω να τα ακούω αυτά τα πράγματα!' και τα φιλικά υποκείμενα (δηλαδή αυτοί που στις κυρίαρχες κοινωνικές σχέσεις δεν την παλεύουν, όπως και εγώ) θέλω να νιώθουν άνετα.

Η πλειοψηφία του στίχου στο χιπ χοπ ραπάρεται με έναν τόνο καταγγελτικό που κάπως βγαίνει και οργή - η οργή καλή είναι!- αλλά από μια φάση και μετά είναι σαν μονοκαλλιέργεια. Λεγόταν σε ένα ανεξάρτητο ντοκιμαντέρ για την ιστορία του χιπ χοπ, ότι παλιότερα στο αμερικάνικο υπήρχε μια ποικιλία και π.χ. έλεγε για τους De La Soul *που ήταν ένα συγκρότημα που είχανε χιούμορ, ήταν κάπως περιπαικτικός ο στίχος. Τώρα στην ελλάδα δεν μπορώ να φανταστώ αντίστοιχο. Αυτό το έχεις σκεφτεί, γιατί δεν υπάρχει ποικιλία στο στίχο?*

Όσον αφορά το καταγγελτικό, εμένα με παραπέμπει πιο πολυ στα κομμάτια που θέλουν να μιλήσουν πολιτικά και τέτοια. Μπορεί βέβαια από την άλλη να έχει να κάνει με μια έννοια που δεν μου αρέσει καθόλου να την χρησιμοποιώ για μένα και είναι του καλλιτέχνη. Δηλαδή ότι ο άλλος θελει να λέει ότι είναι καλλιτεχνης, ότι κάνει τέχνη και τα λοιπά. Για μένα αυτό είναι μια έκφραση που θέλει να κρύψει τους κοινωνικούς ανταγωνισμούς, ότι είναι κάτι έξω από αυτό και αποστασιοποιημένα μπορεί να μιλάει, να κριτικάρει και να λέει ότι θέλει. Ο καλλιτέχνης θα μιλήσει ως εξωτερικός και θα μιλήσει για τους τάδε και για τους δείνα. Δεν θα μιλήσει δηλαδή ως κάποιος που συμμετέχει και επηρεάζεται από αυτές τις σχέσεις. Δεν θα μιλήσει ως κάποιος που θέλει να συλλογικοποιηθεί υπό κάποιους όρους, τους οποίους πρέπει να φτιάξει μαζί με άλλους μέσα από την μουσική μας και με την κουλτούρα που αναπαράγουμε, αλλά μιλάει ως ο απ' έξω από αυτό και κρίνει. Αυτό θα λεγα. Και για αυτό μου αρέσει αυτές τις μορφές (μουσική, κτλ) να τις αναφέρω ως 'εκφράσεις' και όχι ως 'τέχνες'. Γιατι η έκφραση σου λέει ποιός εκφράζεται και τι θέλει να εκφράσει. Η τέχνη σου λεει ότι είναι κάποιος έξω,ο οποίος κάνει κάτι δύσκολο, κάτι έξω από εμάς, κάτι εξωπραγματικό.

Και γιατί δεν είναι πια το χιούμορ στο χιπ χοπ? Μια ερμηνεία είναι ότι το χιούμορ δεν κολλάει πολύ και με αυτό το είδος αρρενωπότητας που (πρέπει να) κάνει συνήθως χιπ χοπ. Που πρέπει να είναι σκληρό κτλ.

Από την άλλη, νομίζω ότι σιγά σιγά βλέπεις να εμφανίζονται και τέτοια. Αλλά και μέσα από το χιούμορ... ειναι και αυτό μια μορφή. Δεν σημαίνει κάτι. Μπορεί να είσαι και αρρενωπότατος και ματσόστατος. Ντάξει δεν ξέρω.

*Ναι, είναι ένας τόνος. Δεν έχει από μόνο του περιεχόμενο. Μπορεί να είναι και φασίστας ο άλλος. Μια που είπαμε 'φασίστας', όμως, για πες είσαι υπέρ της μορφώσης των νεοναζί; **

Το «μορφώστε τους ναζί», ε?

Πήγες εκεί? Πήγες στο Σύνταγμα την ημέρα της συναυλίας για τη μνήμη του Παύλου Φύσσα;

Όχι, δεν πήγα. Δεν ψηνόμουν καθόλου να πάω εκεί πέρα. Με τίπο-

τα. Πάντως θετικό μου φάνηκε ότι άκουσα πως την πέσανε σε αυτούς τους τύπους. Δεν ήμουνα εκεί για να ξέρω με ποιούς όρους την πέσανε αλλά μου φάνηκε ευχάριστο. Δεν ψηνόμουνα γιατί... θα σας πω πάλι τα ίδια. Γιατί σκάσανε πάλι κάποιοι τύποι με την ιδιότητα του «φίλου του Φύσσα» κτλ και θέλανε από μια δολοφονία που έχει αντίκρυσμα σε συγκεκριμένες σχέσεις – είναι οι φασίστες που το κάνανε, που οι φασίστες αναπαράγουν κάτι συγκεκριμένο και έχουν συγκεκριμένη θέση μέσα στο κοινωνικό πεδίο – αυτοί, οι «φίλοι», θέλανε να το αφαιρέσουν όλο αυτό και να μιλήσουν βρε παιδί μου, να το νοηματοδοτήσουν με έναν τρόπο που δεν θέλει να πάρει απολύτως καμία θέση. Θέλανε να πούνε «παιδιά όλα κουλ». Μην τσατιζόμαστε, δεν χρειάζεται να βλέπουμε εχθρούς. Ας κουλάρουμε. Δεν με έψησε αυτό. Και αν είναι να το κρίνω και από την χιπ χοπ πλευρά – γιατί αυτοί που τα λέγανε ήτανε χιπ χοπάδες – έχει να κάνει με αυτό που σας έλεγα πριν. Ο καλλιτέχνης δεν θέλει να μιλήσει ως ένα κοινωνικό υποκείμενο. Θέλει να μιλήσει ως κατι απ' έξω. Και για να τα έχει καλά με όλους λοιπόν δεν βάζει και αιχμές συγκρουσιακές.

Οπότε για το "μορφώστε τους ναζί" τι να πω. Δε νομίζω ότι είναι ζήτημα μόρφωσης. Είναι ζήτημα κοινωνικής θέσης και ζήτημα κοινωνικών συμφερόντων. Οι ναζί – και οι φασίστες γενικά, όχι μόνο οι ναζί – δεν είναι κάτι αμόρφωτοι και τρελοί τύποι που κάτι δεν κατάλαβαν καλά και φέρονται περίεργα, οπότε ας τους το εξηγήσουμε γιατί κάνουνε κάτι λάθος. Είναι τύποι που έχουν συγκεκριμένα συμφέροντα, συγκεκριμένα προνόμια και αυτά θέλουν να τα επεκτείνουν και να τα επιβάλλουν. Οπότε δεν έχει να κάνει ούτε με μια τρέλα, ούτε με τη μόρφωση.

Ποιές είναι αυτές οι κοινωνικές θέσεις, τα συμφέροντα, οι σχέσεις, τα προνόμια;

Για μένα, μέσα στις διάφορες μορφές κοινωνικοποίησης – μια από αυτές είναι και η μουσική – υπάρχουν σχέσεις στις οποίες παίρνεις θέση, είτε το κάνεις ρητά με ένα πολιτικό κομμάτι είτε το κάνεις άρρητα με ένα κομμάτι πιο εσωτερικό, πιο δικό σου, πιο βιωματικό. Αυτές για μένα είναι οι έμφυλες σχέσεις, είναι οι εθνικές και είναι αυτές από τις οποίες προκύπτει το αντιεμπορευματικό, δηλαδή η σχέση εκμετάλλευσης της εργασίας και ο ταξικός ανταγωνισμός. Οπότε αυτό που θέλω να τονίσω εγώ είναι οτι το στοίχημα και το ζήτημα του πως κάποια υποκείμενα, αποκλεισμένα και εκμεταλλευόμενα, χτίζουν μια δικιά τους κουλτούρα και αντεπιτίθενται σε αυτές τις σχέσεις. Αυτό βεβαια δεν είναι να το κάνεις αναγκαστικά μέσω της προπαγάνδας. Εγώ θέλω να βλέπω στο χιπ χοπ να μπαίνει το καθημερινό, να μπαίνει το βιωματικό. Από την μία επειδή εξυπηρετεί το να την παλέψουμε εμείς που δεν την παλέυουμε – γιατί για μένα αυτός είναι βασικός λόγος για να κάνω μουσική. Από την άλλη, επειδή τα πιστεύω αυτά. Ούτε σε μαγαζιά παίζω, ούτε ψηνομαι να παίξω. Ούτε ψήνομαι να παίζω μαζί με κόσμο ο οποίος αναπαράγει κάπως αυτή την μικροαστική καλλιτεχνική ιδεολογία που λέει ότι ως καλλιτέχνης 'μακάρι να έβγαζα λεφτά από αυτό που κάνω γιατί δεν θέλω να γίνω και εργάτης'. Αλλά δεν είναι ιδεολογικό το θέμα ούτε θέμα αμαρτίας, είναι ότι δεν την παλεύουμε να πάμε σε μαγαζί και να ανεχόμαστε τις σχέσεις που αναπαράγουνε. Από τη σερβιτόρα που δουλεύει εκεί πέρα μέχρι τον μπράβο απ' έξω. Έτσι και αλλιώς αν με ρωτήσει κάποιος να ιεραρχήσω τις σχέσεις που είπα πριν, εγώ δεν μπορώ να το κάνω. Οπότε για μένα η ματιά με την οποία κοιτάζω και κάνω κριτική είναι αυτή. Τι σχέσεις αναπαράγει! Γιατί θεωρώ ότι είναι στόχος η συλλογικοποίηση των φιλικών μας κοινωνικών υποκειμένων. Και το στοίχημα να φτιάξουμε μια αυτόνομη κουλτούρα δικιά μας, είναι σημαντικό κομμάτι του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Συλλογικοποίηση σημαίνει και κριτική. Πώς γίνεται αποδεκτή η κριτική, στο στίχο για παράδειγμα;

Οι καλλιτέχνες αρνούνται να αναθεωρούν και να αλλάζουν τους προβληματικούς τους στιχους κι αυτό γιατι δεν πρέπει να χαλάσει το προφίλ του «φωτισμένου τύπου που κάνει κάτι δύσκολο», άλλωστε σκοπός τους δεν είναι να νιώσουν κομμάτι μιας συλλογικής κουλτούρας. Εγώ παραδέχομαι τις μπάντες και τους ράπερς που αναθεωρούν και διορθώνουν το στίχο, ακούνε την κριτική και αλλάζουν τον στίχο. Κι έχουν υπάρξει τέτοιες μπάντες που έχουν αλλάξει στίχο από τα πιο γνωστά τους κομμάτια επειδή ήταν προβληματικός. Άλλωστε να διορθώσω στίχους που στην πορεία κατάλαβα ότι είναι προβληματικοί είναι κάτι που το έχω κάνει κι εγώ.

**Βλέπε και το επόμενο κείμενο* Μόνο λόγια (δεν είναι).

THIS IS NOT A BATTLE TRACK
(ΑΝΑΠΟΔΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ)

Άκουσα λέει πως
όλοι οι χιπχοπάδες
από τους ζήτα-νι μέχρι τους low-bapers,
είναι άντρες, πολύ άντρες
ε κι αλλοιμόνο σου αν είσαι γυναίκα ή αδερφή
μιας και η βλακεία ως επί το πλείστον επικρατεί
μα υπάρχουμε και κάποιοι
που δεν ψαρώσαμε ποτέ στο ματσίλα, θρησκεία, οικογένεια
του ελληνικού χιπ χοπ,
ακούσε βλάκα πες ό,τι θέλεις για τα flow, τα skills και το crew σου
αλλά έχε το νου σου
κάθε φορά που αναφέρεις την gay ταυτότητα υποτιμητικά
κάθε φορά που με τους στίχους σου μετατρέπεις σε αντικείμενο το γυναικείο σώμα
σε κάτι ανεγκέφαλα και απολίτικα σαν και του λόγου σου αντράκια αξίζει ευνουχισμός
κουφάλες ομοφοβικοί και σεξιστές
στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλες ξένοι
και όποιος αυτό δεν το καταλαβαίνει προφανώς
νοείται ως εχθρός και σαφώς
η σαπίλα δεν σταματάει εδώ
επαναστάτες εκ του ασφαλούς μιλάνε για προδότες πολιτικούς
ως εκεί φτάνει το μυαλό τους και δεν βγάζουν τσιμουδιά
για εκείνο που συμβαίνει ακόμα και σε αυτά που παίζετε τα μαγαζιά
υπάρχουν εργατες και αφεντικά
και φυσικά οι μετανάστες προλετάριοι αποκλείονται απ› αυτά
αλλά τι λέω
εδώ παίζετε μαζί με τον αρτέμη και τον ευθύμη
μα εγω δεν ψήνομαι που λες να μου τρυπήσει το μυαλό
το σκουλήκι του ελληνισμού και του χριστιάνισμου
πώς ανέχεστε μια μουσική που τη γουστάρουν και οι φασίστες;
μα μάλλον δεν σας νοιάζει και πολύ
αρκεί να πέφτει το ρευστό
και να κουνιέται το κοινό
έτσι δεν είναι; λοιπόν δηλώνω περήφανα ανθέλληνας μες το ελληνικό χιπ-χοπ
και κατι για το κλείσιμο που λες
η μουσική και κάθε μορφή έκφρασης θα 'ναι με το υπάρχον συγκρουσιακή,
ή αλλιώς δεν θα ‹ναι τίποτα
και σεις μάλλον δεν είστε τίποτα, τίποτα, τίποτα
δεν γουστάρω να μπλέκω με μπίζνες
και ούτε με άντρες που τιμάν τα παντελόνια τους
ξερνάω σε όσους αγαπάνε την πατρίδα τους
κάνω μουσική για να την παλέψω
γιατί τα προνόμια σας χτίζονται πάνω στην πλάτη μου

Σημειώσεις

1 Στο Αντι-Ρατσιστικό φεστιβάλ της Αθήνας έγιναν μέχρι και μίνι διαδηλώσεις μέσα στο χώρο του φεστιβάλ, ενώ έγινε παρέμβαση και στην κεντρική σκηνή, περιλαμβάνοντας αψιμαχίες με μπράβους κτλ... ενώ στις α/α συναυλίες οι αντιπαραθέσεις κατέληξαν σε χλευασμούς από τους... πολιτικοποιημένους καλλιτέχνες και εκ των υστέρων σε κείμενα που περιείχαν απειλές βίας προς τις παρεμβαίνουσες. Και στις δύο περιπτώσεις, πάντως, τόσο η (πολιτική) διοργάνωση των συναυλιών όσο και οι ράπερς δεν φαίνεται να άκουσαν τι τους ειπώθηκε, υποβαθμίζοντας την πολιτική-προσωπική διάσταση της αντιπαράθεσης, όσο και αντιμετωπίζοντας τις ενστάσεις ως τουλάχιστον «δευτερεύοντα χαρακτήρα».

2 Βλέπε και το κείμενο «για έναν πούστικο αντιφασισμό!» του Antifa Negative, Ιούνιος 2012, μεταφρασμένο πλέον και στα αγγλικά στη σελίδα της συλλογικότητας.

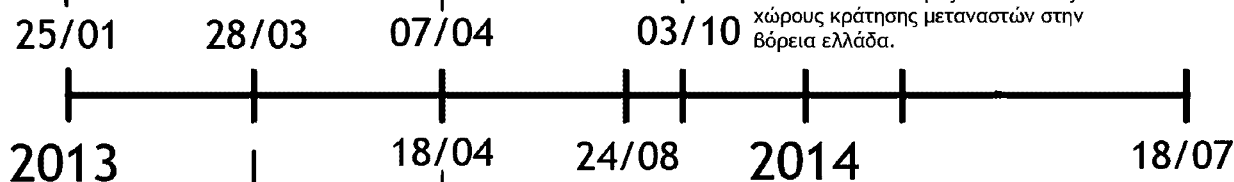
για να μην ξεχνιόμαστε: απόπειρες αυτοκτονιών στα ελληνικά στρατόπεδα κράτησης μεταναστών...

Κατόπιν διαμαρτυριών για τις άθλιες συνθήκες, στις οποίες κρατούνται οι μετανάστες στο κέντρο κράτησης Παρανεστίου Δράμας, ένας κρατούμενος αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει, κόβοντας τις φλέβες του.

Τρεις από τους κρατούμενους του κέντρου κράτησης Αμυγδαλέζας αποπειράθηκαν να αυτοκτονήσουν. Ο ένας κόβοντας το λαιμό του με τζάμι, οι άλλοι δύο πίνοντας απορρυπαντικό. Ύστερα από τα γεγονότα αυτά, οι συγκρατούμενοι τους ξεκίνησαν απεργία πείνας με αίτημα να σταματήσει ο άνω των 18 μηνών εγκλεισμός. Τις επόμενες μέρες, καταγράφηκε ακόμα μια απόπειρα αυτοκτονίας εγκλείστου.

Κρατούμενος στο κέντρο κράτησης μεταναστών Ξάνθης αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει καταπίνοντας ξυραφάκια.

Στην έκθεση των ΓΧΣ από 10/2013 έως 03/2014, για το κέντρο κράτησης Κομοτηνής, αναφέρθηκε η ιστορία ανήλικου, ο οποίος είχε αποπειραθεί να αυτοκτονήσει πέφτοντας από την στέγη του κτιρίου. Επίσης, σημειώθηκαν συνολικά 9 απόπειρες αυτοκτονίας σε χώρους κράτησης μεταναστών στην βόρεια ελλάδα.

Σε μια μέρα, καταγράφηκαν 6 απόπειρες αυτοκτονίας κρατουμένων, με πτώσεις από την στέγη του κέντρου κράτησης, σύμφωνα με τα στοιχεία του Νοσοκομείου Κορίνθου.

Δύο Παλαιστίνοι ανέβηκαν στο δώμα ενός κτιρίου του κέντρου κράτησης Κορίνθου με σκοπό να πέσουν στο κενό.

Αφγανός κρατούμενος στο κέντρο κράτησης μεταναστών στην Κόρινθο αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει το μεσημέρι του Σαββάτου, διαμαρτυρόμενος για την πολύμηνη κράτησή του. Αναρριχήθηκε στα κιγκλιδώματα ενός παραθύρου του 1ου ορόφου και έπεσε στο κενό, από ύψος περίπου 5 μέτρων.

Απόπειρα αυτοκτονίας ανήλικου Αφγανού, με χαρακιές στο χέρι του, στο Κέντρο Προσωρινής Υποδοχής της Μόριας Λέσβου.

ΤΟ ΣΥΝΤΟΜΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Η θερμή εποχή αυτή λοιπόν, που μόλις έφυγε (μεταξύ μας, εύχομαι να πάει στα τσακίδια και να μην ξαναγυρίσει), είχε απ΄ όλα τα «καλά» της ελληνικής επαρχίας. Εκτός από την αφόρητη ζέστη που έπληξε όσους δεν είχαν πρόσβαση (δηλαδή έγχρωμους μετανάστες και Ρομά) στις κοντινές ακτές που είχαν καταληφθεί από τα ντόπια βοθροξεράσματα και τους καλεσμένους συγγενείς τους, αλλά και τα αδέσποτα ζώα που κυνηγήθηκαν από την ζέστη, τις καραμπίνες και τις φόλες για να δουν οι εποχιακοί επισκέπτες το τοπίο «καθαρό» (δηλαδή μόνο με έλληνες), είχαμε και τις γνωστές σε όλες/ους μας δημοτικές/ευρω- εκλογές και, φυσικά, πανηγύρια, τοπικές γιορτές, δεκαπενταύγουστο κ.α. *Παρένθεση*: τα τοπικά πανηγύρια στην επαρχία, για οποιαδήποτε μειονότητα, είναι η μετουσίωση του ελληνορατσισμού. Οι τοπικές γιορτές, σε γενικές γραμμές, πέρα από την οικολογική ρύπανση και τον πόνο που σκορπάνε στα ζώα, είναι μαζώξεις υποκριτών που αναλώνονται σε ανούσιες αηδίες. Στα οικογενειακά τραπέζια λοιπόν, των πανηγυριών, τον ρόλο της Ιεράς Εξέτασης για «τις πρωτευουσιάνες πουτάνες» που ήρθαν, για «τις πούστρες που, αύριο-μεθαύριο, έτσι όπως έχει γίνει η νεολαία μας, θα ξελογιάσουν τα παλικάρια μας» και «ολους αυτούς τους γύφτους που πάνε πάνω-κάτω» και παρελαύνουν μπροστά τους, αναλαμβάνουν, φυσικά, οι αρχηγοί της οικογένειας. Το σεξιστικά, ομοφοβικά και ρατσιστικά ξερατά, συνήθως, συνοδεύονται με κάποιο αστείο για εξιλέωση. Άλλωστε όλο και κάποια/ος οικογενειακή/ος φίλη/ος είναι στο τραπέζι, «μην εκτεθούμε!».

Σ΄αυτές τις οχλαγωγίες οι ρόλοι είναι αυστηρά διαχωρισμένοι. Τα «παλικάρια και οι λεβέντες» σε συγκεκριμένα πόστα που «απαιτούν άντρες». Στο τεμάχισμα και την πώληση της γουρουνοπούλας, με την απαραίτητη «λαμογιά» στο ζύγισμα, «αφού οι πρωτευουσιάνοι δεν ξέρουν». Στο σερβίρισμα. (εφόσον αυτό συνεπάγεται γνωριμίες. Αποκλειστικά ανδρικό προνόμιο) Όπως και την διοργάνωση, η οποία είναι επίσης ανδρική υπόθεση. Οι γυναίκες, δε, στην πώληση παραδοσιακών προϊόντων και, σε γενικές γραμμές, άφαντες.

Ας πούμε όμως δύο βασικά λόγια για την επαρχία. Η επαρχία είναι πολύ σκληρή. Απ΄όλες τις πλευρές και για οτιδήποτε δεν προσαρμόζεται στην καφρίλα. Ή, έστω, να υποταχθεί. Να συμβιβαστεί σε αυτήν. Η νοημοσύνη των ανδρών, κυρίως, της επαρχίας και η αντιληπτική ικανότητά τους είναι πολύ χαμηλή. Είναι τόσο – όσο ακριβώς χρειάζεται για να κάνουν κακό και για να αναπαραχθούν οι επόμενοι ρατσιστές, σαδιστές, σεξιστές, ομοφοβικοί, ή τέλος πάντως τα επόμενα ελληνάκια. Ο εθνορατσισμός που τους διακατέχει, εκτός από ελάχιστες περιπτώσεις, τους συνοδεύει σε κάθε γεγονός της ζωής τους.

Θέλει απίστευτη δύναμη να επιβιώσεις εδώ – και αν – όταν ξεχωρίζεις για τη σεξουαλικότητά σου, το χρώμα, την καταγωγή, τις οικολογικές ή φιλοζωικές σου ευαισθησίες. Στην επαρχία όλοι/ες γνωρίζονται. Η εμπιστοσύνη δεν υφίσταται. Όλοι/ες ξέρουν τα πάντα. Όλοι/ες κάνουν πως δεν ξέρουν. Όλοι/ες κάνουν πως δεν τους νοιάζει αλλά θέλουν να μάθουν. Στο χωριό η κανονικότητα είναι επιθετική. Οταν κάποια/ος ξεφεύγει από τις κοινωνικά κατασκευασμένες νόρμες, εξοστρακίζεται, γίνεται αντικείμενο διασκέδασης του όχλου, χλευάζεται, περιθωριοποιείται (βίαια σε πολλές περιπτώσεις).

Εκεί στα τέλη του 80›, θυμάται ο Π., έπαιρνε την κόρη του αγκαλιά και κατηφόριζε προς εκείνο το σπίτι, ερείπιο σήμερα, που μέσα του κλείνει πολύ πόνο, και έκανε τον θεατή όταν τσούρμο χωριατατζήδων όλων των ηλικιών, χλεύαζαν τον μοναδικό, όπως λέει σήμερα στα 70 χρόνια του ο Π., gay του χωριού. Πέτρες στα τζάμια και στα κεραμίδια μόνο επειδή ακολούθησε αυτό που ήθελε το σώμα του. Αδιανόητο. Ακόμα και σήμερα. Ο Τ. όμως δεν παραδόθηκε ποτέ. Σε πείσμα όλων των προκαταλήψεων και των στερεοτύπων της επαρχιώτικης κοινωνίας συνολικά, έμεινε εκεί και τους έφτυσε, μαζί με την αδερφή του, την μοναδική του φίλη, μέχρι το θάνατό του σε βαθιά γεράματα.

Το δηλώνω κατόπιν ώριμης σκέψης και πλήρης συνείδησης: Τους μισώ, τώρα και για πάντα. Ανθρωπάρια που λατρεύουν να προσφέρουν πόνο, ανίκανοι να δώσουν, να φιλοξενήσουν, να χαμογελάσουν, να αγαπήσουν, να σταθούν αλληλέγγυοι, να κατανοήσουν χωρίς να αποκομίσουν κάτι.

Δεκαπενταύγουστος. Οι τράγοι είχαν την τιμητική τους. Οι έμφυλοι ρόλοι ξεκάθαροι για την προετοιμασία της αιμοβόρας γιορτής. Η θρησκευτική σαβούρα των ημερών σκεπάζει τα πάντα. Σκοταδισμός και φρίκη βαφτίζονται «γιορτή»!

Αυτό το καλοκαίρι όμως, σημαδεύτηκε κυρίως από τις εκλογές. Το καφενείο κάθε μέρα γεμάτο. Σταθερή αξία ένας άπληστος μπάτσος και ένας τζαμπατζής παπάς. Οι πολιτικές «αναλύσεις» από τη θέση του «θύματος» βέβαια, δίνουν και παίρνουν. Όλοι τα ξέρουν όλα. Εάν κλείσεις τα μάτια σου, νομίζεις πως ακούς τον καρατζάφερη με διαφορετικές φωνές. Η συνομωσιολογία είχε τον πρώτο λόγο. Αυτά τα σκουπίδια νομίζουν πως είναι το κέντρο του κόσμου. Το γεγονός πως στις εκλογές έβαλαν υποψηφιότητα και εθνικιστικές, φιλοχουντικές και νεοναζιστικές οργανώσεις, έκανε το ρατσιστικό λόγο των πιο κεντρώων και μετριοπαθών παρατάξεων, να διεκδικήσει απροκάλυπτα και απενοχοποιημένα, πλέον, την ελευθερία έκφρασής του.

Η συγκρότηση έστω κάποιας ελευθερίας της έκφρασης ενάντια στον τοπικό ρατσιστικό βούρκο καταπολεμήθηκε και εξαφανίστηκε από τη συντριπτική νίκη του μισανθρωπικού λόγου που υιοθετήθηκε απ' ολους τους υποψήφιους. Η εθνικοθρησκευτική σούπα ήταν πλέον έτοιμη να σερβιριστεί σε όσους ντόπιους το χνώτο τους βρώμαγε από τη ρατσιστική πείνα για τους «ξένους εγκληματίες». Ο πιο διευθαρμένος ρουσφετάκιας, ο πιο γλύφτης μες στους γλύφτες, ο πιο ψεύτης μες στους ψεύτες, πήρε την πρωτιά. Καταδικασμένος, στο παρελθόν, σε τρία χρόνια φυλάκιση για μαστρωπεία. Ομοφοβικός ψευτόμαγκας. Υποσχέθηκε να εξαφανίσει όλα τα αδέσποτα μόλις έρθει στα πράγματα. Τυπικός άντρας της επαρχίας.

Το κυριότερο χαρακτηριστικό των επαρχιωτών είναι η απλοϊκότητα των πραγμάτων. Όποια/ος προσπαθήσει να εξηγήσει με σύνθετους όρους και φιλοσοφικά επιχειρήματα το ελληνο-χριστιανικό πρόβλημα της επαρχίας, στην ουσία εκτός από σπατάλη χρόνου, έμμεσα ή άμεσα, αναγνωρίζει σ' αυτούς τους άθλιους κάποια θετικά στοιχεία και ελαφρυντικά. Τους απενοχοποιεί. Τους παρουσιάζει ως θύματα ενώ είναι συνειδητοποιημένοι θύτες. Στο χωριό τα πράγματα είναι απλά: τα ζώα

είναι για τους ανθρώπους. Οι γυναίκες είναι για τους άντρες. Οι μαύροι είναι για τους λευκούς. Οι μετανάστες είναι για τους έλληνες. Πρώτα είναι τα παιδιά μας, μετά τα ξένα. Πρώτα οι στρέιτ, μετά οι γκέι. Πρώτα οι καθαροί, μετά οι βρώμικοι. Πρώτα οι αδύνατοι, μετά οι παχείς. Πρώτα οι χριστιανοί, μετα οι μουσουλμάνοι. κοκ (το ότι δεν ανέφερα πχ άλλη θρησκεία ή άλλη σεξουαλική ταυτότητα από τα παραπάνω, συμβαίνει διότι αυτά ανήκουν στη σφαίρα των περίπλοκων καταστάσεων, επομένως, δεν υπάρχουν και στο λεξιλόγιο). Με αυτούς τους όρους εξηγούν τα ΠΑΝΤΑ. Σε όλα τα επίπεδα. Οτιδήποτε σύνθετο ή περίπλοκο, απλώς δεν υφίσταται. Ακριβώς αυτές οι αντιλήψεις τους κάνουν αδίστακτους και κυνικούς.

Στην επαρχία φέτος είχαμε και πολλές επισκέψεις απο διάφορες ελληνικές πόλεις. Άλλωστε γι' αυτούς γίνονται όλα. Για την ακρίβεια, για τα λεφτά τους. Λούμπεν και ξιπασμένοι μικροαστοί που φέρουν – και εκθειάζουν – μια καταναλωτική κουλτούρα έκαναν την εμφάνισή τους απο τις πρώτες εβδομάδες του καλοκαιριού. Τον Αύγουστο η τουριστική ρυπαρότητα πήρε τρομακτικές διαστάσεις. Κάθε λογής φρεσκοπλυμμένα σκουπίδια του αστικού ονείρου έκαναν την εμφάνισή τους. Ρούχα και αυτοκίνητα που πλαισίωναν και έντυναν τα εν ζωή κουφάρια τους, ανάγκασαν τους ντόπιους να βγάλουν απ΄ τις ντουλάπες τους τα ρούχα που τους θυμίζουν άλλες, καλύτερες γι αυτούς, εποχές.

Σήμερα, οι περισσότεροι, είναι περίπου 60άρης, 70άρηδες. Τότε, αρχές του 90› θυμούνται γεμάτοι νοσταλγία, όταν τους «κράταγαν τα πόδια τους» όπως λένε, ήταν περίπου 40-50 χρονών. Γεμάτοι δύναμη και όρεξη, περηφανεύονται, που εκτονωνόνταν πάνω στα ημίγυμνα σώματα κοριτσιών από το πρώην ανατολικό μπλοκ που, σφίγγοντας τα δόντια, χόρευαν στα κωλόμπαρα της επαρχίας, εκεί όπου αυτοί οι ίδιοι σκορπούσανε τις αγροτικές επιδοτήσεις τους κερνώντας παρέες βιαστών.

Αρχές του 90› ήταν πάλι, όταν αυτός «ο μεσόκοπος γέρος» που κάθεται εκεί, με το σφιγγμένο στόμα, ανάμεσα στους γονείς μας, με τα έντονα βαθουλώματα και τις χαρακιές στο πρόσωπό του, λάφυρα εκείνης της εποχής, αγανακτισμένος, έπαιρνε την καραμπίνα και πυροβολούσε τους Αλβανούς που δούλευαν στις ελιές. «Σωστός λεβεντης», λένε απευθυνόμενοι στα παιδιά τους γεμάτοι θαυμασμό. Όσες/οι βιώσαμε την ελληνική εμπειρία στις αρχές το 90›, φτύνουμε έχθρα, θλίψη και μίσος στα τομάρια αυτών των «αξιοσέβαστων» γερόντων και των θαυμαστών απογόνων τους. Οι πιο νέοι, ως άλλα γερασμένα μυαλά που πασχίζουν να κερδίσουν την εκτίμηση των μεγαλύτερων ελληνόψυχων, σήμερα σπουδαστές στην Αθήνα κυρίως, γεμάτοι δέος από τις αφηγήσεις των γονιών τους, νιώθουν υποχρεωμένοι να εκφράσουν κι αυτοί μια νοσταλγία για τις εποχές που, ως «πιτσιρικάδες», κυνηγούσαν «γύφτους». Αυτή η μπόχα της ελληνίλας που εκπέμπουν, κάνει την μετακίνηση του ενδιαφέροντος, προς άλλες κοινωνίες, να φαντάζει αδύνατη. Βέβαια, όσο ασχολείσαι με τον ντόπιο βούρκο, το μυαλό σου κινδυνεύει να φλιπάρει.

Με τούτα και με ΄κείνα, η ελληνική ψυχή ικανοποιήθηκε και φέτος. Η αρρενωπή ταυτότητα ξεσκονίστηκε. Το καλοκαίρι πέρασε, και μάλιστα γρήγορα. Γρήγορα για τουρίστες και ντόπιους. Αργά, βασανιστικά αργά για εμάς τους και τις εξοστρακισμένες. Μετανάστ(ρι)ες, πούστρες, χοντρές/ους, μαύρους/ες, Ρομ, ΑΜΕΑ κλπ. Γρήγορα πέρασε, όμως, και για τα μικρά μου φιλαράκια, τους μικρούς Ρομά. Η σχολική περίοδος πλησίασε και το σχολείο άνοιξε τις, για τους μικρούς απαρηγόρητους Ρομά, αίθουσες. Αυτά τα ατίθασα σπουργιτάκια, από Σεπτέμβριο, θα αναγκαστούν να αφήσουν τα αυτοσχέδια παιχνίδια τους. Το νερό από το λάστιχο δεν θα τρέχει πια άφθονα να βρέχει τα μικρά ξυπόλυτα ποδαράκια τους. Στις πολύχρωμες αυλές τους δεν θα ακούγεται τόσο συχνά η χαοτική βουή από τις παιδιάστικες φωνούλες τους. Όσα μπορέσουν να πάνε σχολείο φέτος, θ ΄αφήσουν την ασφάλεια της κρυψώνας τους και από 11/9 θα αντιμετωπίσουν το κτήνος που λέγεται ελληνική επαρχιώτικη κοινωνία. Η αυτοπεποιθησιακή ντόπα που πήραν από τους ανέμελους μήνες του καλοκαιριού και τα ζωηρά φιλαράκια τους, θα τους συντροφεύει τις στιγμές που τα γεμάτα δηλητήριο περιφρονητικά βλέμματα των βοθρολυμάτων που οι συμμαθητ(ρι)ες τους έχουν για γονείς, πέσουν πάνω τους. Με την αρχή του σχολείου η ζωή τους θα γίνει δυσκολότερη με ανύπαρκτες προοπτικές σε μία εξολοκλήρου ρατσιστική κοινωνία ελληνορθόδοξων αποβρασμάτων. Όσα δεν μπόρεσαν να πάνε σχολείο, θα προσμέμουν όμορφες και πίκρες ιστορίες από τα αδελφάκια τους. Αυτά τα μικρούλια και τα παιδιά των εναπομείναντων μεταναστών είναι που έδωσαν χρώμα και ζωή σ ΄αυτό το σκοτεινό πηγάδι αλλά και στη μικρή παιδική χαρά του χωριού. Αυτό το καλοκαίρι ανήκε ασυζητητί σε αυτά.

Ως παρατηρητής που κουβαλάει στοιχεία ανεπιθύμητα προς αυτόν το βλαβερό ανθρώπινο όχλο και με τα ανθελληνικά ένστικτα σε εγρήγορση, ομολογώ, είναι απερίγραπτη αυτή η αίσθηση εσωτερικής επάρκειας και αυτοσεβασμού που σου δημιουργείται βρισκόμενος ανάμεσα τους για λίγο. Αυτό το μαζεμένο βασίλειο του πηχτού κιτς, αυτά τα νυσταγμένα πλίθια βλέμματα των μισθωτών σκλάβων από τις μεγαλουπόλεις που κοιτάνε τα ρολόγια από συνήθεια που προδίδει την αγχώδη ζωή τους, ο μεγάλος όρο ηλικίας των ντόπιων καθαρμάτων και ο συχνός ήχος τον πένθιμων καμπαναριών, σου θυμίζουν πως όλα βαίνουν καλώς. Αυτό το εισπράττεις και από τα γλοιώδη χαμόγελα που ανταλλάσσουν μεταξύ τους. Η ίδια και απαράλλακτη επιβαλλόμενη καθημερινότητα από ασφυκτικούς κοινωνικούς περίγυρους που δεν σου επιτρέπουν να κάνεις βήμα χωρίς τη δική τους συγκατάθεση. Για ενα βράδυ βγάζουν τη μιζέρια από το πρόσωπο και βάζουν τη μάσκα του γλυκομίλητου που στάζει δηλητήριο. Εστιάζοντας σ ΄αυτές τις σχέσεις που έχουν αναπτύξει οι έλληνες τηλεθεατές της ζωής μεταξύ τους, δεν είναι δύσκολο να συνειδητοποιήσεις τα γοργά βήματα της εξέλιξής σου. Η αποδόμηση της ανδρικής κυριαρχίας αναβλήθηκε και αυτό το καλοκαίρι. Αυτή η ολέθρια ανδρική ηγεμονία που, ως καθιερωμένη νόρμα, ζυγίζει το άλλο φύλο (γιατί στην επαρχία δεν νοείται άλλο φύλο εκτός από αυτά που έχει αποδεχτεί η ορθόδοξη εκκλησία) με τους όρους της.

Η ελληνική επαρχία το καλοκαίρι, εάν δεν ήταν εγκληματική, θα ήταν απλώς μια αδιάκοπη ροή γεγονότων χωρίς νόημα. Το χειμώνα η μιζέρια ξεδιπλώνεται κάνοντας τους μόνιμους κατοίκους να φαίνονται σαν σκιές που σέρνουν την θλιβερή τους ύπαρξη εδώ κι εκεί, περιμένοντας να έρθει ο σωματικός τους θάνατος. Μονότονα.

Ένας Αλβανός μετανάστης που ζει κι εργάζεται στη Μεσσηνία

ΜΟΝΟ ΛΟΓΙΑ (ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ)

Είμαστε κάποιες και κάποιοι που δεν τα τραγουδάμε και ούτε πρόκειται. Μιλάμε για τα σεξιστικά και ομοφοβικά (και ρατσιστικά κτλ) τραγούδια. Όχι μεγάλο κακό, θα πει κανείς, μιας και πολλοί ακόμα θα τα τραγουδάνε, θα τα φωνάζουν και κυρίως θα τα κάνουν. Αλλά, όπως και να 'χει, για εμάς είχε ένα σχετικό ενδιαφέρον ότι την ίδια πάνω-κάτω περίοδο που συζητιόταν στην ελληνική βουλή το πως σχετίζονται οι ρατσιστικές πράξεις με το (ρατσιστικό) λόγο, τους πολιτικούς χώρους της χώρας δρόσισε ένα κύμα συζητήσεων γύρω από το πως συνδέονται σεξιστικές και ομοφοβικές πράξεις με σεξιστικούς και ομοφοβικούς στίχους στο χιπ χοπ στην ελλάδα. Όλο το προηγούμενο εξάμηνο στο προσκήνιο συνέβησαν μια σειρά από περιστατικά και αντιπαραθέσεις, γύρω από τους σεξιστικούς και ομοφοβικούς στίχους ενός ράπερ που καλέστηκε στο Αντι-ρατσιστικό Φεστιβάλ (12^{ος} πίθηκος) ή ενός άλλου που συμμετείχε και σε α/α συναυλίες (Βδέλυγμα),[1] ένα ακόμη περιστατικό προστέθηκε και στη Λάρισα, όπου κάποιες από τη διοργάνωση συναυλίας θέλησαν να διαχωρίσουν τη θέση τους από το σεξιστικό στίχο που ακουγόταν στο λάιβ και, τέλος, έγινε και μια κουβέντα στο Περιστέρι. Κι αν στη βουλή, λόγο είχαν μόνο οι έλληνες και όχι οι μετανάστες ή όποιοι άλλοι θιγόμενοι από τον ρατσισμό των ελλήνων, τουλάχιστον σε κάποιες περιπτώσεις στους πολιτικούς χώρους ακούστηκαν – αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι έγιναν σεβαστές ακριβώς – και κάποιες αντίθετες φωνές, από όσες/ους δέχονται, δηλαδή, σεξιστική και ομοφοβική βία.

Δεν θα γράψουμε καμιά μεγάλη σοφία γιατί τις έχουν πει ήδη άλλες και άλλοι. Στα ελληνικά έχουν ήδη μεταφραστεί δύο ντοκιμαντέρ στο παρελθόν που βάζουν το θέμα σε κάποιες βάσεις και δίνουν τροφή για σκέψη. Το πρώτο *Hip Hop: Beyond Beats and Rhymes* (σε μετάφραση/υποτιτλισμό του Μωβ Καφενείου) έχει φτιαχτεί από έναν φανατικό του χιπ χοπ αλλά και αποφασισμένο εχθρό του σεξισμού και των μάτσο αρρενωποτήτων. Ο Byron Hurt διερευνά, μέσα από το τριπλό πρίσμα της φυλής, του φύλου και της τάξης, τη μετάλλαξη του χιπ χοπ από ένα underground μουσικό είδος των μαύρων αμερικανών με ποικιλία επιρροών, στυλ και πολιτική στράτευση σε ένα εμπορικό όργανο διάδοσης της μάτσο κουλτούρας, μέσα από το μουσικό μονοπώλιο που τροφοδοτεί το λευκό wanna-be-gangsta κοινό. Με άλλα λόγια, οι πολλές δισκογραφικές γίνανε λίγες, το πολιτικό χιπ χοπ εμπορικά δεν μετρούσε και υποβαθμίστηκε, οι αρρενωπότητες εξερράγησαν μέσα από τα κυρίαρχα πρότυπα που ανέλαβαν τα ηνία, οι λευκοί εξωτικοποίησαν τη μαύρη εμπειρία "του γκέτο", το χιούμορ επίσης έχασε με τη σειρά του σε αυτό τον ανταγωνισμό κ.ο.κ. Στο άλλο ντοκιμαντέρ, το *Pick Up the Mic* (σε μετάφραση/υποτιτλισμό του Antifa Live), παρακολουθούμε την αφήγηση της ιστορίας της εξέλιξης του αμερικάνικου queer hip hop, ή αλλιώς homo-hop (homosexual hiphop). Τα δύο ντοκιμαντέρ αποτελούν μια καλή εισαγωγή στο θέμα και αν βγαίνει ένα συμπέρασμα από εμάς τους αδαείς γύρω από το αντικείμενο (που συνήθως είμαστε "κοινό" και όχι ράπερ) αυτό είναι ότι όσο υποχωρεί το πολιτικό χιπ χοπ, που αν μη τι άλλο έχει στίχους σμιλεμένους από βιώματα αποκλεισμού και αφήνει αποτυπώματα μιας συλλογικής ζωής, τόσο προελαύνουν διάφορες αντιλήψεις που προσπαθούν να γεμίσουν το κενό που αφήνει πίσω του – είτε αυτές οι αντιλήψεις είναι εθνικές, είτε σεξιστικές κ.α.

Αν υπάρχει ένας λόγος που γουστάρουμε το χιπ χοπ, είναι γιατί υπήρξε ένα απλό, φτηνό μέσο για να εκφραστούν οι ριγμένοι μαύροι από τον αμερικάνικο ρατσισμό. Συνεχίζουμε να το γουστάρουμε γιατί υπήρξε και υπάρχει ως ένα απλό, φτηνό μέσο για να εκφραστούν οι αφηγήσεις των μεταναστών (κυρίως "δεύτερης γενιάς") σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα (από τους μαροκινούς της ολλανδίας μέχρι τους τούρκους της γερμανίας και τους αλβανούς της ελλάδας). Γουστάρουμε, όμως, παράλληλα, κανείς και καμιά να μη νιώθει προσβεβλημένη και προδομένος σε επίπεδο ταυτότητας σεξουαλικού προσανατολισμού, φύλου κτλ.

Δεν θα αδικήσουμε, βέβαια, κανέναν αν μας πει ότι δεν βρήκε αντι-σεξισμό και εναντίωση στην ομοφοβία, στην ελλαδική εξω-κοινοβουλευτική, κοινοβουλευτική και α/α πολιτική του διαπαιδαγώγηση. Ισχύει. Όπως ισχύει, όμως, και το άλλο. Τίποτα ριζοσπαστικό, τίποτα αυθεντικό, αληθινό ή όποια άλλη τέτοια (ουσιοκρατική) έννοια, αλλά και κυρίως τίποτα αντιφασιστικό, όπως δείχνει το ντοκιμαντέρ *Pick Up the Mic,* δεν μπορεί να συνδεθεί ντε και καλά με την επίδειξη της ματσίλας και τη διάδοση των προτύπων μιας βίαιης ομοφοβικής αρρενωπότητας. Αντιθέτως, όλα αυτά, όπως και η διάδοση σεξιστικών και ομοφοβικών αντιλήψεων[1] εν γένει, πρέπει να είναι άμεσα συνδεδεμένη με το μόνο πραγματικό της "άλλο μισό": τη βία κατά γυναικών, gay και τρανς. Αν δεν γίνει αυτή η σύνδεση στα μυαλά, τότε ο σεξισμός και η ομοφοβία θα παραμείνουν και στους στίχους του σύγχρονου πολιτικοποιημένου χιπ χοπ. Γιατί, βέβαια, όπως μας έδειξε η εμπειρία, το αν είναι κανείς «ο έλληνας που έχουμε συνηθίσει» είναι πράγμα που επιβεβαιώνεται με συνέπεια και συνέχεια στην πράξη και όχι στις ταμπέλες.

Στη συναυλία που έγινε για τη συμπλήρωση ενός έτους από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, ακούστηκαν συνθήματα από τους διοργανωτές-φίλους του Φύσσα που πανηγύριζαν έναν αντι-φασισμό συμφιλίωσης, στοργής, αγάπης και «δεύτερης ευκαιρίας» προς τους νεο-ναζί [π.χ. «ο Παύλος ζει, μορφώστε/ξυπνήστε τους ναζί» (!)]. Η εναντίωση σε αυτά ήταν μαζική. Ο κόσμος που εναντιώθηκε στα πλήθια και αν-ιστορικά αυτά συνθήματα ήταν οργισμένος, πολύ σωστά, γιατί τα συνέδεε στο μυαλό του με τη βία των δολοφόνων νεοναζί. Τα συνθήματα, οι στίχοι, τα λόγια κρίνονται, ειδικά όταν είναι συνδεδεμένα με πράξεις και πρακτικές. Αυτή ακριβώς η σύνδεση, αυτή ακριβώς η συνείδηση, λείπει σχετικά με τη διάδοση του σεξιστικού και ομοφοβικού στίχου στο χιπ χοπ και τα καθημερινά πατριαρχικά και ομοφοβικά εγκλήματα στην ελλάδα. Οι τέσσερις ομοφοβικές επιθέσεις που συνέβησαν στα τέλη Αυγούστου-αρχές Σεπτέμβρη στο Παγκράτι και αλλού, έγιναν από άνδρες που «τιμάνε τα παντελόνια τους», ανθρώπους που το «πούστηδες» το θεωρούν βρισιά. Ε, να, κάτι τέτοια σκεφτόμαστε όταν ακούμε αντίστοιχους στίχους στις συναυλίες που πάμε να διασκεδάσουμε και να ακούσουμε πολιτικό στίχο και μουσική.

Stepanyan TSP